

I NATURENS TEMPEL

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Norwegian

Opphavsrett © 2020. Den Nye Pakt Internasjonale Publikasjoner

Alle rettigheter reservert. Ingen del av denne boken kan reproduseres eller overføres i noen form eller på noen måte uten uttrykkelig skriftlig tillatelse fra forfatteren, unntatt i tilfelle korte sitater nedfelt i kritiske artikler og anmeldelser. Vennligst referer alle relevant spørsmål til utgiveren.

Alle rettigheter reservert. Ingen deler av denne boken kan reproduseres eller overføres i noen form eller på noen måte, elektronisk eller mekanisk, inkludert fotokopiering, opptak eller av et informasjonslagrings- og gjenfinningssystem - unntatt av en anmelder som kan sitere korte passasjer i en gjennomgang som skal skrives ut i et magasin eller en avis - uten skriftlig tillatelse fra utgiveren.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogisering i publikasjonsdata

Redigering og Design av: Den Nye Pakt Internasjonale Gruppe

Trykt i Storbritannia.

Første trykk 26. mai 2020

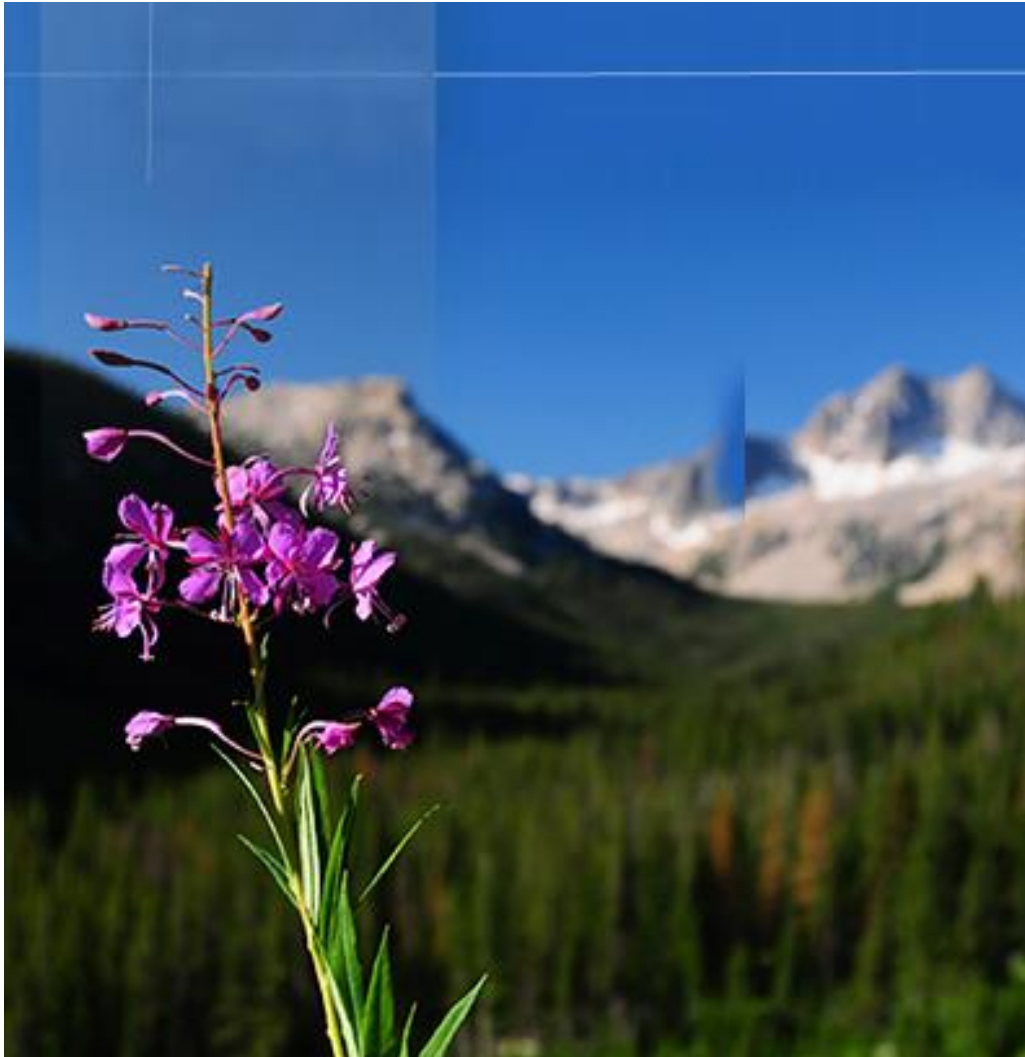
Publisert av: Den Nye Pakt Internasjonale Publikasjoner

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besøk nettstedet: www.newcovenant.co.uk

I NATURENS TEMPEL

Gjenfødelse

Vekkelse er en vedvarende prosess. Herren ber oss hver dag om å glede oss over hans nærvær. Akkurat som Israel fikk næring av mannaen som falt fra himmelen, dekker Jesus et åndelig bord for oss hver dag. Vi får daglig næring, vår ånd forfriskes og hjertet styrkes idet vi kneler for hans trone og mediterer over hans Ord. Sann åndelig fornyelse fører til nye tankemønstre, vaner og livsstil, og det er dette vi kaller en «reformasjon».

«Nå vet dere dette på forhånd, mine kjære. Vær derfor på vakt, så dere ikke lar dere rive med og blir ført vill av mennesker uten holdepunkt, og mister fotfestet. Dere skal vokse i nåden og i kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus. Ham være ære, nå og til evighetens dag! Amen» (2 Per 3,17.18). Begrepet *reformasjon* gjelder denne «veksten i nåden». Den består i å la Den hellige ånd få alle sider av vårt liv til å harmonere med Guds vilje. Vekkelsen gir oss en lengsel etter å være Gud til behag på de områdene hvor vi har drevet bort fra lydigheten. Reformasjon leder oss til å ta de utfordrende valgene som det er å overgi alt som måtte stå mellom oss og ham.

Denne siden er blank med hensikt.

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformerte Bøker, Transformerte Sinn

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Anerkjennelser

Denne boken er dedikert til Herren Gud.

Forord

New Covenant Publications International kobler leseren igjen med den guddommelige plan som binder himmel og jord og forsterker evigheten til loven om kjærlighet. Logoen, paktens ark representerer intimiteten mellom Kristus Jesus og hans folk og sentraliteten i Guds lov. Som det er skrevet: “Dette skal være den pakt som jeg vil inngå med Israels hus, sier Herren. Jeg vil legge min lov i deres indre deler og skrive den i deres hjerter, og de skal være mitt folk, og jeg skal være deres Gud.” (Jeremia 31: 31-33; Hebreerne 8: 8-10). Den nye pakt vitner faktisk om en innløsning, født av vedvarende krig og forseglet med blod.

I utallige århundrer har mange mennesker led ekstraordinær grusomhet, beregnet for å utslette sannheten. Spesielt i mørketiden hadde dette lyset blitt sterkt embattert og tilslørt av menneskelige tradisjoner og populær uvitenhet, fordi innbyggerne i verden hadde foraktet visdom og overtrådt paktens. Kompromissens svakhet med spredning av ondskap provoserte en slik svøpe av uhemmet degenerasjon og diabolsk umenneskelighet, at mange liv ble urettferdig ofret, og nektet å overgi samvittighetsfriheten. Likevel ble en tapt kunnskap gjenopplivet, spesielt i reformasjonens tid.

1600-tallets reformasjons-æra utløste et øyeblikk av sannhet, grunnleggende endring og følgelig turbulens, slik det gjenspeiles i motreformasjonen. Gjennom dette bindet oppdager man imidlertid den ubestridelige betydningen av denne viktige kraftige revolusjonen fra reformatorenes og andre modige pionerers perspektiver. Fra deres beretninger kan man forstå de rasende kampene, årsakene som ligger til grunn for slik fenomenal motstand og overnaturlige inngrep.

Mottoet vårt: “Reformerte Bøker, Transformerte Sinn”, fremhever en særegen litterær sjanger, komponert i en kritisk tid og dens innvirkning. Det gir også gjenlyd med pressen til personlig reformasjon, gjenfødelse og transformasjon. Gutenberg-trykkpressen, kombinert av oversettelsens kraft, formidlet verdiene om den reformerte troen, for rundt 500 år siden, ville den digitaliserte pressen og online medier kommunisere på alle språk sannhetens lys i disse siste tider.

Innholdsfortegnelse

Innholdsfortegnelse.....	3
Kapitel 1. Bergprekenen	5
Kapitel 2 - Saligprisningene	9
Kapitel 3 - Loven er Åndelig	28
Kapitel 4 - Det Rette Motiv for vår Gudstjeneste.....	44
Kapitel 5 - Herrens Bønn	55
Kapitel 6 - Døm Ikke	65

Kapitel I. Bergprekenen

Jesu bergpreken er en Guds gave til verden, en stemme fra Guds trone. Den ble gitt til menneskene for å være et lys fra himmelen over pliktens vei. Den skulle gi dem håp og trøst i vanskelige dager, glede og veiledning i alle livets forhold. Her bringer den store lærer oss ord som Faderen ga ham å tale.

Saligprisningene er Jesu hilsen, ikke bare til den troende, men til alle mennesker. Det synes som om han for et øyeblikk glemmer at han ikke er i himmelen, men på jorden. Han nytter den hilsen de bruker i lysets verden. Velsignelsene strømmer fra denne verdens ærgjerrige stormenn til dem de forakter, og erklærer at alle som mottar hans liv og lys, er velsignet. Han strækker sine armer ut mot dem som er fattige i ånden, ydmyke, små, og til dem som er forakret, som sørger og er forfulgt. Han sier til dem alle: "Kom til meg. . . og jeg vil gi eder hvile."

Jesus kan se på all den ulykke og elendighet som finnes i verden uten i minste måte å angre på at han har skapt mennesket. I menneskets hjerte ser han mer enn synd og sorg. I sin uendelige visdom og kjærlighet ser han de muligheter mennesket har, de høyder det kan nå. Han vet at selv om menneskene har misbrukt sine anledninger og ødelagt seg selv, så skal Skaperen bli herliggjort ved deres frelse.

Til alle tider vil de ord Jesus talte fra velsignelsens berg, beholde sin kraft. Hver setning er en juvel fra sannhetens skattkammer. De prinsipper som ble gitt i denne talen, gjelder til alle tider og for alle mennesker. Med guddommelig kraft ga Jesus uttrykk for sin tro og sitt håp, mens han fremhevet gruppe etter gruppe som velsignet fordi de hadde dannet en rettferdig karakter. Enhver som lever livgiverens liv, kan ved tro på ham nå det mål han stiller opp for oss i sitt ord.

Mer enn fjorten hundre år før Jesus ble født i Betlehem, samlet Israels barn seg i Sikems fagre dal. Fra fjellene på begge sider lød prestenes stemmer som forkynte velsignelsene og forbannelsene. Fjellet som velsignelsene ble forkynt fra, kom av den grunn til å bli kjent som velsignelsens berg. Men det var ikke på Garisim-fjellet de ord ble talt som skulle bli til velsignelse for en verden full av synd og sorg. Israels folk nådde ikke opp til det høye ideal som ble satt for dem. En annen enn Josva må føre folket til troens hvile. Det er ikke Garisim som nå lenger er kjent som velsignelsens berg, men det ukjente fjellet ved Genesaretsjøen hvor Jesus talte velsignelsens ord til sin disipler og til folkemengden.

La oss i tankene gå tilbake til denne begivenheten, sammen med disiplene slå oss ned på fjellskråningen og forsøke å sette oss inn i de tanker og følelser som fylte deres sinn. Når vi forstår hva Jesu ord betydde for dem som hørte dem, vil vi oppdage i dem en ny skjønnhet og et nytt liv, og den dypere mening vil tre klarere frem for oss.

Da Frelseren begynte sin virksomhet, var folket ikke innstilt på å ta imot ham, på grunn av de meninger de hadde gjort seg opp om Messias og hans virksomhet. Sann gudsfrykt hadde druknet i seremonier og tradisjoner, og profetiene ble folket av mennesker fulle av stolthet og verdslighet. Jødene ventet på den kommende Messias, ikke som en frelser fra synd, men som en mektig fyrste som skulle legge alle nasjoner under "løven av Juda stamme". Døperen Johannes sto frem med en like mektig forkynnelse som de gamle profeter, men det var til ingen nytte at han mantede dem til omvendelse. Forgjeves hadde han ved Jordan-elven pekt på Jesus som det Guds lam som bærer verdens synd. Gud søkte å lede deres tanker til Esaias' profetier om Frelserens lidelser, men de ville ikke høre.

Hvis Israels ledere og lærere hadde tatt imot hans nåde, ville den ha forvandlet dem, og Jesus kunne gjort dem til sine sendebud blant menneskene. Det var i Juda budskapet om himlenes rike først var blitt forkynt og kallet til omvendelse gitt. Ved å drive ut av templet i Jerusalem dem som hadde vanhelliget det ved kjøp og salg, hadde Jesus åpenbart seg som Messias - som den som skulle rense sjelen fra synd og gjøre sitt folk til et hellig tempel for Herren. Men jødernes ledere ville ikke nedverdige seg til å ta imot den enkle og uanselige læreren fra Nasaret. Ved sitt annet besøk i Jerusalem måtte han møte for Det høye råd, og det var bare fordi de fryktet for folket at de ikke allerede da dømte ham til døden. Han forlot så Judea og begynte sin virksomhet i Galilea.

Han hadde arbeidet der noen måneder da bergprekenen ble holdt. Det budskapet han hadde forkynt overalt om at "himlenes rike er kommet nær", hadde vakt oppmerksomhet i alle samfunnsgrupper, og hadde gitt ny næring til deres ærgjerrige forhåpninger. Den nye læreren var blitt berømt endog utenfor landets grenser, og selv om prestene inntok en negativ holdning, var det en utbredt oppfatning at dette måtte være den lenge ventede befrier. Store menneskemengder fulgte ham overalt hvor han gikk, og begeistringens bølger gikk høyt.

Tiden var nå også kommet da de disiplene som hadde stått Jesus nærmest, skulle ta mer direkte del i hans arbeid. De store menneskemassene skulle ikke lenger være overlatt til seg selv, som får uten hyrde. Helt fra begynnelsen av hans virksomhet hadde noen av disiplene sluttet seg til ham, og sammen med Jesus hadde nesten alle de tolv sluttet seg sammen som en familie. Men også de var ledet vill av rabbinernes lære, og som resten av folket ventet de at Messias på den tiden skulle opprette sitt rike her på jorden. De kunne ikke forstå Jesu fremgangsmåte. De var engstelige og urolige over at han ikke gjorde noe forsøk på å sikre seg hjelp av prester og rabbinere, og fordi han ikke gjorde noe for å skaffe seg den maktstilling en konge må ha.

Det var enda meget som måtte gjøres for disiplene før de kunne bli skikket til å ta seg av den høye og hellige oppgaven de ville få seg overlatt ved Jesu himmelfart. Men de hadde åpnet sitt hjerte og tatt imot Jesu kjærlighet, og selv om de var sene til å tro, så han i dem mennesker han kunne utdanne til å ta over arbeidet etter ham. De hadde vært sammen med

ham lenge nok til i noen grad å bli overbevist om hans guddommelige oppgave, og overfor folket hadde han gitt bevis for sin makt, som de Ikke kunne dra i tvil. Nå var veien beredt for en erklæring om hans rikes prinsipper, som ville hjelpe dem alle til bedre å forstå hvorfor han var kommet.

På en fjellskråning ved Galileasjøen hadde Jesus tilbrakt hele natten i bønn for dem han hadde utvalgt. Ved daggry kalte han dem til seg, ba sammen med dem, underviste dem og innviet dem til oppgaven ved å legge hendene på dem og velsigne dem. Siden gikk han sammen med dem ned til strandbredden, hvor en stor menneskemengde alt hadde samlet seg, selv om det var meget tidlig på dagen.

Foruten den vanlige flokken fra byene i Galilea var svært mange kommet fra Judea og selve Jerusalem, fra Perea og fra de halvt hedenske innbyggerne i Dekapolis, fra Idumea som ligger syd for Judea, og fra Tyrus og Sidon, de fønikiske byene ved Middelhavskysten. De hørte hvor store gjerninger han gjorde, og kom for å bli lagt for sine sykdommer, for en kraft gikk ut fra ham og helbredet alle.

Da den smale strandbredden ikke engang ga ståplass til alle som ønsket å høre Jesus, gikk han foran dem tilbake til fjellskråningen. Da han kom frem til et egnet sted, satte han seg i gresset, og disiplene og menneskemengden fulgte hans eksempel.

Med en følelse av at noe uvanlig kunne ventes, hadde disiplene samlet seg om Mesteren. Etter det som allerede hadde funnet sted den dagen, var de sikre på at det ville komme en kunngjøring om det rike de håpet han snart ville opprette. Folkemengden satt også i spent forventning, og alles ansikter vitnet om den dypeste intetesse.

Mens de satt der på den grønne fjellskråningen og ventet på å høre hva den guddommelige læreren hadde å si, var alles hjerter fylt med tanker om fremtidig storhet. Det var skriftlærde og fariseere der som så frem til den dagen da de skulle herske over de forhatte romere og eie det mektige verdensrikes rikdom og herlighet. De fattige bønder og fiskere håpet å høre en forsikring om at deres fattigslige hytter, deres magre kost, det harde slitet og frykten for nød og savn skulle bli erstattet av strålende palasser og gode dager. Istedenfor de grove klærne, som om natten også måtte tjene som sengeklær, håpet de at Jesus ville gi dem erobrernes praktfulle og kostbare klær.

Alles hjerter var derfor fylt av det stolte håp at Israel snart skulle bli æret som Herrens utvalgte folk fremfor alle jordens nasjoner, og at Jerusalem skulle bli hovedstad i et verdensrike.

Kapitel 2 - Saligprisningene

Og han opplat sin munn, lærte dem og sa: Salige er de fattige i ånden; for himlenes rike er deres

Som noe nytt og fremmed lyder disse ordene for en forbauset folkemengde. Det var en lære så helt forskjellig fra alt de noen gang hadde hørt fra prester og rabbinere. De finner ingenting i Jesu tale som kan appellere til deres stolthet og nære deres ærgjerrige forhåpninger. Men den nye læreren taler med en kraft som trollbinder dem. Ut fra ham strømmer det guddommelig kjærlighet som duften fra en blomst. Hans ord faller "som regn på en nyslått eng, lik en regnskur, som væter jorden". Alle føler uvilkårlig at her er en som kan lese alle skjulte hemmeligheter i hjertet, men samtidig kommer dem nær med ømhet og finfølelse. Deres hjerter åpner seg for ham, og mens de lytter til hans tale, åpenbarer Den Hellige Ånd for dem noe av den sannhet som mennesker til alle tider har hatt behov for å lære å kjenne.

På Jesu tid følte folkets religiøse lærere seg rike på åndelige skatter. Fariseerens bønn: "Gud! jeg takker deg fordi jeg ikke er som andre mennesker", var et uttrykk for de følelser som rørte seg i mennesker av hans klasse og for en stor del i hele folket. Men det var også i flokken omkring Jesus noen som var klar over sin åndelige fattigdom. Da Jesu guddommakt ble åpenbart i miraklet med fiskefangsten, falt Perer ned for Frelserens føtter og ropte: "Herre, gå fra meg! for jeg er en syndig mann." Således var det også i skaren som var samlet på fjellskråningen, noen som i hans nærhet følte at de var usle og ynkelige og fattige og blinde og nakne. De lengtet etter den Guds nåde som er åpenbart til frelse. Hos dem ble det ved Jesu ord vakr et håp alt ved begynnelsen av hans tale. De så at Guds velsignelse hvilte også over dem.

Jesus hadde bydd frem velsignelsens beger også til dem som følte at de var rike og ikke manglet noen ting. Men de hadde med forakt vendt seg bort fra denne nådegaven. Den som føler seg sterk, som synes han er et rimelig bra menneske og er tilfreds med sin tilstand, forsøker ikke å få del i Jesu nåde og rettferdighet. Den stolte føler ikke at han mangler noe, og lukker derfor hjertet for Jesus og de store velsignelser han kom for å gi. Et slikt menneske har ingen plass for Jesus i sitt hjerte. De som er rike og store i sine egne øyne, ber ikke i tro, og får derfor ikke Guds velsignelse. De føler seg mette, og derfor går de tomhendt bort. Andre vet at de ikke kan frelse seg selv. Av seg selv kan de ikke gjøre noe godt. De setter pris på den hjelp Jesus kan gi. Dette er de fattige i ånden, som han kaller salige.

Jesus vekker først anger hos den han tilgir. Det er Den Hellige Ånds oppgave å overbevise om synd. De som har latt seg påvirke og overbevise av Guds Ånd, forstår at det ikke er noe godt hos dem selv. De ser at grunnlaget for alt de har gjort, er egenkjærlighet og synd. Lik den stakkars tolleren, står de langt borte og våger ikke å løfte øynene mot himmelen. De bare roper: Gud, vær meg arme synder nådig." Slike mennesker er salige. Det

er tilgivelse å få for den som angrer, for Jesus er det "Guds lam, som bærer verdens synd". Guds løfte er: "Om eders synder er som purpur, skal de bli hvite som sne; om de er røde som skarlaget, skal de bli som den hvite ull." Jeg vil gi eder et nytt hjerte. ... Min Ånd vil jeg gi innen i eder."

Om de fattige i ånden sier Jesus at "himlenes rike er deres". Men dette riket er ikke et timelig, jordisk rike, noe Jesu tilhørere hadde håpet det var. Jesus åpenbarte for menneskene et åndelig rike som er grunnet på hans kjærlighet, nåde og rettferdighet. Dette rikets banner bærer Menneskesønnens bilde. Hans undersåtter er de fattige i ånden, de ydmyke og de som blir forfulgt for rettferdighets skyld. Himlenes rike er deres. Det verk som er begynt i dem, er ikke fullført ennå, men det skal gjøre dem skicket til å få del i "de helliges arvelodd i lyset".

Alle som forstår at de er åndelig fattige, og føler at det ikke er noe godt i dem selv, kan finne rettferdighet og kraft i Jesus Kristus. Han sier: "Kom til meg, alle I som strever og hat tungt å bære." Han tilbyr oss å bytte ut vår fattigdom med hans rikdom. Vi er ikke verdige til Guds kjærlighet, men Jesus, vår frelser, er verdig. Han er fullt i stand til å frelse alle som kommer til ham. Hva du enn har bak deg av tidligere erfaringer hvor vanskelig du enn har det i dag, har du bare ett å gjøre: komme til Jesus slik du er, svak, hjelpeløs og fortvilet. Kristus vil komme deg i møte mens du ennå er langt borte. Han vil ta deg i sine armer og kle deg i sin rettferdighet. Han kler oss i sin egen plettfrie, rene karakters kledning og stiller oss i den frem for Faderen. Han taler vår sak hos Gud og sier: "Jeg har ratt denne synders plass, se ikke på dette villfarne barn, men se på meg." Hvor meget Satan enn anklager oss, beskylder oss for synd og krever oss som sitt bytte, så taler Jesu blod med enda større kraft.

"Bare i Herren, skal de si om meg, er rettferdighet og styrke. . . . Ved Herren skal de få sin rett, og av ham skal de rose seg, hele Israels folk"

Salige er de som sørger, for de skal trøsta

Den sorg det her er tale om, er hjertets dype sorg over synd. Jesus sier: "Når jeg blir opphøyet fra jorden, skal jeg dra alle til meg.," Den som ser Jesus opphøyet på korset, begynner å fatte at mennesket er syndig. Han ser at det er synden som hudflettet og korsfestet herlighetens herre. Han forstår at han er blitt elsket med en ubeskrivelig kjærlighet, mens han selv bare har vært utakknemlig og full av opprør. Han har sviktet sin beste venn og kastet vrak på himmelens største gave. Han har på nytt korsfestet Guds Sønn og igjen gjennomboret det blødende hjerte. Han er skilt fra Gud ved en avgrunn av synd og mørke, og han sørger med et knust hjerte.

Men de som har slik sorg, skal bli trøstet. Gud viser oss vår synd for at vi skal søke til Jesus, og ved ham bli frigjort fra syndens trelldom og kunne glede oss i Guds barns frihet. Tynget av sorg over synd kan vi komme til korsets fot og legge syndebyrden av der.

Frelserens ord har et trøstens budskap også til dem som lider eller har mistet sine kjære. Vår sorg og våre plager skyldes ikke tilfeldigheter. "For det er ikke av hjertet han plager eller bedrøver menneskenes barn.". Når Gud tillater at prøver og harde slag rammer oss, er det "til vårt gagn, for at vi skal få del i hans hellighet." Den prøven som synes så bitter og så tung å bære, vil vise seg å være en velsignelse, hvis vi tar imot den i tro. Det harde slag som tar gleden fra oss her på jorden, kan bli midlet som vender vårt blikk mot himmelen. Mange ville aldri ha lært Jesus å kjenne om ikke sorgen hadde ledet dem til å søke trøst hos ham.

De prøver og vanskeligheter som møter oss i livet, er Guds redskaper til å rense og foredle vår karakter. Denne tilpassningsprosessen er ofte smertefull. Stenen skal hugges til og formes for å passe inn på sin plass i Herrens tempel. Det kan være en hard erfaring å bli slipt til på slipeskiven, men når stenen er ferdig tilpasset, fyller den sin plass. Herren legger ikke så meget og omhyggelig arbeid på verdiløst materiale. Bare hans egne dyrebare stener blir slipt til og formet så de vil passe inn i Herrens tempel.

Herren hjelper alle som setter sin lit til ham. De som er tro, vinner store seirer og høster dyrebare erfaringer.

Vår far i himmelen glemmer aldri dem som blir rammet av sorg. Da David gikk gråtende oppetter Oljeberget med tilhyllet hode og barfotet, viste Herren ham nåde. David var kledd i sekk, og samvittigheten martret ham. De ytre tegn på ydmykhet vitnet om hans anger. Sønderknust og med tårer la han sin sak frem for Gud, og Herren sviktet ikke sin tjener. Aldri var David mer kjær for Herren enn da han naget av sin samvittighet og forfulgt av sine fiender flyktet for livet. De var blitt egget til opprør av hans egen sønn. Herren sier: "Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg; vær derfor nidkjær og om vend deg." Jesus leger det angrende hjerte og renser det, så det kan bli en bolig for ham.

Når prøver og vanskeligheter kommer, er det mange av oss som er lik Jakob. Vi tror det er en fiendehånd som rammer oss. Vi kjemper blindt i mørket til vi ikke orker mer, og vi finner ingen trøst eller hjelp. Da dagen grydde og Gud rørte ved Jakob, oppdaget han hvem det var han hadde kjempet med paktens engel. Gråtende og hjelpeløs kastet han seg i Herrens armer for å få den velsignelsen han så inderlig lengtet etter. Vi må også lære at prøver og vanskeligheter er til gagn for oss, så vi ikke forakter Herrens tukt eller gir opp når han refser oss.

"Salig er det menneske Gud refser... Han sårer, og han forbinder; han slår, og hans hender leger. I seks trengsler skal han berge deg, og i den syvende skal intet ondt røre deg." Jesus kommer med legedom til alle som er rammet av sorg. Han står ved deres side som har mistet en av sine kjære eller lider av sykdom, og hans nærvær gjør sykdom og sorg lettere å bære.

Gud vil ikke at vi skal være tynget av håpløs sorg eller smerte. Han oppmuntrer oss til å løfte hodet og se opp i hans ansikt, som er så fullt av kjærlighet og godhet. Vår frelser står

ved siden av mange mennesker som har øynene så fulle av tårer at de ikke engang ser ham. Han lengter etter å gripe vår hånd, og vil at vi skal se hen til ham i barnlig tro og la ham få lede oss. Han føler med oss i vår sorg, våre prøver og vanskeligheter. Han har elsket oss med en evig kjærlighet og omgitt oss med en stadig omsorg. Det er vår forrett å kunne samle tankene om ham og grunne på hans kjærlighet dag og natt. Han vil løfte oss opp over dagens smerte og bekymring og gi oss fred.

Tenk på dette, dere som lider eller sørger, og gled dere over denne sannhet: "Dette er den seier som har seiret over verden: vår tro."

Salige er også de som gråter sammen med Kristus i medynk med verden i dens sorg, og som sørger over dens synd. De som har slik sorg, er ikke opptatt av seg selv. Jesus var en smertenes mann. Han led hjertekvaier så bitre at neppe noe språk kan skildre dem. Menneskenes synd og overtredelser tynget ham og nesten knuste ham. Han arbeidet utrettelig for å lindre andres nød og ulykke, og hans hjerte var tynget av sorg over at så mange ikke ville ta imot ham som kunne gi dem evig liv. Alle som hører Jesus til, vil ta del med ham i slike erfaringer. De som opplever hans kjærlighet, vil også samarbeide med ham for andre menneskers frelse. Fordi de lider med Kristus, vil de også få oppleve den herlighet som snart skal åpenbares. De er ett med ham i hans gjerning, de drikker med ham av sorgens og lidelsens beger, og de skal også få del med ham i hans glede.

Det var gjennom lidelse Jesus ble vår trøstermann. Han tar del med oss mennesker i all vår trengsel, "for derved at han selv har lidt og har vært fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet." Enhver som lider med Kristus, har fått det privilegium å kunne samarbeide med ham i denne tjenesten. "For likesom Kristi lidelser kommer rikelig over oss, så er og vår trøst rikelig ved Kristus." Herren har særlig stor nåde for dem som sørger, og denne nåde har kraft til å bløtgjøre hjerter og til å vinne sjeler. Hans kjærlighet åpner en vei inn til det sårede og knuste hjerte og blir en legende balsam for dem som sørger. "Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi Far, miskunns Far og all trøsts Gud, han som trøster oss i all vår trengsel, for at vi skal kunne trøste dem som er i all slags trengsel, med den trøst hvormed vi selv blir trøstet av Gud.

Salige er de saktmodige; for de skal arve jorden

Saligprisningene viser oss hvordan vi skal vokse i vår kristne erfaring. De som føler at de trenger Jesu hjelp, de som sørger over sin synd og med Jesus har være gjennom lidelsens ildovn, vil lære saktmodighet av den guddommelige lærer.

Tålmodighet og mildhet under uforskyldt lidelse var ikke egenskaper som ble verdsatt hverken av hedninger eller jøder. Inspirere av Den Hellige Ånd erklærte Moses at han var det mest saktmodige menneske på jorden. Men av jødene på Jesu tid ville dette ikke ha blitt sett på som noe rosverdig. Det ville tvert imot ha vekket medlidenhet og forakt. Jesus

derimot nevner sakmodighet som en av de første betingelser for å få en plass i hans rike. I hans liv og karakter kommer skjønnheten i denne kostelige dyd til syne.

Jesus, han som var avglansen av Guds herlighet, aktet det ikke fot rov å være Gud lik, men av seg selv ga avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, idet han kom i menneskers lignelse. Hele den tid han levde her nede, vandret han ydmykt om blant menneskene, ikke som en konge med krav på hyllest, men som en som hadde til oppgave å tjene andre. Hos ham var det ingen fanatisme eller kaldt hovmod. Verdens frelser var mer opphøyd enn englene. Men selv om han var Guds Sønn, var han preget av en saktmodighet og ydmykhet som øvde en dragende kraft på alle mennesker.

Jesus ga avkall på å være Gud lik, og i alt han foretok seg, kom aldri selver til syne. Han gikk ikke sine egne veier, men lot seg lede av sin far. Da hans misjon på jorden nærmet seg slutten, kunne han si: "Jeg har herliggjort deg på jorden idet jeg har fullbyrdet den gjerning som du har gitt meg å gjøre." Og han sier til oss: "Lær av meg! for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet." "Vil noen komme etter meg, da må han fornekte seg selv." o Selvet må ikke lenger ha herredømme over sinnet.

Den som ser hva Jesus ga avkall på og hvordan han ydmyket seg selv, vil måtte si som Daniel, dengang han så en som lignet en menneskesønn: "Mitt ansikt mistet sin friske farve, så jeg så rent ille ut." Vi setter vår ære i å være uavhengige og suverene. Men disse egenskaper er tegn på at vi er Satans slaver. Det er naturlig for et menneske å ville hevde seg. Vi er rede til å kjempe for våre interesser, men et menneske som lærer av Jesus, vinner over seg selv og er rede til å gi avkall på sine rettigheter, sin stolthet og ærgjerrighet.

Da blir det fred i vårt hjerte, og vi overlater oss til Den Hellige Ånds ledelse. Da er det ikke om å gjøre å nå lenger opp enn andre.

Da forsøker vi ikke å albue oss frem på de andres bekostning til den beste plassen. Men vi føler at det sted vi bør være, er ved Frelserens føtter. Der ser vi opp i Jesu ansikt og ber om at hans hånd må lede oss på den rette veien, og at hans røst må si oss hvor vi skal gå. Apostelen Paulus hadde en slik erfaring: "Jeg er korsfestet med Kristus, jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg, og det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, som elsket meg og ga seg selv for meg."

Når vi lar Jesus bo i oss, ,vi! Guds fred, som overgår all forstand, bevare vårt sinn og våre tanker i Kristus Jesus. Jesus hadde alltid fred i sinnet, selv om han ble angrepet fra alle kantet. Mens hatefulle fiender stadig forfulgte ham, sa han: "Han Som har sendt meg, er med meg; han har ikke latt meg alene, fordi jeg alltid gjør det som er ham til behag." Hverken Satans eller menneskers raseri kunne forstyrre hans rolige og fullkomne samfunn med Gud. Og han sier til oss: "Fred etterlater jeg eder, min fred gir jeg eder." "Ta mitt åk på eder og lær av meg! for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet; så skal I finne hvile for eders

sjeler." Sammen med Kristus skal vi bære tjenestens åk til ære for Gud og til gagn for menneskeheten. Da vil vi finne at åket er gagnlig og byrden lett.

Det er egenkjærligheten som ødelegger vår indre fred. Så lenge vårt gamle menneske er i live, står vi rede til å forsvare det mot fornærmelse og angrep. Men når vårt gamle menneske er dødt, og vårt liv er skjult med Kristus i Gud, vil vi ikke lenger ta oss nær av å bli foraktet og tilsidesatt. Da vil vi være døde for fornærmelser og blinde for hån og forakt. "Kjærligheten er langmodig, er velvillig, kjærligheten bærer ikke avind, kjærligheten brammer ikke, oppblåses ikke, den gjør intet usømmelig, søker ikke sitt eget, blir ikke bitter, gjemmer ikke på det onde, den gleder seg ikke over urettferdighet, men gleder seg ved sannhet; den utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt. Kjærligheten faller aldri bort."

Lykke som stammer fra forhold her på jorden, skifter med tid og sted og er aldri varig. Men den fred som Kristus gir, blir i vårt hjerte en evig fred. Den er ikke avhengig av noe her i verden, hverken av rikdom eller fattigdom eller av forholdet til våre medmennesker. Jesus er kilden med levende vann, og den lykke han gir, svikter aldri.

Når Jesu ydmykhet blir praktisert i hjemmet, vil den gjøre alle i familien lykkelige. Den skaper ikke trette, ufred eller harde ord, men den mildner opprørte sinn og sprer en godhet om seg som merkes av alle. Der ydmykheten bor, blir en familie på jorden en del av den store familien i himmelen.

Det ville være langt bedre for oss å ta på oss lidelsen ved falske anklager, enn å utsette oss for den tortur som hevnlysten fører med seg. Hatets og hevners ånd stammer fra Satan, og bringer bare ondt til dem som nærer den. Den hjertets ydmykhet og saktmodighet som er en frukt av livet med Kristus, er hemmeligheten ved all velsignelse.

De saktmodige "skal arve jorden". Det var ønsket om å opphøye seg selv som førte synden inn i verden, og den var årsak til at våre første foreldre mistet herredømmet over denne vakre jord, som var deres rike. Ved å fornedre seg selv vant Kristus tilbake det som var tapt. Og han sier at vi må seire som han seiret. Ved ydmykhet og selvfornektelse kan vi bli hans medarvinger når de "saktmodige skal arve landet".

Den jord de saktmodige har fått løfte om å arve, vil ikke være lik den vi kjenner, formørket som den er av dødens og forbannelsens skygger. "Vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor." "Og ingen forbannelse skal være mer, og Guds og Lammets trone skal være; den, og hans tjenere skal tjene ham.,²"

Der skal ikke være skuffelser, sorg eller synd. Ingen skal si: Jeg er syk. Det blir ingen gravferder, ingen død, ingen atskillelse, ingen knuste hjerter. Men Jesus skal være der, og freden skal bo der. "De skal ikke sulte og ikke tørste, og hverken det glødende sandhavellet solen skal skade dem; for han som fotbarmer seg over dem, skal føre dem og lede dem til kildevell."

Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdighet, for de skal mettes

Rettferdighet er hellighet, det å være Gud lik, for "Gud er kjærlighet". Rettferdighet er å være i overensstemmelse med Guds lov, for "alle dine bud er rettferdighet", og kjærlighet er "lovens oppfyllelse". Rettferdighet er kjærlighet, og kjærlighet er Guds lys og liv. Guds rettferdighet ble legemliggjort i Jesus Kristus, og vi mottar rettferdighet når vi mottar ham.

Vi kan ikke oppnå rettferdighet ved smertefull kamp eller ved slit. Heller ikke ved gaver eller offer kan vi oppnå den, men den gis fritt til enhver som hungrer og tørster etter den. "Nå vel, alle I som tørster, kom til vannene, og I som ingen penger har! Kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling." "Og dette er det navn som han skal kalles med: Herren, vår rettferdighet."

Det som tilfredsstillter sjelens hunger og tørst, kan aldri et menneske gi. Men Jesus sier: Se, jeg står for døren og banker; om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg."Jeg er livsens brød; den som kommer til meg, skal ikke hunge, og den som tror på meg, skal aldri noensinne tørste."

På samme måte som vi behøver mat for å holde vårt fysiske liv ved like, behøver vi Jesus, brødet fra himmelen, for å holde det åndelige liv ved like og for å få kraft til å gjøre Guds vilje. Likesom kroppen trenger regelmessig tilgang av næring, må også vårt åndelige liv ha stadig samfunn med Jesus, vi må overlate oss til ham og stole helt på ham.

Som den trette vandringsmann leter etter en kilde i ørkenen og slokker sin brennende tørst når han finner den, vil den kristne tørste etter og få livets rene vann fra kilden som er Jesus Kristus.

Når vi fatter hvor fullkommen Frelserens karakter er, vil vi lengte etter å bli nye mennesker, bli like rene som han var. Jo bedre vi lærer Gud å kjenne, desto høyere vil vi sette vårt ideal, og desto mer vil vi lengte etter å bli lik ham. Guds kraft fyller et menneske når det vender seg til ham, og med et lengtende hjerte kan det si: "Bare i håp til Gud vær stille, min sjel! for fra ham kommer mitt håp."

Hvis du har en lengsel i ditt indre etter noe bedre, hvis du hungrer og tørster etter rettferdighet, så er dette et bevis på at Jesus kaller på deg. Han ønsker at du skal søke ham i bønn, slik at han ved sin gode Hellige Ånd skal kunne gjøre det for deg som du selv ikke kan makre. Vi behøver ikke å forsøke å slokke vår tørst hvor det er lite vann, for den store, vannrike kilden er like over oss, og av dens vell kan vi drikke trolig, om vi bare i tro vil ta imot det han tilbyr.

Guds ord er livets kildevell. Når du søker til denne levende kilden, vil du ved Andens hjelp bli ført inn i et inderlig samfunn med Jesus. Gamle, velkjente sannheter vil få ny betydning. Kjente skriftsteder vil stråle inn i din sjel med en ny og dypere mening. Du vil bedre forstå betydningen av andre sannheter og deres forhold til frelsesplanen. Du vil vite

med deg selv at Jesus leder deg når du søker ham, du vil få oppleve at du har en guddommelig lærer ved din side.

Jesus sa: "Det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller frem til evig liv." Etter hvert som Den Hellige Ånd åpner Guds ords sannheter for deg, vil du få dyrebare erfaringer, og du vil lengte etter å vitne for andre om den trøst du selv har fått del i. Når du kommer i kontakt med andre, vil du snakke om det nye du har funnet, om den frelse Jesus ønsker å gi oss. Du vil ha noe nytt å fortelle om Jesu vidunderlige kjærlighet, og du vil vitne om dette både for dem som elsker ham og for dem som ikke gjør det.

"Gi, så skal eder gis." Den som engang har smakt Jesu kjærlighet, lengter etter å få drikke i stadig dypere drag, og ettersom du gir, vil du selv motta i stadig rikere strømmer. Jo bedre vi lærer Gud og hans sannhet å kjenne, desto mer øker evnen til å forstå og til å elske. For Gud gleder seg ved å "gjøre mer enn alt, langt ut over det som vi ber eller forstår".

Til Jesus, som fornedret seg selv for å kunne frelse en forlatt menneskeslekt, ble Anden gitt uten mål. Slik vil den også bli gitt til enhver Jesu etterfølger som åpner sitt hjerte helt for å ta imot ham. Herren har selv sagt til oss: "Bli fylt av Anden." Denne befallingen er også et løfte om at det er dette han vil gjøre for oss. Det var Guds vilje at hele hans fylde "skulle ta bolig i ham", og "I er fylt i ham".

Gud har utøst sin kjærlighet over oss i rikt mål. Det er som når regnet strømmer ned og gir jorden nytt liv. Han sier: "Drypp, I himler, fra oven, og fra skyene strømme rettferdighet ned! Jorden skal åpne seg og bære frelse som frukt, og rettferdighet skal den tillike la spire frem." "De elendige og fattige søker etter vann, men det er ikke noe; deres tunge brenner av tørst. Jeg, Herren, jeg vil Svare dem; jeg, Israels Gud, jeg vil ikke forlate dem. Jeg vil la elver velle frem på bare hauger og kilder midt i daler; jeg vil gjøre en ørken til en sjø og et tørt land til vannrike kilder."

"Av hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde."

Salige er de barmhjertige: for de skal finne barmhjertighet

Hjertet er av naturen kaldt og mørkt og ukjærlig. Når man legger for dagen et tilgivende sinnelag, er det ikke noe man gjør av seg selv, men ved innflytelsen fra Den Hellige Ånd som virker på hjertet. "Vi elsker fordi han elsket oss først."

Herren er selv all godhets kilde. Han er "en barmhjertig og nådig Gud". Han behandler oss ikke som vi fortjener å bli behandlet. Han spør ikke om vi er verdige til hans kjærlighet, men han øser ut over oss av sin kjærlighets rikdom, for å gjøre oss verdige. Han er ikke hevngjerrig. Han har ikke som mål å straffe, men å frelse. Selv når han viser strenghet og straffer, gjør han det for å frelse den som er kommet på avveier. Han har et inderlig ønske om å hjelpe menneskene i deres nød og lidelser og å legge sin legende balsam på deres sår.

Det er sant at Gud "lar ikke den skyldige ustraffet", men han har gjort det mulig for synderen å bli fri fra sin skyld!

De barmhjertige har "del i guddommelig natur", og gjennom dem finner Guds medlidende kjærlighet sitt uttrykk. Det hjerte som slår i takt med den uendelige kjærlighets hjerte, søker menneskers frelse, og fordømmer dem ikke.

Når Jesus bor i vårt hjerte, har vi en kilde som aldri tørker ut. Der han bor, vil det være en overflod av kjærlighet og barmhjertighet. Når ulykkelige mennesker som blir fristet og faller i synd og elendighet, roper om hjelp, spør den kristne ikke om de er verdige til hans hjelp, men om hvordan han best kan hjelpe dem. I de elendigste og de dypest falne ser han mennesker som Jesus ga sitt liv for å frelse. Han forstår at Gud har gitt sine barn forlikelsens tjeneste også for slike tilfelle.

Barmhjertige er de som viser medlidenhet mot de fattige, de lidende og de undertrykte. Job sier: "For jeg berget armingen som ropte om hjelp, og den farløse som ingen hjelper hadde. Den som var sin undergang nær, velsignet meg, og enkens hjerte fikk jeg til å juble. Jeg kledde meg i rettferdighet, og den oppslo sin bolig i meg; rettsinn har jeg som kappe og lue. øyne var jeg for den blinde, og føtter var jeg for den halte. En far var jeg for de fattige, og ukjente folks sak gransket jeg."

For mange er livet en smertefull kamp. De føler sin egen utilstrekkelighet, de er ulykkelige, de mangler tro og synes ikke de har noe å være takknemlige for. Et vennlig ord eller blick som viser at man setter pris på dem, ville for mangt et ulykkelig, ensomt og kjempende menneske være som et beger kaldt vann for en tørst vandrer. Et hjertelig ord, et bevis på vennskap, kan løfte byrder som hviler tungt på trette skuldre. Det er alt sammen uttrykk for Jesu kjærlighet til en forlatt verden. De barmhjertige "skal Linne barmhjertighet". "Den som velsigner, skal trives, og den som lesker andre, han blir selv lesket."

Det gir fred til den som har hjerte for andre, lykke og tilfredshet for den som uegennyttig går inn for å hjelpe sine medmennesker i nød. Den Hellige Ånd som bor i hjertet og blir åpenbart i livet, vil bløtgjøre harde hjerter og vekke mildhet og sympati. Man høster som man sår. "Salig er den som akter på den elendige. . . Herren skal verge ham og holde ham i live; han skal bli lykksalig i landet, og du skal visselig ikke overgi ham til hans fienders mordlyst. Herren skal under støtte ham på sykesengen; hele hans leie forvandler du i hans sykdom."

Den som vier sitt liv til tjeneste for Gud og sine medmennesker, vil oppleve å være knyttet til ham som har hele universets hjulpekilder til sin rådighet. Et slikt menneskes liv er ved evige, uforanderlige løfter knyttet til Guds eget liv. Herren vil ikke svikte ham i lidelsens og nødens stund. "Min Gud skal etter sin rikdom fylle all eders trang i herlighet i

Krisrus Jesus." Og i den siste store nødens time skal den barmhjertige finne sin tilflukt i en barmhjertig frelsers nåde og få adgaag til de evige boliger.

Salige er de rene av hjertet; for de skal se Gud

Jødene var så strenge når det gjaldt ytre, serimoniell renhet, at deres forordninger for slikt var ytterst plagsomme. Deres tanker var så opptat av regler, påbud og frykt for utvendig besmittelse, men merket ikke at egenkjærlighet og hat gjør et menneske urent innvendig.

Jesus taler aldri om at en slik yrre, serimoniell renhet er en betingelse for å få adgang til hans rike, men han fremholder nødvendigheten av et rent hjerte. "Den visdom som er ovenfra, er først og fremst ren." Intet urent skal komme inn i Guds rike. Alle som skal bo der, er allerede her i livet blitt rene av hjertet. Alle Som lærer av Jesus, vil få stadig større avsky for dårlig atferd, usømmelig språkbruk og urent tankeliv. Når Jesus bor i hjertet, vil tanker og handlinger være rene.

"Salige er de rene av hjertet." Disse Jesu ord har en dypere mening. Det dreier seg ikke bare om renhet, slik verden forstår det; det er ikke bare tale om å være fri for sanselighet og begjær. Det som teller mest, er ekthet i sjelens skjulte motiver og mål. Vi skal leve i seier over stolthet og egenkjærlighet, og vi skal være ydmyke, uegennyttige og åpne som barn.

Hvis vi ikke i vårt eget liv aksepterer prinsippet om uegennyttig kjærlighet, selve grunntrekket i Guds katakter, kan vi ikke kjenne Gud. Et menneske som er bedratt av Satan, ser på Gud som en hard og ubarmhjertig herre. De egenkjærlige trekk som er typiske for mennesket og for Satan selv, tillegger man da også Gud, han som er kjærlighet. "Du tenkte jeg var som du." Hans handlemåte med menneskene tolkes som uttrykk for hevnjerrighet og vilkårlighet. Like miskjent blir Bibelen, skattkammeret for hans nådes rikdommer. Herligheten i dens sannherer er høy som himmelen og deres rekkevidde er uendelig som evigheten. For de fleste mennesker er Jesus selv som "et rotskudd av rørr jord; han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet, og vi så ham, men han hadde ikke er utseende så vi kunne ha vår lyst i ham."

Da Jesus levde her nede, han som var en åpenbaring av Gud i menneskelig skikkelse, sa fariseerne og de skriftlærde til ham: "Du er en samaritan og er besatt." Selv hans disipler var så blendet av egenkjærlighet at det var vanskelig for dem å forstå ham som var kommet for å åpenbare Faderens kjærlighet. Dette var grunnen til at Jesus vandret ensom blant menneskene. Bare himmelen kunne fullt ut forstå ham.

Når Jesus kommer i sin herlighet, vil de som har forkastet ham, ikke kunne tåle å se hans herlig her. Lyset som stråler ut fra ham, det som er liv for dem som elsker ham, betyr døden for dem som ikke har tatt imot ham. For dem betyr Jesu gjenkomst "en forferdelig gru for dom og en nidkjærhetens brann"! Når han kommer, vil de be om at fjellene må begrave dem og skjule dem for hans ansikt som døde for å frelse dem.

Men for dem som har fått sitt hjerte rensset ved Den Hellige Ånd som bor i dem, blir alt annerledes. De kan kjenne Gud. Moses var skjult i klippekløften da Hettens herlighet ble åpenbart for ham, og det er nåt vi er skjult i Kristus, vi skuer Guds kjærlighets fylde.

"Den som elsker hjettets renhet, og hvis tale er tekkelig, han har kongen til venn." Ved troen kan vi se ham her og nå. I vårt liv fra dag til dag erfarer vi hans godhet og nåde, han leder og bevarer oss. Vi ser ham i hans Sønnns karakter. Den Hellige Ånd åpner vår forstand og vårt hjerte for sannheten om Gud og Sønnen han sendte. De rene av hjertet opplever Gud i et nytt og meningsfylt forhold, han blir deres forløser.

Jo mer de fatter av hans renhet og godhet, desto mer lengter de etter å gjenspeile hans bilde. De ser i ham en far som lengter etter å få trykke en angrende sønn til sitt hjerte, og de blir fylt av en ubeskrivelig glede og takknemlighet.

De rene av hjertet ser Skaperen i hans mektige skaperverk, i alt det vakre som utgjør universet. Men i hans skrevne ord finner de en enda klarere åpenbaring av hans barmhjertighet, godhet og nåde. Sannheter som er skjult for vise og forstandige, blir åpenbart for umyndige. Det vakre og verdifulle i sannheten, som denne verdens vise ikke oppdager, blir stadig klarere for dem som tillitsfullt og ydmykt ønsker å kjenne Guds vilje og leve etter den. Vi finner frem til sannheten når vi selv får del i guddommelig natur.

De rene av hjertet lever på en måte i Guds synlige nærhet mens de er i denne verden. I den kommende verden skal de, etter ar de er herliggjort, se ham ansikt til ansikt, som Adam gjorde da han i Edens have talte med Gud. "For nå ser vi i et speil, i en gåre; men da skal vi se åsyn til åsyn."

Salige er de fredsommelige; for de skal kalles Guds barn

Kristus er "Fredsfyrsten", og der er hans oppgave både i himmelen og på jorden å gjenopprette den fred som synden har forsryrrer. "Rettferdiggjort av troen, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus." Alle som er villige til å avstå fra synd, og åpner sitt hjerte for Jesu kjærlighet, får del i denne himmelske fred.

Det finnes ikke noe annet grunnlag for fred. Når vi i vårt hjerte tar imot Jesu nåde, vil den overvinne fiendskap, fjerne strid og fylle oss med kjærlighet. Den som har fred med Gud og sine medmennesker, kan ikke være ulykkelig. Misunnelse og mistanke vil ikke finnes i hans hjerte, og har kan ikke eksistere der. Den som lever i harmoni med Gud, har del i himmelens fred, og utøver en velsignet innflyrelse over alle han kommer i kontakt med. Fredens ånd vil legge seg som dugg over hjerter som er trette av verdens strid og ufred.

Kristi etterfølgere blir sendt ut i verden med fredens budskap. Alle som ved den stille, ubevisste innflytelsen av et sant krisrenliv åpenbarer Jesu kjærlighet, og alle som ved ord eller handling leder et medmenneske bort fra syndens vei og får det til å gi Gud sitt hjerte, er fredsstiftere.

"Salige er de fredsommelige, for de skal kalles Guds barn." Freden hos dem er et bevis på at de har samfunn med Gud. Jesu vidunderlige innflytelse omgir dem. Deres rene liv og edle karakter åpenbarer for verden at de er Guds barn. Man kan ikke unngå å legge merke til at de har vært med Jesus. "Hver den som elsker, er født av Gud." "Har noen ikke Kristi Ånd, da hører han ikke ham til," men "så mange som drives av Guds Ånd, de er Guds barn".

"Og Jakobs rest skal være midt iblant mange folk som dugg fra Herren, som en regnskur på urter som ikke bier på noen og ikke venter på menneskenes barn."

Salige er de som er forfulgt for rettferdighets skyld; for himlenes rike er deres

Jesus lover ikke sine etterfølgere et liv i ære og rikdom, og at de skal være fri for prøver og vanskeligheter. Men han viser dem at det er en forrett å få vandre med Mesreren på selvfornektelsens og vanærens vei, fordi verden ikke kjenner dem.

Han som kom for å frelse en forlatt verden, ble motarbeidet av krefter som hadde forent seg i kampen mot Gud og mennesker. Onde engler og onde mennesker hadde gått sammen i en ubarmhjertig strid mot fredsfyreren. Alle hans ord og handlinger var uttrykk for guddommelig kjærlighet, men han var så ulik verden at han ble møtt med der bitreste fiendskap. Han tillot ikke menneskene å følge sine onde tilbøyeligheter, derfor ble han møtt med hat og motstand. Slik er det med "alle som vil leve gudfryktig i Kristus Jesus".

Det er en stadig strid mellom rettferdighet og synd, mellom kjærlighet og hat, mellom sannhet og løgn. Når man forkynner budskapet om Jesu kjærlighet og et hellig liv, leder man syndere inn på frelsens vei, og Satan våkner til motstand. Forfølgelse og vanære venter alle som ledes av Kristi And. Forfølgelsen har ikke alltid samme form, og er ikke alltid like intens, men prinsippet som ligger til grunn, er det samme som har ført til at Guds barn er blitt slått i hjel helt fra Abels tid.

Når mennesker søker å komme i harmoni med Gud, finner de at korset fremdeles vekker anstøt. Makter og myndigheter og ondskapens åndehær i himmelrommet står fylket mot alle som lyder Guds bud. Forfølgelse burde derfor vekke glede og ikke sorg hos Jesu disipler, for det viser at de vandrer i Mesterens fotspor.

Herren har ikke lovet sitt folk at de skal være fri for prøver og vanskeligheter, men han har lovet dem noe som er meget bedre. Han har sagt: "I stillhet og i tillit skal eders styrke være," og videre at "min nåde er deg nok; for min kraft fullendes i skrøpelighet". Hvis det faller i din lodd å gå gjennom ildovnen for Jesu skyld, så vil han være med deg som han engang var med de tre trofaste i Babylon. De som elsker Frelseren, vil glede seg over enhver anledning til å få del med ham i hans fornedrelse og vanære. Deres kjærlighet til Herren gjør lidelser for hans skyld til en glede.

Satan har til alle tider forfulgt Guds folk. Han har pint dem og drept dem, men i selve døden seiret de. Ved sin utholdenhet i troen åpenbarte de en som var mektigere enn Satan.

Han kunne pine og drepe, men han kunne ikke skade det liv som var skjult med Kristus i Gud. Han kunne kaste dem i fangehullet, men han kunne ikke sette ånden i fengsel. Bak jordens mørke kunne de se den evige herlighet og si: "Jeg holder for at den nærværende tids lidelser ikke er å akte mot den herlighet som skal åpenbares på oss." Og "vår trengsel, som er kortvarig og lett, virker for oss en evig fylde av herlighet i overmål på overmål".

Gjennom prøver og forfølgelser blir Guds herlighet, hans karakter, åpenbart i hans barn. Hatet og forfulgt av verden blir hans menighet oppdratt i Jesu skole. De vandrer på smale stier i verden og blir rensert i prøvelsens ildovn. De følger Jesus gjennom harde kamper. De forneker seg selv og opplever bitre skuffelser. Men deres harde erfaringer hjelper dem til å forstå hva synden bringer med seg av skyld og ulykke, og de lærer å avsky synden. Fordi de har del med Kristus i hans lidelser, skal de også få del med ham i hans herlighet.

I et syn fra himmelen så profeten Guds barns endelige seier, og han forteller om dette: "Jeg så likesom et glasshav blandet med ild; og dem som hadde seiret... så jeg ståved glasshavet med Guds harper i hånd; og de sang Moses', Guds tjeners sang og Lammets sang og sa: Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, du allmektige! rettfærdige og sanne er dine veier, du folkenes konge!" "Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod. Derfor er de for Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel, og han som sitter på tronen, skal reise sin bolig over dem."

Salige er I når de spotter og forfølger eder og lyver eder allehånde ondt på for min skyld

Helt siden sitt fall har Satan benyttet seg av bedrageri og løgn. Likesom han har gitt en falsk fremstilling av Gud, gir han gjennom sine tilhengere en falsk fremstilling av Guds barn. Frelseren sier: "Deres hån som håner deg, er falt på meg." På samme måte faller hån og forakt på hans etterfølgere.

Aldri har noe menneske blitt så hensynsløst baktalt som Menneskesønnen. Han ble spottet og hånet for sin ubetingede lydighet mot Guds hellige lov og dens prinsipper. De hatet ham uten grunn. Men han sto rolig foran sine fiender, og han hevdet at hån og spott hører med til det den kristne må vente seg. Han viste sine tilhengere at de skulle møte fiendskap og ondskap med ydmykhet, og at de ikke måtte svikte når forfølgelsen kom.

Selv om baktalelse kan ødelegge vårt gode navn og rykte, kan den ikke ødelegge vår karakter. Gud vil bevare oss. Så lenge vi ikke samtykker i å synde, finnes det ingen makt, hverken menneskelig eller satanisk, som kan sette en flekk på vår karakter. En person som helt overlater seg til Gud, er akkurat den samme i de hardeste prøver og de største vanskeligheter som han var i medgang da Herrens velsignelse syntes å hvile over ham. Hans ord, hans motiver og handlinger kan mistydes og baktales, men han bevarer sin sinnsro, fordi det er viktigere ting det gjelder. På samme måte som Moses holder han ut "som om han så den usynlige", og han har ikke "det synlige for øye, men det usynlige".

Jesus er vel kjent med alle som blir misforstått og baktalt. Uansett hvor meget de blir foraktet og hånet, kan hans barn finne seg i å vente tålmodig og tillitsfullt. Alt som er skjult, skal en dag komme for lyset, og de som ærer Gud, skal bli æret av ham.

Når de spotter og forfølger eder," sa Jesus, "da gled og fryd eder." Han minnet sine tilhørere om profetene som talte i Herrens navn og var "forbilde i å lide ondt og være tålmodig". Abel, den første kristne av Adams barn, døde som martyr. Enok vandret med Gud, og verden kjente ham ikke. Noah ble spottet og hånet som fanatiker og urostifrer. Andre ble pint og ville ikke ra imot utløsning, for ar de kunne få del i en bedre oppsrandelse; andre fikk lide Spott og hudstrykning, ja, bånd og fengsel."

Guds utvalgte sendebud har til enhver tid blitt hånet og forfulgt, men nettopp gjennom deres lidelser har verden lært Gud å kjenne. Enhver Jesu disippel må finne sin plass i geledet og føre kampen videre, fullt klar over at fiender ikke kan gjøre noe mot, men bare for sannheten. Det er Guds vilje at sannheten skal bli fremholdt klart og tydelig, så den kan bli gjenstand for undersøkelse og diskusjon, selv om dette skjer fordi man forakter den. Man må få folk til å tenke. All strid, all spott, ethvert forsøk på å innskrenke samvittighetsfriheten, kan Gud benytte til å nå mennesker som ellers ville leve ubekymret videre.

Dette er noe man ofte har sett eksempler på i Guds sendebuds historie. Da den edle og veltalende Stefanus ble stenet til døde etter rådets beslutning, var dette ikke noe varig tap for evangeliets sak. Det himmelske lys som strålte ut fra hans ansikt, og den guddommelige kjærlighet som ånder ut av hans bønn for sine forfølgere i hans dødsstund, traff som skarpe piler i hjertet til en av rådsherrene som var til stede. Forfølgeren og fariseeren Saulus ble et utvalgt redskap til å bære Jesu navn frem for hedninger, konger og Israels barn.

Mange år senere skrev den da gamle Paulus fra fengselet i Roma: "Vel forkynner også somme Kristus av avind og for kivs skyld... av trette-syke, ikke med ren hu, idet de mener å legge trengsel til mine lenker... Kristus forkynnes dog på enhver måte, enten det skjer for syns skyld eller i sannhet, og det gleder jeg meg over." At Paulus ble satt i fengsel, ble i seg selv et middel til å utbre evangeliet, slik at mennesker ble vunnet for Kristus endog i keiserens palass. Ved at Satan forsøker å tilintetgjøre Guds ord, blir det sådd i menneskenes hjerter som en "uforgjengelig sæd" som "lever og blir". Gjennom den vanære og de forfølgelser Guds barn møter, blir Jesu navn forherliget og mennesker frelst.

Til dem som blir spottet og forfulgt når de vitner om Jesus, blir det sagt: "Eders lønn er stor i himmelen." Menneskene er gjerne opptatt av de fordeler de kan skaffe seg her i verden, men Jesus minner dem om lønnen i himmelen. Han sier likevel ikke at alt hører det fremtidige liv til. Vi blir velsignet også i dette liv. Herren åpenbarte seg i gammel tid for Abraham og sa: "Jeg er ditt skjold; din lønn skal være meget stor." 6' Dette er lønnen alle får som følger Jesus. A ha samfunn med Herren Immanuel "i hvem alle visdommens og kunnskapens skatter er skjult", og hele Guddommens fylde bor, å lære ham stadig bedre å

kjenne, idet hjertet åpner seg stadig mer for ham, å bli ham stadig mer lik, å kjenne hans kjærlighet og makt, å eie Jesu uransakelige rikdom, å fatte mer og mer "hva bredde og lengde og dybde og høyde der er, og kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap, forat I kan fylles til all Guds fylde" - "dette er Herrens tjeneres arv, og den rett de får av meg, sier Herren."

Det var denne glede som fylte Paulus og Silas da de ved midnatt ba og sang lovsanger i fengselet i Filippi. Jesus var hos dem, og lyset fra ham var i fengselsmørket et gjenskinn av himmelens herlighet. Fra fengselet i Roma skrev Paulus, da han så hvordan evangeliet gikk frem, og uten å bry seg om sine lenker: "Og det gleder jeg meg over; ja, jeg vil og fremdeles glede meg." De samme ord Jesus brukte på berget, gjenlyder i Paulus' budskap til menigheten i Filippi, da forfølgelsen der raste som verst: "Gled eder i Herren alltid! atter vil jeg si: Gled eder!"

I er jordens salt

Det som gir saltet verdi, er dets evne til å bevare fra forråtnelse. Når Jesus sier om sine barn at de er jordens salt, vil han lære dem at de er frelst ved hans nåde for å bli redskaper han kan bruke for å frelse andre. Guds hensikt med å velge seg ut et folk fremfor alle andre, var ikke bare at de skulle være hans sønner og døtre, men at verden gjennom dem skulle lære å kjenne hans nåde og frelse.

Da Herren valgte Abraham, varder ikke bare for at han skulle være Guds særskilte venn, men også for at han skulle formidle de velsignelser Herren så gjerne vil gi alle folk. I den siste bønningen Jesus holdt sammen med disiplene før han ble korsfestet, sa han: "Jeg helliger meg for dem, for at også de skal være helliget i sannhet," Således vil kristne som er rensset ved sannheten, være fylt med frelsende egenskaper som bevarer verden fra fullstendig moralsk forråtnelse.

Saltet må blandes med der som skal bevares. Det må trenge dypt inn, slik at det man vil ta vare på, ikke råtner. Slik er det også når det gjelder mennesker. Det er ved nær personlig kontakt vi kan nå dem og påvirke dem med evangeliets frelsende kraft. De blir ikke frelst i flokkevis, men som enkelt personer. Det er kraft i personlig innflytelse. Vi må komme meget nær dem som vi ønsker å hjelpe.

Saltets egenskaper er et symbol på den levende kraft hos den kristne. Hans hjerte er fylt av Jesu kjærlighet, og hans liv er gjennomsyret av Kristi rettferdighet. Jesu kjærlighet er en aktiv egenskap. Når den bor i oss, vil den strømme ut til andre. Vi må komme i så nær kontakt med dem at deres hjerte blir varmet av den sympati og kjærlighet vi føler overfor dem. Fra ekte kristne mennesker strømmer det ut en kraft som gir nytt moralsk liv til dem de virker for. Det er ikke den kristnes egen kraft, ikke noe som tilhører ham personlig. Den Hellige Ånd bruker ham som sitt redskap til å forvandle hjerter.

Jesus føyde til en alvorlig advarsel: "Men når saltet mister sin kraft, hva skal det så saltes med? Det duger ikke lenger til noe, uten til å kastes ut og tredes ned av menneskene."

Mens Jesus talte, kunne folket se det hvite saltet på stien, der det var kastet ut fordi det hadde mistet sin kraft og derfor var blitt ubrukelig. Det var således et klart bilde på fariseernes tilstand og den virkning deres religion hadde på samfunnet. Men det er også et bilde på ethvert menneske som har mistet Guds nådes kraft, og er blitt kald og lever uten Jesus. Hva en slik person enn gir seg ut for å være, regnes han både av engler og mennesker som tom og verdiløs. Til slike mennesker sier Jesus: "Gid du var kald eller varm! Derfor, da du er lunken, og hverken kald eller varm, vil jeg utspy deg av min munn."

Uten en levende tro på Jesus som vår personlige frelser er det umulig for oss å bety noe i en verden full av vantro. Vi kan ikke gi andre noe vi selv mangler. Den innflytelse vi øver til velsignelse og hjelp for våre medmennesker, avhenger av vårt forhold til Kristus, hvor inderlig og trofast vi tjener ham. Hvis vi ingen innsats gjør, ingen sann kjærlighet har, og ikke selv virkelig har opplevd frelsen, så har vi ikke noen mulighet for å hjelpe andre, for vi har ikke noe samfunn med Herren, og det er ingen Kristi vellukt i vårt liv. Hvis Den Hellige Ånd ikke kan bruke oss som redskaper til å formidle sannheten til andre slik den er i Jesus, er vi å ligne med salt som er helt verdiløst fordi det har mistet sin kraft.

Når vi i vårt liv mangler Kristi nåde, avlegger vi overfor verden det vitnesbyrd at sannheten vi hevder å tro på, ikke eier noen helliggjørende kraft, og så langt vår innflytelse når, gjør vi Guds ord virkningsløst. "Om jeg taler med menneskers og englers runger, men ikke har kjærlighet, da er jeg en lydende malm eller en klingende bjelle. Og om jeg eier profetisk gave og kjenner alle hemmeligheter og all kunnskap, og om jeg har all tro, så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, da er jeg intet. Og om jeg gir til føde for fattige alt det jeg eier, og om jeg gir mitt legeme til å brennes, men ikke har kjærlighet, da gagnar det meg intet."

Når kjærlighet fyller hjertet, strømmer den også ut til andre. Ikke til gjengjeld for noe vi har mottatt av dem, men fordi kjærligheten er en virksom kraft. Kjærligheten høyner karakteren, behersker våre impulser, fjerner fiendskap og foredler følelsene. Denne kjærlighet er så omfattende som universet. 'Det er den som driver englene i deres tjeneste for menneskene. Når den fyller hjertet, beriker den hele livet og sprer sin velsignelse til alle vi kommer i berøring med. Det er bare den som kan gjøre oss til jordens salt.

I er verdens lys

Jesu undervisning var interessant, og han fengslet sine tilhørere, ikke minst ved de bilder fra naturen som han illustrerte sine emner med. Folket hadde vært der fra tidlig på morgenen. Den klare solen steg høyere og høyere på den blå himmelen og drev skyggene bort fra daler og bergkløfter. Morgenrøden på himmelen i øst var ennå ikke forsvunnet. Sollyset flommet over landet, og de rosenfargede skyene speilet seg i den stille, blanke

sjøflaten. På knopper, blomster og grønne sknidd strålte duggdråpene som perler. Naturen smilte den nye dag i møte, og fuglene kvitter muntert mellom trærne.

Frelseren betraktet folkeskaren som var samlet foran ham, vendte seg så mot den oppgående solen og sa til sine disipler: "I er verdens lys." Errer som solen drar frem på sin bane, sprer den nattemørket, og med sitt velsignede lys vekker den verden til nytt liv. Således skal Jesu etterfølgere dra ut for å spre himmelens lys til dem som sitter i synd og mørke.

I det klare morgenlyset sto husklynger og byer skarpt avtegnet mot horisonten. Det tok seg praktfullt ut. Jesus pekre på dem og sa: "En by som ligger på et fjell, kan ikke skjules." Og han føyde til: "En tenner heller ikke et lys og setter det under en skjepp, men i staken, så skinner det for alle i huset." De fleste av tilhørerne var fattige bønder og fiskere. Husene deres hadde gjerne bare ett rom, og dette rommet ble opplyst av en enkelt lampe som sto i en stake. "La således eders lys skinne for menneskene, for at de kan se eders gode gjerninger og prise eders far i himmelen."

Åndelig sett har aldri noe annet lys skint for falne mennesker, eller kommer til å skinne for dem, enn det lys som stråler ut fra Kristus. Jesus, Frelseren, er det eneste lys som kan spre mørket i en verden full av synd. Om Jesus er det sage: "I ham var liv, og livet var menneskenes lys." Fordi disiplene mottok liv fra ham, ble de lysbærere. Med Jesu liv i hjertet og hans kjærlighet avspeilet i karakteren blir de til lys i denne verden.

Mennesket har ikke noe lys i seg selv. Uten Jesus er vi som en urent lampe, eller som månen når solen ikke skinner på den. Uten ham har vi ikke en eneste lysstråle å sende ut i verdens mørke. Men når vi vender oss mot rettferdighetens sol, og kommer i berøring med Kristus, opplyses hele mennesket fra stråleglansen av hans nærvær.

Jesu etterfølgere skal være mer enn et lys blant menneskene. De er selve lyset i verden. Jesus sier til alle som påkaller hans navn: Dere har overgitt dere til meg, og jeg gir dere til verden som mine representanter. "Likesom du har utsendt meg til verden, har også jeg utsendt dem til verden." Likesom Kristus er den Faderen blir åpenbart gjennom, skulle Kristus bli åpenbart gjennom oss. Frelseren er selv lysets kilde, men som kristne må vi ikke glemme at han åpenbarer seg gjennom mennesker. Guds velsignelser kommer til oss ved menneskelige redskaper. Kristus kom selv til verden som Menneskesønnen. Som menneske måtte han som hadde del i Guds natur, komme i kontakt med menneskeheten. Gud åpenbarer seg gjennom menigheten og gjennom hver enkelt av sine barn. Gjennom deg venter himmelens engler på å kunne formidle lys og kraft fra himmelen til mennesker som er på vei til undergang. I den grad Guds barn svikter denne oppgaven, blir verden berøvet den kraft og innflytelse Den Hellige Ånd alene kan gi.

Men Jesus sa ikke til sine disipler at de skulle anstrenge seg for å bli lys, men han sa: "La lyset skinne." Hvis Jesus bor i vårt hjerte, er det umulig å skjule lyset fra ham. Hvis de

som kaller seg kristne, ikke er verdens lys, er det fordi de har mistet hans livgivende kraft. Hvis de ikke har noe lys å gi, er det fordi de ingen forbindelse har med lysets kilde.

Til alle tider har "Kristi Ånd som var i dem", gjort Guds sanne barn til verdens lys for den generasjon de tilhørte. I Egypt var Josef en slik lysbærer. Med sin renhet og godhet og sin kjærlighet til sin far representerte han Kristus i en nasjon av avgudsdyrkere. Mens israelittene var på vei fra Egypt til det landet som var lovet dem, var de trofaste blant dem et lys for de folk de kom i berøring med. Gjennom dem ble Gud åpenbart for verden. Fra Daniel og hans tre venner i Babylon, og fra Mordekai i Persia, strålte lyset fra Gud i det hedenske mørke ved kongens hoff.

På samme måte er Jesu disipler satt til å være lysbærere på veten til himmelen. Gjennom dem blir Faderens nåde og godhet åpenbart for en verden som ligger i mørke fordi den ikke kjenner Gud. Mennesker som ser deres gode gjerninger, priser deres far i himmelen. Det går opp for dem ved det de ser, at det på verdensaltets trone sitter en Gud med en karakter vi må beundre og søke å etterligne. Et menneskehjerte fylt av Guds kjærlighet, et harmonisk liv preget av Jesu fred, er som glimt av den kommende verden, for at de som ser det, må fatte dens storhet.

Det er på denne måten mennesker blir ledet til å tro på "den kjærlighet som Gud har til oss". Hjerter som var fulle av synd og fordervelse, blir ved det renses og fornyet, så Gud kan stille sine barn "lyteløse frem for sin herlighet i fryd".

Frelserens ord: "I er verdens lys," viser at han har gitt sine etterfølgere en verdensomfattende oppgave. På Jesu tid hadde egenkjærlighet, stolthet og fordom bygget en høy skillemur mellom dem som var satt til å ta vare på Guds hellige ord, og alle andre folk på jorden. Men Frelseren kom for å endre alt derte. Budskapet folket hørte fra ham, var så forskjellig fra alt de tidligere hadde hørt fra prest eller skriftlærd.

Jesus rev ned egenkjærlighetens og nasjonalstolthetens skillevegg, og han forkynte at vi skal elske alle mennesker. Han løfter menneskene opp fra egenkjærlighetens snevre krets; og fjerner alle nasjonale grenselinjer og all kunstig klasseforskjell i samfunnet. Han gjør ingen forskjell på naboer og fremmede, på venner og fiender. Han lærer oss at et menneske i nød er vår neste, og at hele verden er vår misjonsmark.

Som solstrålene når ut til ethvert sted på jorden, er det Guds hensikt at evangeliets lys skal nå ut til hvert eneste menneske i verden. Hvis Kristi menighet oppfylte Herrens hensikt, ville lyset stråle ut til alle som sitter i mørke og dødens skygge. Istedenfor bare å samles med hverandre og forsøke å unngå ansvar og å bære sitt kors, burde menighetens medlemmer spre seg til alle land. De skulle være Jesu lysbærere og arbeide som han gjorde for sjelers frelse. Da ville dette "evangelium om riket" snart bli forkynt i hele verden.

Det er på denne måten Guds hensikt med å kalle et folk like fra kallet til Abraham på Mesopotamias sletteland og til oss i vår tid - vil bli oppfylt. Han sier: "Jeg vil velsigne deg, .

. . og du skal bli en velsignelse." Kristi ord gjennom evangelieprofeten, som han bare gjentar i bergprekenen, gjelder oss Som lever i den siste del av verdens historie: "Stå opp, bli lys! For ditt lys kommer, og Herrens herlighet går opp over deg." Hvis Herren har gått opp over deg, hvis du har skuet ham som "utmerker seg fremfor ti rusen", hvis ditt hjerte er blitt opplyst av hans herlighet, da gjelder disse Mesterens ord deg. Har du stått med Jesus på forklarelsens berg? Nede i dalen finnes det mennesker som er Satans slaver, og de venter på at troens og bønnens ord skal sette dem fri.

Vi skal ikke bare betrakte Kristi herlighet, vi skal også vitne om ham. Esaias så først hans herlighet i tempelet, og så talte han med sin tunge. Mens David grunnet på Guds godhet, brente hans hjerte i ham, og så talte han om ham. Når han tenkte på Guds underfulle kjærlighet, kunne han ikke tie om det han så og følte. Hvem kan vel i tro tenke igjennom den vidunderlige frelsesplanen, se Guds enbårne Sønns herlighet, og likevel tie med det han ser? Hvem kan oppdage den ufattelige kjærlighet som ble åpenbart på Golgatas kors da Jesus ga sitt liv for at vi ikke skulle gå fortapt, men ha evig liv hvem kan se noe slikt uten å ha noe å si til Frelserens ære? "I hans tempel sier air: Ære!" Israels store sanger spilte på sin harpe og lovpriste ham. "På din majestets herlighet og ære og på dine undergjerninger vil jeg grunne. Og om dine sterke og forferdelige gjerninger skal de tale, og dine store gjerninger vil jeg fortelle."

Golgatas kors skal løftes høyt opp over air folket. Det skal fylle menneskenes sinn og være hovedemnet for deres tanker. Da vil Guds kraft strømme gjennom dem, og alle deres åndsevner få nytt liv. Mennesker vil bli drevet til å vie alle sine krefter til arbeidet for Guds rike. Hans tjenere vil bli lysbærere, levende redskaper for at verden kan bli opplyst.

Jesus tar med stor glede imot enhver som vil overgi seg til ham. Han setter mennesket i forbindelse med Gud, for å kunne åpenbare hemmeligheten om Guds kjærlighet i Kristus Jesus. Forkynn den i tale, i bønn og i sang. Kunngjør hans herlige budskap, og la det gå ut til all verden.

Tålmodighet i vanskeligheter og prøver, takknemligheter for Guds nåde og velsignelser, seier i fristelser, ydmykhet, vennlighet, et tilgivende sinnelag og kjærlighet utvist i dagliglivet er noen av de lys som stråler frem i Guds barns karakter, i motsetning til mørker i det egenkjærlige hjerte, der Guds lys aldri har fått skinne inn.

Kapitel 3 - Loven er Åndelig

Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle.

Det var Jesus som under torden og lyn hadde forkynt loven på Sinai. Over toppen hvilte Guds herlighet som en fotrørende ild, og berget bevet da Herren steg ned. Israels folk lå med ansiktet mot jorden og lyttet med ærefrykt, mens lovens hellige bud ble forkynt. Det var under helt andre forhold Jesus talte til folket på saligprisningenes berg. Det var bare fuglenes sang som brøt stillheten denne vakre sommerdagen, da Jesus la frem for folket sitt rikes grunnsetninger. Og han som den dagen talte i kjærlighetens språk til folket, forklarte for dem prinsippene i den loven som ble forkynt på Sinai.

Under trelldommen i Egypt hadde israelittene i stor utstrekning tapt kunnskapen om Gud. Da loven ble gitt, behøvde de derfor en ny forsåelse av Guds storhet og makt. Men han åpenbarte seg også for dem som kjærligherens Gud.

"Herren kom fra Sinai, han steg opp for dem fra Se'ir; han strålte frem fra Parans fjell og kom fra hellige titusener; ved hans høyre hånd lyste lovens ild for dem. Ja, han elsker sitt folk; alle dine hellige er i din hånd; de ligger for din fot, de tar imot dine ord."

Det var da Gud åpenbarte sin herlighet for Moses, han uttalte disse ord, som har vært en dyrebar arv for alle senere slektledd. "Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rik på miskunnhet og sannhet; han bevarer miskunnhet imot tusen ledd, han forlater misgjerning og overtredelse og synd."

Da loven ble gitt på Sinai, var det kjærlighetens prinsipp som ble forkynt. Det var himmelens lov som ble åpenbart for menneskene. Den ble gitt ved vår mellommann - forkynt av ham som har makt til å forvandle menneskehjertet, slik at det kommer i harmoni med prinsippene i loven. Gud hadde kunngjort hensikten med loven da han sa til Israel: "I skal være hellige mennesker for meg."

Men Israel forsto ikke at loven var åndelig, og derfor besto deres påståtte lydighet altfor ofte bare av former og seretnonier. De lot ikke kjærligheten få makt i sitt hjerte. Når Jesus i sin karakter og virksomhet viste menneskene at Gud er hellig og god, og påpekte at en rent ytre lydighet er helt verdiløs, ville jødenes ledere hverken godta eller forstå hva han mente. De syntes at han ikke la nok vekt på lovens krav, og når han fremholdt for dem de sannheter som var selve kjernen i deres gudstjeneste, så de bare på det ytre, og beskyldte ham for å ville avskaffe loven.

Jesus talte med stor ro, men også med et alvor og en kraft som satte ham i stand til å nå tilhørernes hjerter. De hadde ventet at også han skulle fremholde de samme tradisjoner og krav som rabbinerne, men de tok feil. De var "slått av forundring over hans lære; for han lærte dem som en som hadde myndighet, og ikke som deres skriftlærde"! Fariseerne la også

merke til den store forskjell det var på deres egen og Jesu undervisning. De så at sannheten, som var ren, vakker og opphøyet, grep mange dypt og mildnet deres sinn. Frelserens guddommelige kjærlighet og godhet vant menneskenes hjerter.

Rabbinerne forsto at hans lære rev bort selve grunnlaget for den undervisning de hadde gitt folket. Han brøt ned skilleveggen, som hadde vært så betydningsfull for deres stolthet og selvgodhet. De var redde for at han ville føre folket fullstendig bort fra dem, om han fikk lov å fortsette. De vocket derfor hatefullt på ham, for å finne en anledning til å snu folkestemningen mot ham og således gjøre det mulig for Det høye råd å få ham domfelt og henrettet. Da Jesus holdt sin tale på berget, fulgte hans fiender nøye med. Og idet han forklarte for folket rettferdighetens prin. sipp, startet fariseerne en hviskekampanje om at hans lære var i strid med budene Gud hadde gitt på Sinai. Men Frelseren sa ikke noe som kunne rukke ved den lære og de institusjoner som var gitt ved Moses, for hver guddommelig lysstråle Som denne Israels store lærer meddelte sitt folk, hadde han mottatt fra Kristus. Det er mange som sier at Jesus kom for å avskaffe loven, men på en utvetydig måte forklarer han sin innstilling til Guds bud: "I må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene."

Det er menneskets skaper, han som ga loven, som erklærer at det ikke er hans hensikt å avskaffe loven. Alt i naturen, fra møllen i solstrålen til klodene ute i verdensrommet, er underlagt bestemte lover. All harmoni og orden i universet er betinget av lydighet mot disse lover. På samme måte eksisterer der visse prinsipper for livsførsel som gjelder for alle høyere. stående vesener. Universers ve og vel avhenger av at disse prinsippet blir fulgt. Føt verden ble skapt, eksisterte Guds lov. Englene retter seg etter dens prinsipper. Skal jord og himmel være i harmoni med hverandre, må også menneskene lyde Guds bud. Kristus kunngjorde lovens grunnsetninger for mennesket i Edens have den gang "alle morgenstjerner jublet, og alle Guds sønner ropte av fryd". Jesu oppgave på jorden var ikke å avskaffe loven, men ved sin nåde å føre menneskene tilbake til lydighet mot dens bud.

Johannes, den disippel Herren elsket, hørte hva Jesus sa på berget. Inspirert av Den Hellige Ånd skrev han mange år senere at lovens krav har evig gyldighet. Han sier at "synden er lovbrudd", og "hver den som gjør synd, han gjør og lovbrudd". Han gjør det helt klart at den loven han taler om, er "et gammelt bud, som I hadde fra begynnelsen". Han taler om loven som eksisterte ved skapelsen og ble gjentatt på Sinai berg.

Idet Jesus taler om loven, sier han: "Jeg er ikke kommet for å avskaffe, men for å oppfylle." Han nytter her ordet "oppfylle" i samme betydning som da han til døperen Johannes talte om å "fullbyrde all rettferdighet". Jesus mente med det at han skulle oppfylle lovens krav i full utstrekning, for å gi et eksempel på fullkommen lydighet mot Guds vilje.

Hans oppgave var "å gjøre loven stor og herlig". Han skulle påvise at loven er åndelig, at dens prinsipper favner vidt, og at den har evig gyldighet.

Selv de beste og frommeste mennesker er bare en svak avglans av skjønnheten i Jesu guddommelige karakter. Inspirert av Guds Ånd skrev kong Salomo om ham at han er "utmerket fremfor ti tusen. . . Og alt ved ham er liflighet". David profeterte om ham og sa: "Du er den fagreste blant menneskenes barn." Jesus var Faderens uttrykke bilde og avglansen av hans herlighet. Frelseren, som ga avkall på alt, var med sin kjærlighet og godhet en levende fremstilling av egenskapene i Guds lov. I hans liv ser man klart at himmelens kjærlighet og de kristne prinsipper utgjør grunnlaget for den evige rettferdighets lover.

"Før himmel og jord forgår," sa Jesus, "skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel forgå av loven, før det er skjedd alt Sammen." Ved sin Iyclighet mot loven slo Jesus fast at den ikke kan forandres, og han beviste at ved hans nåde kan ethvert menneske holde den til fullkommenhet. I sin bergpreken erklærte han at enn ikke den minste tøddel skal forgå av loven, før det er skjedd alt sammen - alt det som angår menneskeheten og frelsesplanen. Han mener ikke å si at loven noen gang skal avskaffes, men han fester blikket på det ytterste punkr i menneskehetens historie, og forsikrer oss at inntil dette punkt er nådd, vil loven stå ved makro Han sa det for at ingen skulle behøve å tro at det var hans oppgave å avskaffe lovens bud. Så lenge himmel og jord eksisterer, vil Guds hellige lovs prinsipper bestå. Hans rettferdighet, som "er som veldige fjell", skal fortsatt være en velsignelsens kilde, og dens strømmer skal vederkvege hele jorden.

Fordi Herrens lov er fullkommen, og derfor uforanderlig, er det umulig for syndige mennesker i egen kraft å møte dens krav. Det var derfor Jesus kom som vår frelser. Det var hans oppgave å la menneskene få del i guddommelig natur og således komme i harmoni med Guds lovs prinsipper. Når vi forsaker synden og tar imot Jesus som vår frelser, opphøyer vi loven. Apostelen Paulus spõt: "Opphevet vi da loven ved troen? Langt derifra! vi stadfestet loven."

Løftet i den nye pakt er: "Jeg vil gi mine lover i deres hjerter, og jeg vil skrive dem i deres sinn.". Det forbilledlige system pekte frem til Jesus, som det Guds lam som skulle bære verdens synd, og det opphørte ved Jesu død. Men de livsprinsipper vi finner i de ti bud, er like uforanderlige som Guds evige trone. Ikke ett bud er blitt opphevet, ikke en bokstav eller tøddel er blitt forandret. De prinsipper som ble gjort kjent for menneskene i Edens have, som livets store lov, skal eksistere uforandret på den nye jord. Når Edens have igjen blomstrer på jorden, vil alle mennesker lyde Guds kjærlighets lov.

"Til evig tid, Herre, står ditt ord fast i himmelen." "Alle hans bud er trofaste; de er grunnfestet for all tid, for evighet, de er gjort i sannhet og rettvishet." "For lenge siden vet jeg av dine vitnesbyrd at du har grunnet dem for evig tid."

Den som bryter et eneste av disse minste bud og lærer menneskene således, han skal kalles den minste i himlenes rike

Det betyr at et slikt menneske ikke kommet inn i Guds rike. For den som med vilje bryter ett bud, holder heller ikke på rette måte noen av de andre. "For enhver som holder hele loven, men snubler i en ting, han er blitt skyldig i alle."

Det er ikke omfanget av ulydigheten som avgjør om en ting er synd, men selve den omstendighet at man setter seg opp imot Guds uttrykte vilje, selv i det minste. Dette viser nemlig at mennesket fortsatt henger fast ved synden og forsøker å yte en delt tjeneste. Det er en faktisk fornektelse av Gud, og opprør mot hans rikes prinsipper.

Hvis menneskene hadde fri anledning til å avvike fra Herrens bud og selv bestemme sine plikter, ville det bli en uendelighet av regler for å kunne tilfredsstille hver enkelt. Herren vilje på den måten ikke lenger kunne lede utviklingen. Menneskets vilje ville bli det avgjørende, og Herrens hellige og opphøyde vilje - hans kjærlighet til alt han har skapt vilje bli foraktet og vanæret.

Når mennesker velger å gå sine egne veier, gjør de opprør mot Gud. De vil da ikke kunne få noen del i Guds rike, fordi de er i strid med selve grunnprinsippene i himmelen. Ved å sette seg opp imot Guds vilje gjør de felles sak med Satan, Guds og menneskers fiende. Mennesket skal leve, ikke bate ved ett av Guds ord, eller ved mange av dem, men ved hvert eneste ord Gud har talt. Vi kan ikke uten fare forkaste et eneste ord, hvor lite viktig det enn kan synes for oss. Det er ikke ett bud i loven som ikke har sin betydning for menneskets ve og vel, både i dette liv og i det kommende. Den som lyder Guds lov, er omgitt av en beskyttende mur som bevarer ham fra det onde. Men den som bryter ned denne muren, om så bare på et enkelt punkt, har gjort den verdiløs som beskyttelse for seg selv. Han har åpnet en vei der fienden kan komme inn for å ødelegge ham.

Ved å våge å gå imot Guds vilje på et eneste punkt åpnet våre første foreldre slusene så ulykkene brøt inn over verden. Enhver som følger deres eksempel, vil oppleve det samme. Guds kjærlighet er grunnlager for hvert eneste av budene i hans lov, og den som avviker fra budene, høster sorg og ulykke.

Dersom eders rettferdighet ikke overgår de skriftlærdes og fariseernes, kommer I ingenlunde inn i himlenes rike

Fariseerne og de skriftlærde hadde beskyldt ikke bare Jesus selv, men også hans disipler, for å være syndere. De holdt seg nemlig ikke til rabbinernes forskrifter og forordninger. Disiplene hadde ofte vært urolige og usikre på grunn av anklager og irettesettelser fra dem de hadde vært vant til å se opp til som folkets religiøse ledere. Men Jesus avslørte dette bedrag. Han erklærte at den form for rettferdighet fariseerne satte så høyt, var verdiløs. Jødene gjøtde krav på å være Guds eget, utvalgte og trofaste folk. Men Jesus påviste at de manglet en frelsende tro. Deres påståtte fromhet, deres menneskebud og seremonier, og selv det at de overholdt lovens bokstav, som de hevdet de gjorde, alt dette hadde ingen

helligende innflytelse på dem. De hadde ikke rene hjerter, og deres karakter var ikke edel og god. Den ligner ikke Jesu karakterer.

En lovreligion kan aldri hjelpe et menneske til å komme i harmoni med Gud. Fariseerne mangler ydmykhet, godhet og vennlighet, og deres harde, strenge rettroenhet var bane til anstøt for dem som ikke kjente Gud. De var lik saltet som hadde mistet sin kraft, for deres innflytelse bevarte ikke menneskene omkring dem fra fordervelse. Den eneste sanne tro er den som "er virksom ved kjærlighet", og således renser sjeler. Den er som en surdeig som gjennomsyrer og forvandler et menneske.

Alt dette skulle jødene ha lært av profetenes budskaper. Mange hundre år før denne tiden hadde menneskets lengsel etter forsoning med Gud kommet til uttrykk og fått sitt svar gjennom profeten Mika: "Hvormed skal jeg komme frem for Herren, bøye meg ned for Gud i det høye? Skal jeg komme frem for ham med brennoffer, med årsgamle kalver? Vil Herren ha behag i tusener av værer, i titusener av oljebekker? Skal jeg gi min førstefødte for min overtredelse, mitt livs frukt som syndoffer for min sjel? Han har åpenbart deg, menneske, hva godt er; og hva krever Herren av deg uten at du skal gjøre rett og gjerne vise kjærlighet og vandre ydmykt med din Gud?"

Profeten Hoseas hadde påvist hva fariseisme egentlig var, da han sa at Israel ga seg ut for å tjene Gud, mens de i virkeligheten bare tjente seg selv. Deres rettferdighet var resultatet av et forsøk på i egen kraft å holde loven slik de tolket den til sin egen fordel. Den kunne derfor ikke bli bedre enn de selv var. I sitt forsøk på å helliggjøre seg selv forsøkte de å frembringe renhet ved hjelp av urenheter. Guds lov er like hellig som Gud selv, like fullkommen som han selv er fullkommen. Den fremstiller Guds rettferdighet for menneskene. Det er umulig for et menneske i egen kraft å holde denne loven, for mennesket er av naturen syndig, fordervet og helt ulik Guds karakter. Der egenkjærlige menneskes liv og "all vår rettferdighet er som et urent klesplagg".

Selv om loven er hellig, kunne jødene ikke oppnå noen rettferdighet ved sine forsøk på å holde den i egen kraft. Jesu disipler måtte få en helt annen form for rettferdighet enn den fariseerne hadde og som de anbefalte, om de skulle få en plass i Guds rike. I sin Sønn tilbød Gud dem lovens fullkomne rettferdighet. Hvis de ville åpne sitt hjerte helt og ta imot Jesus, ville Guds eget liv, hans kjærlighet, bo i dem og forvandle dem, slik at de kom til å ligne ham. Ved Guds frie gave skulle de få den rettferdighet som loven krever. Men fariseerne forkastet Jesus. "For da de ikke kjente Guds rettferdighet og strevde etter å grunne sin egen rettferdighet, ga de seg ikke inn under Guds rettferdighet." Jesus fortsatte med å vise tilhørerne hva det vil si å holde Guds bud, nemlig at Jesu karakter blir reproduisert i dem. For i ham åpenbarte Gud seg daglig for dem.

Hver den som blir vred på sin bror uten grunn, skal være skyldig for dommen

Gjennom Moses hadde Herren sagt: "Du skal ikke hate din bror i ditt hjerte. . . . Du skal ikke hevne deg og ikke gjemme på vrede mot ditt folks barn, men du skal elske din neste som deg selv." De sannheter Jesus fremholdt, var de samme som profetene hadde forkynt, men de var gått tapt fordi menneskene hadde harde hjerrer og elsket synden.

Frelserens ord åpenbarte den sannhet at de som fordømte andre mennesker som syndere, selv var like skyldige, fordi de læret hat og motvilje i sitt hjerte.

På den annen side av sjøen, midt imot fjellet der Jesus holdt sin preken, lå landet Basan. Det var et øde område med ville kløfter og skogkledde høydedrag, hvor forbrytere av alle slag holdt til. Folk hadde i friskt minne beretninger om mord og overfall som var begått der, og mange var meget strenge i sin dom over disse forbrytere. Men på samme tid var de selv hatefulle og stridbare. De nærte bittert hat mot de romerske okkupanter, og de følte at de hadde rett til å hate og forakte alle andre folk, selv dem av deres egne landsmenn som ikke i alle ting hadde samme meninger som de selv. I alt dette overtrådte de loven som sier: "Du skal ikke slå i hjel."

Hat og hevnløst hadde sin opprinnelse hos Satan, og det var slike følelser som drev ham til å slå Guds Sønn i hjel. Den som bærer på nag eller motvilje mot noen, kommer til å høste død og undergang. I den hatefulle tanken ligger den onde gjerningen skjult, likesom planten i frøet. "Hver den som hater sin bror, er en manndraper, og I vet at ingen manndraper har evig liv blivende i seg."

"Den som sier til sin bror: Raka! skal være skyldig for rådet." Ved å gi sin Sønn for vår frelse har Gud vist oss hvor høyt han verdsetter hvert eneste menneske, og han gir ingen rett til å tale foraktelig om andre. Vi kan se, feil hos våre medmennesker, men Gud regner hvert eneste menneske som sin eiendom. Vi tilhører ham fordi han har skapt oss, og vi er hans i dobbel forstand fordi vi er frikjøpt med Kristi dyrebare blod. Alle ble skapt i hans bilde, og selv de dypest falne skal behandles med godhet og respekt. Gud vil holde oss ansvarlig for endog et foraktelig ord uttalt om et menneske Jesus ga sitt liv for.

"Hvem gir vel deg fortrinn? Og hva har du, som du ikke har fått? Men om du nå har fått noe, hvorfor roser du deg da som om du ikke hadde fått der?" "Hvem er du som dømmer en fremmed svenn? Han står eller faller for sin egen herre."

"Den som sier: du dåre! skal være skyldig til helvetes ild." I Det gamle testamente står ordet "dåre" for en frafallen, en som har solgt seg til det onde. Jesus sier at den som fordømmer sin bror og kaller ham en gudsførnekter eller frafallen, han viser at han selv fortjener samme fordømmelse.

Om Kristus selv heter det at da han stred med Satan om Mose legeme, vågde han ikke å uttale en spottende dom om ham. Hadde han gjort det, ville han ha stilt seg på Satans side, for anklage er et av den ondes våpen. Han blir i Skriften kalt "våre brødres anklager". Jesus

ville ikke benytte seg av noen av Satans våpen. Han møtte ham med ordene: "Herren refse deg."

Han ga oss her et eksempel. Når vi kommer i strid med Jesu fiender, må vi ikke si noe som bærer preg av hevngjerrighet. Vi må heller ikke håne eller anklage dem. Den som er et Guds sendebud, må ikke bruke ord og uttrykk som selv himmelens majestet ikke ville benytte i striden med Satan. Vi må overlate all dom og fordømmelse til Gud.

Forlik deg med din bror

Guds kjærlighet går dypere enn til bate det å fornekte det onde. Den er et positivt og virksomt prinsipp, en levende kilde som stadig flyter til velsignelse for andre. Hvis Kristi kjærlighet bor i oss, er det ikke bare slutt på det å hate våre medmennesker, men vi forsøker på alle måter å vise dem vår kjærlighet.

Jesus sa: "Når du bærer ditt offer frem til alteret, og der kommer i hu at din bror har noe imot deg, så la ditt offer ligge der foran alteret, og gå først bort og forlik deg med din bror, og kom så og bær ditt offer frem." Ofrene var et uttrykk for troen på at den som bar frem offeret, hadde fått del i Guds nåde og kjærlighet. Men om noen bar frem sitt offer som et uttrykk for sin tro på Guds tilgivende kjærlighet, men samtidig manglet kjærlighet og ikke kunne tilgi, ville det være det rene komediespill.

Når en som bekjenner seg til å tjene Gud, skader eller foruretter en annen, gir han dette menneske et forkjært inntrykk av Guds vesen. Han må da bekjenne og erkjenne at dette er synd, for igjen å komme i harmoni med Gud. Det kan godt hende at den annen har gjort oss større urett enn vi har gjort ham, men det fritar ikke oss for ansvar. Dersom vi, når vi kommer frem for Gud, kommer til å huske på at noen har noe imot oss, må vi vente med vår bønn, vår takk og vårt offer til vi har vært hos den vi har en uoverensstemmelse med, og ydmykt bekjent vår egen synd og bedt om tilgivelse.

Hvis vi på noen måte har bedradd eller skadet et menneske, må dette gjøres godt igjen. Hvis vi på grunn av en misforståelse har omtalt en annen på en uriktig måte, eller kommet med en feilaktig gjengivelse av det han sa, eller skadet hans innflytelse på noe vis, har vi plikt til å gå til den vi har snakket med, og ta tilbake alt vi har sagt som var galt.

Hvis uenighet og strid mellom to kristne mennesker ikke ble brakt videre til andre, men åpent og ærlig drøftet dem imellom i ydmykhet og med et kristent sinnelag, ville meget ondt kunne avverges. Mange bitre røtter som volder stor skade, kunne på den måten rykkes opp, og Jesu etterfølgere ville få mer av hans kjærlighet og komme hverandre meget nærmere.

Hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har alt drevet hor med henne i sitt hjerte

Jødene var stolte av sin høye moral, og de så med avsky på hedningenes seksuelle utskeielser. De romerske embersmenn som keiserne sendte til Palestina, var til stadig

forargelse for folket. Disse utlendingene hadde nemlig ført inn en mengde usedelige, hedenske skikker. De romerske embetsmenn i Kapernaum spaserte åpent omkring med sine elskerinner. Stillheten på den vakre sjøen ble ofte brutt av støy og spetakkel fra deres lystbåter. Folket ventet at Jesus skarpt skulle fordømme slike mennesker, så de ble meget forbauset da de hørte ham tale ord som avslørte synden hos dem selv.

Dersom onde tanker får bo i sinnet og blir næret der, selv om det skjer i srørste hemmelighet, viser det at synden ennå hersker i hjertet. Da er mennesket fremdeles fullt av bitterhet, og er lenkebundet av synden. Den som lar tankene og blikket feste seg ved det som er urent og ondt, kan i den åpne synd med dens byrde av skam og hjerteknusende smerte se hva den slags tanker fører til, som han så omhyggelig gjemmer i sitt hjerte. Det er ikke i fristelsens srund, da man kanskje faller i srør synd, det onde blir skapt. Fristelsen bringer bare frem det onde som ligger skjult i menneskets sinn. "Som han tenker i sin sjel, så er han." "Bevar ditt hjerte fremfor alt det som bevarer; for livet utgår fra det.,"

Dersom din høyre hånd frister deg, da hugg den av og kast den fra deg

For å hindre sykdom fra å spre seg i kroppen, og for å redde livet, vil man endog gå med på å amputere den høyre hånden. Man burde være meget mer villig til å gi slipp på det som utgjør en trusel mot ens åndelige liv.

Ved evangeliet blir mennesker som er slavebundet av Satan, satt fri, og får del i Guds barns herlige fribet. Gud har som mål ikke bare å frelse oss fra den sorg og lidelse synden alltid fører med seg, men å frelse oss fra selve synden. Mennesker som er skjemet av vansiret av synd, må bli rensket og forvandlet, for å kunne bli iført "Herrens, vår Guds, liflighet" og "bli likedannet med ans Sønns bilde". "Hva øye ikke så og øre ikke hørte, og hva ikke oppkom i noe menneskes hjerte, hva Gud har redt for dem som elsker ham.," Bare evigheten kan åpne det herlige mål som mennesker gjenskapet i Guds bilde, kan nå frem til.

For at vi skal kunne nå dette høye ideal, må vi ofre det som kan lede til vårt fall. Det er gjennom viljen synden har slik makt over oss. Jesus sammenligner det å overgi vår vilje til Gud med noe så drastisk som det å rive øyet ut eller hugge hånden av. Det kan ofte se ut som om det å overgi viljen til Gud gjør oss til åndelige krøplinger for resten av livet. Men Jesus sier til oss at det er bedre å bli åndelig såret og vanfør, hvis det kan hjelpe oss til å oppnå et evig liv. Det vi ser på som en ulykke, kan være døren til store velsignelser for oss.

Gud er livets kilde, og vi kan bare få del i livet når vi har samfunn med ham. Skilt fra Gud kan vi eksistere som mennesker i en kort levetid, men vi har ikke virkelig liv. Dep som lever etter sine lyster, er levende død. Bare når vi overgir vår vilje til Gud, er det mulig for ham å gi oss del i sitt liv. Bare når vi overgir oss helt til ham og tar imot hans liv, vil det være mulig å vinne over den skjulte synden han hadde pekt på. Du kan gjemme den så dypt

i ditt hjerte at andre mennesker ingen anelse har om den, men hvordan skal du kunne bestå på dommens dag?

Hvis du går dine egne veier og ikke vil overgi viljen til Gud, velger du døden. Gud er en fortærende ild for synd, hvor den enn finnes. Hvis du velger synden og nekter å gi slipp på den, vil du bli tilintetgjort av Guds herlighet når du møter ham.

Du vil måtte ofre noe når du gir deg selv til Gud, men det du ofrer, er mindre enn det du får. Du ofrer verdslige interesser fremfor åndelige, det som forgår, til fordel for det evige. Gud ønsker ikke å knekke vår vilje, for det er borte når vi bruker vår vilje, vi kan utføre det Gud ønsker av oss. Vi overgir viljen til ham for at vi skal få den tilbake rensert og foredlet. Vi må komme i et slikt forhold til Gud at hans kjærlighet og kraft kan strømme gjennom oss til andre. Det kan føles bittert og vanskelig å overgi seg fullstendig til Gud, men det er "bedre for deg".

Først da Jakob hjelpeløs og vanfør kastet seg i engelens armer, opplevde han seier ved tro og ble kalt en Guds fyrste. Det var da Jakob "haltet på sin hofte", at Esaus ville krigere ble stanset foran ham. Det var etter denne erfaringen den stolte Faraos nedlot seg til å be om hans velsignelse. Således ble også vår "frelses høvding" fullendt gjennom lidelser", og trosheltene "fikk styrke igjen etter sykdom" og "fikk fienders hærer til å vike".

Har en mann lov til å skille seg fra sin hustru?

En jøde hadde rett til å skille seg fra sin hustru for selv den minste forseelse, og den fraskilte kvinnen hadde da også rett til å gifte seg igjen. Dette forhold førte til mye elendighet og synd. I bergprekenen slår Jesus klart og entydig fast at ekteskapet ikke kan oppløses uten at det foreligger utroskap. "Hver den som skiller seg fra sin hustru uten forhørs skyld, han voldet at hun driver hor, og den som gifter seg med en fraskilt kvinne, han driver hor."

Da fariseerne senere spurte ham om det var tillatt å skille seg, minnet Jesus dem om ekteskapet, slik det ble innstiftet ved skapelsen. "For eders harde hjerters skyld ga Moses eder lov til å skilles fra eders hustruer, men fra begynnelsen har det ikke vært således." Han henviste dem til den lykkelige tiden i Edens have, da Gud erklærte at alt var "såre godt". Der hadde både sabbaten og ekteskapet sin opprinnelse. Den gang Skaperen viet de to, sa han: "Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og bli hos sin hustru, og de skal være ett kjød." Han kunngjorde den gang loven som til tidenes ende skulle gjelde for ekteskapet. Det som den evige far selv hadde erklært var godt, var en lov som skulle fremme menneskenes lykke og gi de beste muligheter for utvikling.

Som alle andre gaver Gud har gitt menneskene, er også ekteskapet blitt fordervet og forvrent. Men et av evangeliets formål er å gjøre ekteskapet rent og vakkert igjen. Både i Det gamle og Det nye testamente benyttes ekteskapet som et bilde på den inderlige og hellige forening mellom Kristus og hans folk, dem han forløste med sitt blod på Golgata

kors. "Frykt ikke. . . For din skaper er din ektemann, Herren, hærskares Gud, er hans navn, og Israels hellige er din gjenløser." Vend tilbake, I frafalne barn, sier Herren; for jeg er eders ekteherre." I Salomos høysang hører vi brudens stemme som sier: "Min elskede er min, og jeg er hans." Og han som er "utmerket fremfot ti tusen", sier til sin utkårede: "Alt er fagert ved deg, min venninne, og det er intet lyte på deg.

Senere skriver apostelen Paulus til de kristne i Efesus, at Herren har satt mannen til å være hustruens hode, hennes beskytter og den som holder familien sammen, på samme måte som Kristus er menighetens hode og frelser. Derfor sier han også: Likesom menigheten underordner seg under Kristus, således skal også hustruene underordne seg under sine menn i alle ting. I menn! elsk eders hustruer, likesom Kristus elsket menigheten og ga seg selv for den, for å hellige den, idet han rensket den ved vannbadet i ordet, for at han selv kunne fremstille menigheten for seg i herlighet, uten plett eller rynke eller noe sådant, men at den kunne være hellig og ulastelig. Så er mennene skyldige å elske sine hustruer.

Det er bare Kristi nåde som kan gjøre ekteskapet til det Gud mente det skulle være - et middel til å velsigne og høyne mennesket. Familier som holder sammen i fred og kjærlighet, kan således komme til å representere familien i himmelen.

Nå som på Kristi tid er forholdene et sørgelig vrengebilde av Guds ideal for ekteskapet. Men Kristi evangelium trøster også dem som ble bittert skuffet der de ventet å finne gleden ved et harmonisk samliv. Det tålmod og den godhet som hans Ånd kan gi dem, vil gjøre deres harde lodd lettere. Når Jesus bor i hjertet, vil hans kjærlighet som tilfredsstillende enhver lengsel, fylle oss slik at savnet av sympati og oppmerksomhet fra andre vil forsvinne. Når vi overgir oss til Gud, vil hans visdom kunne utrette det som menneskers visdom ikke formår. Når hans nåde får bo i hjertet, kan mennesker som var blitt harde og kalde mot hverandre, bli gjenforenet med bånd som er fastere og varigere enn noe jordisk bånd - kjærlighetens gyldne bånd som vil tåle å bli satt på enhver prøve.

I skal aldeles ikke sverge

Jesus gjør det klart hvorfor vi ikke skal sverge "ved himmelen, for den er Guds trone, eller ved jorden, for den er hans fotskammel, eller ved Jerusalem, for det er den store konges stad. Heller ikke skal du sverge ved ditt hode, for du kan ikke gjøre et hår hvitt eller sort."

Alle ting stammer fra Gud. Vi mennesker har ikke noe vi ikke har mottatt fra ham. Ja, hva mer er, vi har ingenting som ikke er betalt med Kristi blod. Alt vi eier, bærer korsets stempel, og det er kjøpt med det blod som er mer dyrebart enn alt annet, fordi det er Guds eget liv. Det finnes derfor ikke noe vi kan si er vårt eget, slik at vi kan stille det som sikkerhet for våre løfter.

Jødene oppfattet det tredje bud som et forbud mot å misbruke Guds navn ved edsavleggelse, men samtidig mente de at de hadde rett til å sverge på annen måte. Edsavleggelse var alminnelig blant dem. Ved Moses var det blitt forbudt å avlegge falsk ed,

men de hadde mange utveier til å komme utenom den forpliktelse eden skulle medføre. De betenkte seg ikke på å foreta noe som faktisk var misbruk av Guds navn eller å sverge falskt, hvis det kunne skje ved en eller annen teknisk omgåelse av loven.

Jesus fordømte denne fremgangsmåten og påviste at deres måte å avlegge ed på, i virkeligheten var en overtredelse av Guds bud. Men Kristus kom ikke med noe forbud mot å avlegge ed i retten. Der blir Gud høytidelig tatt til vitne på at det som blir sagt, er sannhet. Jesus selv nektet ikke å vitne under eds ansvar under forhøret for Det høye råd. Ypperstepresten sa til ham: "Jeg tar deg i ed ved den levende Gud at du sier oss om du er Messias, Guds Sønn. Jesus sa til ham: Du har sagt det."² Hadde Jesus i bergprekenen ment å fordømme edsavleggelse i retten, ville han ved sitt eget forhør ha irettesatt ypperstepresten, og således gitt sine etterfølgere et eksempel på den lære han hadde kommet med.

Det er mange som ikke betenker seg på å bedra sine medmennesker. Men de har fått undervisning om - og Den Hellige Ånd har overbevist dem om - at det er en forferdelig ting å lyve for vår skaper. Når de så må avlegge ed i retten, føler de at de vitner, ikke bare for mennesker, men også for Gud. De føler at hvis de så vitner falsk, gjør de det innfor ham som leser et menneskes hjerte og kjenner hele sannheten. Bevisstheten om den forferdelige straff en slik form for synd fører med seg, har holdt mange tilbake fra å vitne falsk.

Men hvis det er noen som i det hele tatt kan vitne under eds ansvar, må det være en kristen. Han lever jo stadig innfor Guds ansikt, og han vet at hver tanke ligger åpen for ham som vi har å gjøre med. Når det blir krevd av en kristen i retten at han skal bekrefte sitt vitneutsagn med en ed, har han lov til å ta Gud til vitne på at det han sier, er sant.

Jesus går videre og fastslår et prinsipp som ville gjøre edsavleggelse overflødig. Han lærer oss at alt vi sier, skulle være sant: "Eders tale skal være ja, ja, nei, nei; det som er mer enn dette, er av det onde."

Denne uttalelsen fordømmer alle de meningsløse ord og uttrykk som grenser til banning. Men den fordømmer også falsk ros og smiger, samt omgåelse av sannheten og falsk reklame, som er så alminnelig i handel og vandel i dagens samfunn. Jesus lærer oss at ingen kan sies å være sannferdig som gir seg ut for noe han ikke er, eller sier noe han innerst inne ikke virkelig menet.

Hvis denne Jesu lære ble praktisert, ville det bli satt en stopper for all sladder og all ondsinnet kritikk. Hvem kan være sikker på at det han sier om et annet menneskes atferd og motiver, stemmer med virkeligheten? Svært ofte forekommer det at stolthet, egenkjærlighet eller personlig motvilje farger det inntrykk man får. Med et blikk, et ord eller måten du kommer med en uttalelse på, kan du sverte en annen'. Til og med det som virkelig har hendt, kan bli gjengitt på en slik måte at det gir et forvansket inntrykk.

Alt en kristen gjør, skulle være like klart og rent som sollyset. Sannheten stammer fra Gud, men bedrag i alle dets utallige former, stammer fra Satan. Enhver som på noen måte viker av fra den rette vei, gir seg Satan og hans makt i vold. Men det er ingen lett sak å si den fulle og hele sannhet. For å kunne det er det nødvendig å kjenne sannheten fullt ut. Det skjer svært ofte at en mening vi har gjort oss opp på forhånd, ensidige synspunkter og mangelfullt kjennskap til et spørsmål vi må ta standpunkt til, kan gi oss en helt feil oppfatning av en sak. Vi kan ikke tale sant hvis vi ikke til enhver tid lar ham som er sannhet, lede våre tanker.

Ved apostelen Paulus formaner Kristus oss: "Eders tale være alltid takkelig." "Ingen råttent tale gå ut av eders munn, men sådan tale som er god til nødvendig oppbyggelse, så den kan være til gagn for dem som hører på." Vi ser av disse to skriftsteder at Jesus i bergprekenen fordømmer vitser flåseri og råttent snakk. Han krever at våre ord skal være både sanne og rene. De som har lært av Jesus, vil inter ha å gjøre med "mørkers ufruktbare gjerninger". I samrale og i daglig liv skal de være enkle, ærlige og åpne, for de forbereder seg på å leve sammen med de hellige, i hvis munn der ikke er "funnet løgn".

Om noen slår deg på ditt høyre kinn, da vend også det andre til ham

Samværet med de romerske soldater var for jødene en stadig kilde til irritasjon, Troppeavdelinger var stasjonert på forskjellige steder rundt omkring i Judea og Galilea, og deres næværlighet minnet stadig jødene om deres nasjonale vanære. Med bitre følelser hørte de trompetstøtene og så troppene stille opp under det romerske flagg og hylle dette symbol på romermakten. Det kom ofte til sammenstøt mellom folket og soldatene, og dette næret nasjonalhatet.

Ofte når en romersk embetsmann den fra sted til sted ledsaget av en avdeling soldater, rekvirerte han bønder som var i arbeid på gården, til å bære eller utføre annet arbeid. Han kunne gjøre dette etter romersk lov og sedvanerett, og om noen nektet eller gjorde motstand, ble de mishandlet og hånet. Lengselen etter å bli fri for romeråket vokste seg sterkere og sterkere dag for dag. Opprørsånden var særlig levende hos de tapre og uvørne galileerne. Kapernaum lå ved grensen, så den var gjort til en garnisonsby, og selv mens Jesus underviste folket, kunne synet av en avdeling soldater opprøre tilhørerne og minne dem om Israels nasjonale ydmykelse. Full av forventning så de på Jesus og håpet at han var den som skulle knuse romermakten.

Jesus ser med sorg ned i forventningsfulle ansikter. Han ser også den hatets ånd som har satt sitt onde preg på dem, og vet så vel hvor inderlig folket lengter etter makt til å knuse undertrykkerne. Bedrøvet formaner han dem: "Sett eder ikke imot den som er ond mot eder, men om noen slår deg på ditt høyre kinn, da vend også det andre til ham."

Dette var bare en gjenrageise av Det gamle testamentes lære. Det er sannt at regelen "øye for øye, tann for tann", hørte til i de lover som ble gitt ved Moses, men det var en del av

landets rettsordning. Ingen hadde rett til å hevne seg selv, for Herren hadde sagt: "Si ikke: Jeg vil gjengjelde med ondt." "Når din fiende faller, må du ikke glede deg." "Si ikke: Som han har gjort mot meg, således vil jeg gjøre mot ham." "Hungrer din fiende, så gi ham brød å ete, og tørster han, så gi ham vann å drikke."

Hele Jesu liv var en åpenbaring av dette prinsipp. Vår frelser forlot sitt hjem i himmelen for å bringe livets brød til sine fiender. Han ble baktalt og forfulgt fra vuggen til graven, men han viste alltid et tilgivende og kjærlig sinnelag. Ved profeten Esaias sier han om seg selv: "Min rygg bød jeg frem til dem som slo, og mine kinner til dem som rykket meg i skjegget; mitt ansikt skjulte jeg ikke for hån og spytt." "Han ble mishandlet, enda han var elendig, og han opplot ikke sin munn, lik et lam som føres bort for å slaktes, og lik et får som tier når de klipper det; han opplot ikke sin munn." Fra Golgata kors lyder ned gjennom alle tider den bønn han ba for sine bødler, .og det håpets budskap han hadde til den døende røveren.

Jesus levde alltid i Guds nærhet, og ingenting kunne hende ham uten det Gud tillot til velsignelse for verden. Dette ga ham daglig mot og styrke, og slik bør det også være med oss. Den som har Kristi Ånd, blir i Kristus. De slag som blir rettet mot en slik person, faller på Frelseren, som er nær hos ham og beskytter ham. Det han møter i liver, er slike ting som Jesus ser er til det beste for ham. Det er ikke nødvendig for ham å forsøke å forsvare seg, for Jesus beskytter ham. Ingen kan røre ham uten at Jesus tillater det, og "alle ting" Jesus lar ham møte, "tjener dem til gode som elsker Gud".

"Om noen vil føre sak mot deg og ta din kjortel, da la ham også få kappen, og om noen tvinger deg til å gå en mil, da gå to med ham." Jesus ba sine disipler at de istedenfor å sette seg opp imot de krav myndighetene stilte, skulle gjøre mer enn det som ble krevd av dem. De burde så langt som mulig utføre sine plikter, selv om det ville føre mer med seg enn landets lover krevde. Loven som ble gitt ved Moses, påla Guds barn å være hensynsfulle mot de fattige. Hvis et fattig menneske måtte gi et klesplagg som sikkerhet for et lån, fikk långiveren ikke tillatelse til å gå inn i den fattiges hus for å hente pantet. Han måtte vente utenfor, og klesplagget ble brakt ut til ham. Pantet måtte under alle omstendigheter leveres tilbake til den fattige innen solen gikk ned samme dag.

På Jesu tid ble det tatt lite hensyn til slike barmhjertighetsregler. Men Jesus lærte sine disipler at de skulle rette seg etter domstolenes avgjørelser, endog i de tilfeller hvor domstolens avgjørelse gikk utover det moseloven påbød. Selv om det ble krevd at de skulle gi fra seg et klesplagg, skulle de rette seg etter dette. Ja, mer enn det. De skulle gi långiveren det de skyldte ham, selv om det betydde at de måtte ut med mer enn domstolen krevde. "Om noen vil føre sak mot deg og ta din kjortel, da la ham også få kappen," sa han. Og hvis noen krever av deg at du skal gå en mil med dem, da gå to mil.

Og Jesus fortsatte: Gi den som ber deg, og vend deg ikke bort fra den som vil låne av deg." Det samme var blitt sagt ved Moses: Du skal "ikke være hårdhjertet og lukke din hånd

for din fattige bror; men du skal lukke opp din hånd for ham og låne ham det han mangler og trenger til". Dette skriftstedet klargjør Frelserens ord. Jesus sier ikke at vi skal gi enhver der han ber om, uten hensyn til omstendighetene, men han sier at du skal låne ham det han mangler, og det skal være mer en gave enn et lån, for vi skal låne "uten å vente noe igjen".

Elsk eders fiender

Frelserens formaning: "I skal ikke sette eder imot den som er ond mot eder," var vanskelig for de hevngjerrige jøder å godta, og de knurret seg imellom mot dette. Men Jesus kom da med en enda sterkere uttalelse: "I har hørt at det er sagt: Du skal elske din neste og hate din fiende. Men jeg sier eder: Elsk eders fiender, velsign dem som forbanner eder, gjør vel imot dem som hater eder, og be for dem som forfølger eder, for at I kan bli eders himmelske fars barn."

Slik var i virkeligheten denne loven som rabbinerne hadde mistolket og fremstilt som en rekke hårde, kalde krav. De mente om seg selv at de var bedre enn andre mennesker. Og fordi de var født som israelitter, mente de at de hadde krav på Guds særskilte velsignelser. Men Jesus viste dem at et kjærlig og tilgivende sinnelag ville være det sanne bevis på at de åndelig sett var mer verdifulle mennesker enn tollerne og synderne som de foraktet.

Han lærte sine tilhørere å tiltale universets hersker med et nytt navn: "Vår far". Han ønsket at de skulle forstå hvor inderlig Gud elsket dem. Han viste dem at Gud har omsorg for enhver bortsyndet, at "som en far forbarmer seg over sine barn, forbarmer Herren seg over dem som frykter ham". En slik oppfatning av Gud har aldri nådd verden gjennom noen annen religion enn den vi møter i Bibelen. Hedningene har en gud de er redd, ikke en de elsker - en ondskapsfull gud som krever offer, og ikke en kjærlig far som øset sine kjærlighetsgaver ut over sine barn. Selv Israel var blitt så forblindet når det gjaldt profetenes lære om Gud, at denne åpenbaring av Gud som en kjærlig far kom til dem som noe helt nytt, som en ny gave til verden.

Jødene mente at Gud elsket bare dem som tjente ham og det betydde etter deres mening, dem som fulgte rabbinernes påbud - mens hele resten av verden var under Guds vrede og dom. Men Jesus lærte dem noe helt annet. Over hele verden, over onde som over gode mennesker, stråler Guds kjærlighets sol. Denne sannhet burde de ha lært av naturen, for Gud "lar sin sol gå opp over onde og gode, og lar det regne over rettfærdige og urettferdige". Det er ikke fordi det i jorden finnes en selvstendig kraft, at den år etter år gir sin grøde og fortsetter i sin bane rundt solen. Det er Guds hånd som styrer planetene og holder dem i rett posisjon på deres bane gjennom rommet. Det er ved hans makt sommer og vinter, våt og høst, dag og natt regelmessig følger hverandre. Det er ved hans ord gresset spirer, løvet titter frem og blomstene springer ut. Alt det gode vi har, hver solstråle, hver regndråpe, hver matsmule, ja, livet selv, er en kjærlighetens gave.

Mens vi ennå manglet kjærlighet, og vårt vesen var lite tiltalende - "vi var forhatt og hatet hverandre" - forbarmet vår himmelske far seg over oss. Og da "Guds, vår frelsers godhet og kjærlighet til menneskene ble åpenbart: frelste han oss, ikke for tetteferdige gjerningers skyld som Vi hadde gjort, men etter sin miskunn".

Guds barn er de som har del i hans natur. Det er ikke rang eller fødsel, nasjonalitet eller religion som gjør oss til medlemmer av Guds familie, men kjærlighet, en kjærlighet som omfatter alle mennesker. Også de som ikke kjennet Gud, vil reagere på kjærlighet, om de da ikke helt har lukket sitt hjerte for Guds And. De vil gjengjelde hat med hat, men når de møter kjærlighet, vil de også gjengjelde den. Men det er bare Guds Ånd som gjengjelder hat med kjærlighet. Å være god mot de utakknemlige og de onde, å gjøre godt uten å vente noe som helst til gjengjeld, et Guds barns adelsmerke. Det er det sikre tegn på at et menneske har forbindelse med Gud.

Derfor skal I være fullkomne, likesom eders himmelske far er fullkommen

Ordet "derfor" viser at dette er en konklusjon, at det bygger på det som er sagt foran. Jesus har talt om Guds kjærlighet og nåde som aldri svikter, og han byder dem derfor å være fullkomne. Fordi vår himmelske far "er god mot de utakknemlige og onde". Fordi han bøyde seg ned og løftet dere opp, sa Jesus, kan dere bli ham lik i karakter og srå fullkomne for mennesker og engler.

Beringelsene for å få er evig liv ved Guds nåde er de samme som gjaldt i Edens have - fullkommen rettferdighet og harmoni med Gud, helhjertet å godta prinsippene i hans lov. Den målestokk for Guds barns karakter som vi finner i Det gamle testamente, er den samme som vi finner i Det nye testamente. Dette mål er ikke for høyt for oss å nå opp til. Ethvert bud og pålegg Gud gir, inneholder et bestemt løfte. Gud har gjort det mulig for oss å bli lik ham, og han vil gjennomføre dette for alle som ikke med vilje setter seg imot og hindrer ham.

Gud har elsket oss med en ubeskrivelig kjærlighet, og vår kjærlighet til ham våkner når vi begynner å forstå noe av lengden og bredden og dybden av denne kjærlighet som over går all forstand. Når vi lærer å kjenne Jesus og den kjærlighet han hadde til oss mens vi ennå var syndere, da smelter vårt hårde hjerte, og vi blir omskapt til Guds barn. Gud tvinger ingen. Kjærlighet er det middel han bruker til å rense hjertet for synd. Hans kjærlighet gjør den stolte ydmyk. Den hatefulle og vantro blir full av kjærlighet og tro.

Jødene hadde anstrengt seg for å nå frem til fullkommenhet ved det de selv kunne gjøre, noe de ikke maktet. Jesus hadde alt fortalt dem at de aldri med sin egen rettferdighet kunne nå frem til Guds rike. Nå gjør han det klart for dem hvilken form for rettferdighet alle de må oppnå som skal arve det evige liv. I bergprekenen beskriver han fruktene, resultatene av en slik rettferdighet. Nå samler han det hele i en enkelt setning for å vise dem hvor den stammer fra og hva den består i: Vær fullkomne, likesom Gud er fullkommen. Loven er bare

et uttrykk for Guds karakter. Hos vår himmelske far ser vi en fullkommen åpenbaring av de prinsipper som er grunnlaget for hans rike og styresett.

Gud er kjærlighet. Som solen sender sitt lys ut, stråler kjærlighet, lys og glede ut fra ham til alle hans skapninger. Det er hans natur å gi. Denne overflod av kjærlighet som strømmer ut fra ham, viser oss hva han i virkeligheten er. Han befaler oss å være fullkomne, på samme måte som han er fullkommen. Vi skal være en kilde til lys og velsignelse i vår lille krets, likesom han er det i hele universet. Vi er ingenting i oss selv, men lyset fra hans kjærlighet skinner på oss, og vi skal reflektere hans herlighet. Ved den godhet han så villig gir oss, kan vi være fullkomne på vårt område, likesom han er det, på sitt.

Jesus sier at vi skal være fullkomne likesom vår far er fullkommen. Dersom vi er Guds' barn, har vi del i hans natur, og vi kan ikke annet enn å være lik ham. Ethvert barn har liv fra sin far. Hvis vi er Guds barn, født av hans Ånd, da har vi liv fra Gud. I Kristus bor hele guddommens fylde legemlig", og "Jesu liv skal åpenbares i vårt dødelige kjød". Dette liv vil skape den samme karakter i oss som det gjorde i ham, og få oss til å leve på samme måte som han gjorde. Da vil vi være i harmoni med hvert eneste bud i hans lov, for "Herrens lover fullkommen, den vederkveger sjelen". Gjennom kjærlighet skal lovens krav "bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter Anden".

Kapitel 4 - Det Rette Motiv for vår Gudstjeneste

I sin bergpreken forklarer Jesus de grunnsetninger han hadde levd etter i hele sitt liv, for jødene hadde enda ikke forstått hva han ville lære dem. De kunne ikke fatte hvorfor han ikke brukte den veldige makten han hadde, til å skaffe seg det som etter deres mening var livets største gode. Deres innstilling, motiver og metoder var det stikk motsatte av det som særpreget ham. Mens de hevdet at de var nidkjære for Guds lov, var det i virkeligheten sin egen ære de søkte, og Jesus ville gjøre det klart for dem at den som søker sin egen fordel, overtrer loven.

De prinsippene fariseerne levde etter, var ikke noe særpreget for dem, men har kjennetegnet det naturlige menneske til alle tider. Farisæernes innstilling finner vi igjen hos alle mennesker, og når Jesus fremholder forskjellen mellom hans egen livsinnstilling og den rabbinerne hadde, er hans undervisning like aktuell til alle tider.

På Jesu tid var fariseerne stadig opptatt av å komme i det best mulige forhold til Herren, for på den måten å sikre seg fremgang og ære i verden. De mente det var den naturlige lønn for et rettskaffent liv. Men de var samtidig meget omhyggelige med å la folk få se deres gode gjerninger, for på den måten å tiltrekke seg oppmerksomhet og få ty for fromhet.

Jesus irettesatte dem for at de stadig forsøkte å tiltrekke seg folks oppmerksomhet, og han fotklarte dem at Gud ikke godtar en slik dyrkelse. Den smiger og beundring de så ivrig søkte, og som folk belønnet dem med, ville bli den eneste lønn de noen gang ville komme til å motta.

"Derfor, når du gir almisse, da la ikke din venstre hånd vite hva din høyre gjør, for at din almisse kan være i lønndom, og din far som ser i lønndom, han skal lønne deg i det åpenbare." Jesus sa ikke at alt godt som gjøres, alltid skal holdes hemmelig. Inspirert av Den Hellige Ånd skriver apostelen Paulus om de store offer som ble gitt av de kristne i Makedonia. Han la ikke skjul på de gode gjerninger som ved Guds nåde var blitt gjort, og dette ble til et oppmuntrende eksempel for andre. Og i et av sine brev til menigheten i Korint skrev han: "Eders nidkjærhet tilskyndte så mange."

Jesus forklarer selv hva han mener. Når vi gjør noe godt, må det ikke være for å få ros og ære av mennesker. Sann gudsfrykt leder aldri et menneske til å søke å gjøre seg bemerket. De som gjerne vil roses og smigres og som nyter den slags, er kristne bare i navnet.

Når Guds barn gjør noe som er godt, skal det ikke være for å bringe dem selv ros og ære, men for å ære ham som gir dem nåde og kraft til å gjøre det gode. Det er Den Hellige Ånd som leder oss til å gjøre det som er godt. Anden blir gitt, ikke for å forherlige mennesket, men Gud. Når Jesu lys skinner inn i hjertet, vil munnen flyte over av lovsang og takk til Gud. Våre bønner, utøvelsen av våre plikter, vår godgjørenhet og vår selvforsakelse vil ikke

være emne for vår samtale eller våre tanker. Jesus vil bli forherliget, våre egne interesser vil bli lagt til side, og Jesus vil være alt i alle.

Vi skal gi av hjertet, ikke for at menneskene skal se våre gode gjerninger, men av kjærlighet til dem som lider nød. Oppriktighet og hjertevarm godhet er motiver som teller i Guds øyne. Det menneske som er oppriktig i sin kjærlighet og helhjertet i sin gudsyndyrkelse, er mer dyrebar for Gud enn gull fra Ofir.

Vi skal ikke være opptatt av lønnen vi skal få, men av hvordan vi på beste måte kan tjene andre. Likevel er det så at godhet som blir vist med en slik innstilling, bærer lønnen i seg selv: "Din Fader som ser i lønndom, han skal lønne deg i det åpenbare." Mens det er sant at Gud selv er den store lønn, som i seg selv omfatter alt annet, må vi ikke glemme at bare det menneske som blir lik ham i karakterer, kan motta ham og glede seg i ham. I samme utstrekning som vi gir oss selv til Gud for å tjene våre medmennesker, gir han seg selv til oss.

Ingen kan i sitt eget hjerte og liv gi rom for Guds velsignelser og la dem strømme ut til andre uten selv å bli rikt velsignet. Fjellsiden og slettelandet som fører vannet fra fjellet ned til sjøen, taper ikke noe på dette. Det de gir, får de hundrefold tilbake, for elver og bekker som bruser og strømmer, gjør det grønt og fruktbart på sin vei. Gresset langs elvebredden er friskere og mer grønt, trærne frodigere og blomstene flere enn noe annet sted. Selv i en tørt og varm sommer da meget annet visner, er plantene langs elvebredden friske og gresset grønt - et bilde på den lønnen Gud i sin nåde har for enhver som vil være en kilde som Herrens velsignelser kan strømme igjennom til andre mennesker.

Bibelen gir et eksempel på den velsignelse de får som viser godhet mot de fattige. Er ikke dette den faste jeg finner behag i ... at du bryter ditt brød til den som sulter, og lar hjemløse stakkarer komme i hus - når du ser en naken, at du da kler ham og ikke drar deg bort fra den som er ditt eget kjød? Da skal ditt lys bryte frem som morgentøden, og din legedom snart spire frem. . . . Og Herren skal lede deg alltid og mette deg midt i ødemarken... og du skal bli som en vannrik have, som et kildevell der vannet aldri slipper opp.

Den som viser godhet, opplever en dobbelt velsignelse. Mens han er til velsignelse for dem han hjelper, blir han selv enda mer velsignet. I sin nåde utvikler Jesus i ham karaktertrekk som vil rense, foredle og berike hans liv. Vennlige handlinger, utført i stillhet, vil binde hjerter sammen og føre mennesker nærmere til ham som all godhet og vennlighet stammer fra. Når vennlighet, kjærlighet og uegennytte preger et menneskes liv, betyr dette meget for andres lykke og glede i dagliglivet. Det vil til sist vise seg at den som setter sine egne interesser til side for å fremme andres ve og vel, selv om dette her i tiden er lite påaktet, vil i himmelen bli anerkjent som en som har samfunn med ham, herlighetens herre, som var rik, men ble fattig for vår skyld.

Den godhet som er blitt vist, kan ha forekommet i all stillhet, men den virkning det har hatt på utøverens karakter, kan ikke skjules. Den som helhjertet vil gjøre det gode, som et sant Guds barn, kommer i nært samfunn med Gud, og Guds Ånd påvirker hans sinn og skaper fred og harmoni.

Han som gir flere talenter til dem som har gjort forstandig bruk av det som var betrodd dem, gleder seg over å kunne godkjenne den trofaste tjeneste hans barn har utført ved Jesu nåde og kraft. De som har søkt å utvikle en fullkommen karakter ved å leve til velsignelse for andre, vil i den kommende verden høste hva de har sådd. Det verk som ble begynt på jorden, vil bli fullført i et høyere og helligere liv som skal fortsette i all evighet.

Når I ber, skal I ikke være som hyklerne

Fariseerne hadde faste bønnetider. Når de var ute, noe som ofte hendte, og den bestemte tiden kom, stanset de hvor de enn var - midt i folkemylderet på gaten eller på torvet - og leste der med høy stemme sine bønneformularer. Jesus irettesatte strengt slike former for andakt, som bare tjente til selvopphøyelse for utøveren. Men han talte ikke imot offentlig bønn, for han ba selv sammen med disiplene mens folket hørte på. Men han fremholder at personlig bønn ikke skal holdes offentlig. Vår bønn i stille andakt må ikke bli hørt av andre enn vår Gud som hører bønner. Nysgjerrige ører må ikke få anledning til å høre hva vi har å si ham. "Når du ber, da gå inn i ditt lønnkammer." Vi bør ha et sted for oss selv til personlig bønn. Jesus hadde bestemte steder hvor han hadde samfunn med Gud, og det samme burde vi ha. Vi behøver ofte å søke dit hvor vi kan være alene med Gud.

"Be til din Fader, som er i himmelen." I Jesu navn kan vi komme frem for Gud med et barns fulle tillit. Vi behøvet ikke noe menneske som mellommann. Gjennom Jesus kan vi åpne vårt hjerte for Gud, som kjenner oss og elsker oss.

I lønnkammeret, der bare Gud ser og hører oss, kan vi åpne vårt hjerte for en kjærlig far og fortelle ham om våre ønsker og lengsler. Og når det hersker stillhet og ro i sjelen, vil hans stemme tale til vårt hjerte. Han vender seg aldri bort fra et menneske i nød.

"Herren er overmåte miskunnelig og barmhjertig." Han venter med utrettelig kjærlighet på å høre de villfarendes bekjennelse, og han er rede til å tilgi dem. Han venter på et eller annet tegn på takknemlighet hos oss, likesom en mor venter på et takknemlig smil fra et elsket barn. Han vil vi skal forstå hvor høyt og inderlig han elsker oss. Han ber oss å regne med hans sympati i våre prøver, hans kjærlighet i vår sorg, hans legende kraft i vår sykdom, hans styrke i vår svakhet og hans rikdom i vår fattigdom. Aldri har noen som kom til ham, blitt skuffet. "De så opp til ham og strålte av glede, og deres åsyn rødmet aldri av skam."

De som søker Gud i entom, taler med Herren om sin nød og ber ham om hjelp, vil ikke søke ham forgjeves. "Din Fader, som ser i lønndom, skal lønne deg i det åpenbare." Når vi gjør Jesus til vår daglige ledsager, vil vi få erfare at vi er omgitt av krefter fra en usynlig verden, og ved å se på Jesus vil vi bli forvandlet så vi kommer til å ligne ham. Vi blir

forvandlet ved beskuelse. Vårt sinn blir mildere, vi blir rensset og foredlet og skikket for Guds rike. Et sikkert resultat av vårt inderlige samfunn med Herren vil være at vi kommer til å vokse i gudsftykt, renhet og iver for hans sak. Vi vil be mer inderlig fordi vi forstår bedre. At Gud danner oss for sitt rike, vil vise seg i et mer virksomt og aktivt liv for ham.

Det menneske som hver dag vender seg til Gud i bønn for å finne hjelp, støtte og kraft hos ham, vil sette seg høye mål og ha en klar forståelse av sannhet og plikt, og en stadig lengsel etter rettferdighet. Hvis vi alltid har forbindelse med Gud, vil vi i vår omgang med andre mennesker kunne meddele noe av den fred, det lys og den trygghet som finnes i vårt eget hjerte. Den åndelige styrke vi oppnår ved bønn, og de iherdige forsøk på å oppøve sinnet i omtanke og omsorg, bereder oss for våre daglige plikter og gir oss sinnsro lnder alle livets forhold.

Holder vi oss nær til Gud, vil han gi oss ord å tale til sitt navns ære. Han vil lære oss en strofe av englenes sang, de som takker og lover vår himmelske far. Alt vi gjør i livet, vil være preget av lys og kjærlighet fra ham som bor i oss. Ytre vanskeligheter kan ikke påvirke det liv som leves i troen på Guds Sønn.

Når I ber, skal I ikke ramse opp mange ord som hedningene

Hedningene mente at deres bønner hadde kraft i seg selv til å sone for synd. Jo lengre bønnen var, desto større virkning. hadde den. Hvis de kunne bli helliggjort ved det de selv hadde utrettet, ville det være noe hos dem selv som de ktmne glede seg over og være stolte av. Denne form for bønn grunner seg på tanken om at mennesket kan frelse seg selv, og denne tanken er selve fundamentet for all falsk religion. Fariseerne hadde overtatt dette hedenske syn på bønner, og det er slett ikke ukjent i dag heller, selv blant dem som bekjenner seg til å være krisene. Oppramsingen av bønneformularer, av bestemte uttrykk vi har vennet oss til å bruke når vi ikke føler noe sant behov for Guds hjelp, er ikke bedre enn hedningenes "mange ord".

Bønner kan ikke brukes som et soningsmiddel for synd. Den har ingen egenverdi og ingen kraft i seg selv. Alle de vakre. ordene er verdiløse om de ikke er et sant uttrykk for hjertets lengsel. Troens bønn er den som kommer fra et oppriktig hjerte, når vår inderlige lengsel etter Guds nåde og hjelp blir tolket med enkle ord, på samme måte som vi ville be en jordisk venn om en hjelp vi venter at han kan og vil gi. Gud ønsker ikke våre høflige og ærbødige fraser, men det tause rop fra et hjerte som er knust av synd og som kjenner sin absolutte hjelpeløshet - en slik bønn finner alltid veien til vår nådige far i himmelen.

Når I faster, da skal I ikke gå med mørkt åsyn som hyklerne

Den faste Guds ord pålegger oss, er noe annet og met enn en ren formsak. Den består ikke bare i å la være å spise eller å kle seg i sekk og aske. Den som fastet i virkelig sorg over synd, vil ikke ønske å tiltrekke seg oppmerksomhet.

Hensikten med den faste Gud vil vi skal praktisere, er ikke å plage kroppen som straff for synd vi har gjort, men å hjelpe oss til å forstå syndens uhyggelige natur, ydmyke oss for Gud og gi oss del i hans nåde og kjærlighet. Til det gamle Israel sa han: "Sønderriveders hjerte og ikke eders klær, og vend om til Herren eders Gud."

Vi oppnår ingen fordeler ved botsøvelser, eller ved å smigre oss med at vi ved gode gjerninger skal fortjene eller kjøpe oss en plass i Guds rike. Da man engang spurte Jesus:

"Hva skal vi gjøre for å gjøre Guds gjerninger?" svarte han: "Dette er Guds gjerning at I skal tro på den han har utsendt.". Omvendelse vil si å gi avkall på våre egne interesser og vende oss til Jesus. Når vi tar imot Jesus slik at han kan leve sitt liv i oss, viser dette seg i gode gjerninger.

Jesus sa: "Når du faster, da salv ditt hode og vask ditt ansikt, for at ikke menneskene skal se at du faster, men din far, som er i lønndom." Alt vi gjør til Guds ære, skal vi gjøre med glede, ikke nedtrykte og motløse. Det er ikke noe trist ved Jesu religion. En kristen som går omkring med et bedrøvet ansikt, gir inntrykk av at han er blitt skuffet av Herren. Han hevder kanskje at han er et Guds barn, men med sin dysterhet og sitt tungsinn gir han verden det inntrykk at han i virkeligheten er foreldreløs.

Jesus vil at vi skal gjøre det klart for menneskene hvor stort og godt det er å være et Guds barn. Det vi må forsake, og våre personlige indre kamper, skal være en sak mellom Jesus og oss. Legg byrden ved foten av korset og fortsett på ferden, idet du gleder deg over å ha opplevd kjærligheten fra ham som elsket oss først. Andre mennesker vil kanskje aldri få vite hva som i det skjulte foregår mellom deg og Gud, men resultatet av Andens verk i hjertet vil bli åpenbart for alle, for han "som ser i lønndom, skal lønne deg".

Samle eder ikke skatter på jorden

Skatter vi samler på jorden, forgår. Tyver bryter inn og stjeler, møll og rust tærer, brann og storm ødelegger. Og "hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være". Skatter vi samler oss her i verden, vil oppta sinnet, så det ingen plass blir for det som hører Guds rike til.

Penger var jødernes store interesse. Verdsligheten tok Guds og religionens plass i deres hjerte. Slik er det også nå. Lysten etter å bli rik er som et berusende middel. Den ødelegger alle gode egenskaper i menneskene og fører dem i fortapelsen. I Satans tjeneste blir livet fullt av bekymring, vanskeligheter og slit, og det for å samle seg noe man bare har en kortvarig glede av. Jesus sa: "Samle eder skatter i himmelen, hvor hverken møll eller rust tærer, og hvor tyver ikke bryter inn og stjeler! For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være."

Han ga dette gode råd: "Samle eder skatter i himmelen." Det er i vår egen interesse å samle skatter i himmelen. Det er det eneste av alt vi eier, som virkelig er vårt eget. Det vi der samler, kan ikke ødelegges. Ild og vann kan ikke ødelegge det, tyver kan ikke stjele det,

og møll og rust kan ikke skjemme det, for det er i Guds varetekt. Paulus taler om en form for rikdom som Jesus setter særlig pris på: "Hvor rik på herlighet hans arver iblant de hellige." Jesu disipler blir kalt hans juveler, hans kostelige skatt. Han sier: "De er som edelstener i en krone." For Jesus er hans folk i deres renhet og fullkommenhet lønnen for alle hans lidelser, hans fornedrelse og hans kjærlighet, og de øker hans egen herlighet. All herlighet stråler ut fra ham.

Vi har fått den store forrett å kunne forene oss med ham i frelsesverket og dele med ham den rikdom hans død og lidelser har vunnet. Apostelen Paulus skrev til de kristne i Tessalonika: For hvem er vel vårt håp eller vår glede eller vår hederskrans? Er ikke også I det for vår Herre Jesu åsyn ved hans komme? I er jo vår ære og vår glede. Derte er den rikdom Jesus vil vi skal arbeide for å samle. Karakteren er livets store høst. Og ethvert ord og enhver handling som kan tenne en lengsel i et menneskes sinn etter en plass i Guds rike, ethvert forsøk på å danne en kristen karakter, er å samle seg skatter i himmelen.

Hvor din skatt er, vil også ditt hjerte være. I alt vi gjør for å gagne andre, gagnar vi oss selv. Den som bruker penger og tid på å fremme Guds verk, på jorden, interesserer seg for dette og ber for det, ber for de mennesker som på den måten kan nåes. Han gjør det av kjærlighet til sine medmennesker, og det stimulerer ham samtidig til å søke Gud mer inderlig for at han kan bli i stand til å tjene dem enda bedre.

På verdens siste dag, når all jordisk rikdom skal forgå, vil den som har samlet seg skatter i himmelen, få se hva han har vunnet ved sitt liv her på jorden. Har vi lyttet til Jesu ord, skal vi få møte mennesker som er blitt frelst ved vårt arbeid for Guds rike, når vi samles rundt den store, hvile tronen. De vil fortelle oss at de igjen har vært redskaper til å vinne andre, og disse igjen andre - en stor skare frelst som et resultat av vårt arbeid for Herren. Og der vil de legge sine kroner ned ved Jesu føtter og prise og love ham i all evighet. Hvilken glede det vil være for en Jesu medarbeider å se disse mennesker som skal få del i Frelserens herlighet. Himmelen vil bli et herlig sted for den som her på jorden har vært trofast i arbeidet for andre menneskers frelse.

"Er I da oppreist med Kristus, da søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd."

Er ditt øye friskt, da blir hele ditt legeme lyst

Frelseren krever at vi skal tjene Herren med et helt og udelt hjerte. Hvis vi ærlig og oppriktig og urokkelig søker sannheten for å følge den, hva det enn vil koste oss, vil Gud lede oss til sannheten. Sann gudsfrykt begynner når et menneske avstår fra å gå på akkord med synden. Da vil vi av hjertet si med apostelen Paulus: "Ett gjør jeg: idet jeg glemmet det som et bak, og strekker meg ut etter det som et foran, jager jeg mot målet, til den seierspris som Gud har kalt oss til der ovenfra i Kristus Jesus." "Ja, jeg akter og i sannhet alt for tap, fordi kunnskapen om Kristus Jesus, min Herre, er så meget mer verd, han fot hvis skyld jeg

har lidt tap på alt, og jeg akter det for skarn, forat jeg kan vinne Kristus." Men når vårt øye et blindt Fordi vi et fulle av egenkjærlighet, er det bare mørke. "Er ditt øye sykt, da blir hele ditt legeme mørkt." Det var dette forferdelige mørke som fylte jødene med en hårdnakket vantro, og gjorde det umulig for dem å forstå hans vesen og oppgave, han som var kommet for å frelse dem fra deres synd.

Gir vi etter for en fristelse, så begynner det med at vi slipper usikkerheten inn i vårt sinn og vakler i vår tillit til Gud. Hvis vi ikke bestemmer oss for å overgi oss helt til Gud, er vi i mørke. Hvis vi står imot på noe punkt, lar vi en dør være åpen hvor Satan kan komme inn og lede oss på avveier med sine fristelser. Han vet at hvis han kan fotmørke vårt åndelige syn så at vi ikke kan se Gud, har vi ikke lenger noe vern mot synden.

Hvis syndig begjær har makt over oss, viser det at vi bedrar oss selv. Hver gang vi gir etter for slikt begjær, kommer vi lenger bort fra Gud. Følger vi den veien som Satan leder oss inn på, beveger vi oss i syndens mørke. For hvert skritt vi tar, blir mørket tettere og vårt åndelige syn stadig mer sløvet.

Den samme lov gjelder både for det åndelige og det fysiske liv. Hvis en person lever i stadig mørke, vil han til sist miste synsevnen. Han vil komme til å leve i et mørke som er tettere enn den svarteste natten, og selv den klareste dagen vil ikke gi ham noe lys. Han "vandrer i mørket, og han vet ikke hvor han går hen, fordi mørket har blinder hans øyne". Ved stadig å velge det onde og med vilje nekte å lytte til Guds kjærlige stemme, vil et menneske miste lysten til det gode og lengselen etter Gud. Selve evnen til å ta imot lyset fra himmelen blir borte. Og selv om Guds kjærlige stemme fremdeles kaller på ham, og lyset fra himmelen skinner klarere enn noen gang, vil stemmen lyde for døve ører og lyset falle på blinde øyne.

Gud slipper aldri det menneske som velger å gå syndens vei, så lenge det er det minste håp om frelse. Mennesket vender seg bort fra Gud, ikke Gud fra mennesket. Vår himmelske far følger oss med sitt kall, sine advatsler og sine løfter om tilgivelse, helt til det ikke lenger nyttet å gi flere anledninger. En person bestemt sin egen skjebne. Står han Guds Ånd imot i dag, vil det bli vanskeligere neste gang å ta imot Guds lys, selv om det kommer med støtte styrke. Slik går han videre trinn for trinn inntil han ikke lenger ser lyset, og Den Hellige Ånd taler for døve ører. Da er selv "lyset i deg" blitt til mørke. Sannheten han kjente, er blitt så forvansket at den faktisk øker mørket inne i ham.

Ingen kan tjene to herrer Jesus sier ikke at menneskene ikke vil eller ikke skal tjene to herrer, men at de ikke kan. Det er ikke noen sympati eller noe fellesskap mellom det som hører Guds rike til, og begjærer etter penger. Det hvor den kristnes samvittighet varslet ham om at han må væte på vakt, at det er noe han må gi avkall på og at han må stanse, nettopp det går den uomvendte videre og følger sine lyster. På den ene siden av skillelinjen står Jesu barn som nekter å følge sine naturlige tilbøyelighet til det onde, og på den annen side de

uomvendte som gir etter for sine lidenskaper, følget alle motens luner og beruset seg i det Gud hat forbudt. På den siden av skillelinjen hat den kristne ikke noe å gjøre.

Ingen kan væte nøytral. Det finnes ingen middelvei for dem som hverken elsker Gud eller vil tjene rettferdighetens fiende. Kristus bor i Guds barn, han arbeider og virker gjennom deres evner og krefter. Deres vilje må være underlagt hans vilje, og de må være ledet av hans And. Da lever de ikke lenger selv, men Jesus lever i dem. Den som ikke overgir seg helt til Gud, blir ledet av en annen makt og lytter til en annen stemme, en stemme med helt andre forslag. En halvhjertet tjeneste stiller oss på fiendens side og gjør oss til virksomme redskaper for mørkets makter. Når mennesker som utgit seg for å være Jesu stridsmenn, slutter seg til Satans hær og fremmer hans sak, beviser de at de er Jesu fiender. De svikter sitt hellige kall. De blir et bindeledd mellom Satan og Jesu sanne stridsmenn, og gjør det mulig for fienden å stjele Guds barns hjerter.

Lastens mektigste festning i denne verden er ikke den dypt falne synder eller menneskevrakene, men det menneske som tilsynelatende er hederlig, rettskaffent og gudfryktig, men som nærer en synd eller ligger under for en eneste last. For en person som i det skjulte kjemper mot en eller annen mektig fristelse, som står på selve avgrunnens rand, er et slikt eksempel den største fristelse han kan komme ut for. Den som har en klar forståelse av hva Gud krever, men likevel med vilje overtrer et av Guds bud, har gjort seg selv til en lokkedue for synden. Alle gode egenskaper et menneske kan ha, vennlighet, åpenhet og sympati, ja, selv det gode han gjør, kan bli Satans midler til å lokke andre mennesker i fordervelsen og fortapelsen.

"Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden! Om noen elsker verden, da er kjærligheten til Faderen ikke i ham; for alt det som er i verden, kjødets lyst og øynenes lyst og storaktighet i levnet, er ikke av Faderen, men av verden."

Vær ikke bekymret

Han som har gitt oss liv, vet at vi behøver mat for å kunne leve. Han som skapte vårt legeme, glemmer ikke at vi behøver klær. Vil ikke han som har gitt oss livets store gave, også sørge for alt som kan gjøre livet godt? Jesus minnet sine tilhørere om fuglene som synger sine lovsanger og ikke er tynget av bekymrede tanker. "De sår ikke, de høster ikke," og likevel sørger deres store far for at de får alt de trenger. Og så stiller han spørsmålet: "Er ikke I meget mer enn de?"

Fjellssidene og slettene var fulle av de vakreste blomster, og Jesus pekte på de duggfriske, vakre vekstene og sa: "Akt på liljene på marken, hvorledes de vokser." Vi mennesker kan lage kunstige blad og blomster og forsyne dem med de vakreste farger, men vi kan ikke gi liv til et eneste blad eller en eneste blomst. Enhver blomst langs veikanten har fått liv fra den samme som skapte stjernene på himmelen. Gjennom alt Gud har skapt, pulserer livet fra Skaperens store hjerte. Blomstene på marken får klær som er mer praktfulle enn de som

noen jordisk konge har båret. "Men kler Gud således gresset på marken, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, skal han da ikke meget mer kle eder, I lite troende?"

Han som skapte blomstene og ga spurven evnen til å synge, han sier: "Akt på liljene," og "se på himmelens fugler." Ved de vakre ting ute i naturen kan du lære mer om Guds visdom enn den lærdeste teolog kan meddele deg. På liljens kronblad har Gud skrevet et budskap på et språk som ditt hjerte bare kan lese hvis du har lært å legge vekk mistillit, egenkjærlighet og tærende bekymring. Hvorfor tror du han har gitt deg fuglene som synger så vakkert, og de nydelige blomstene? Det er fordi hans hjerte er så fullt av kjærlighet, og fordi han så gjerne ville gjøre livsstien din lys og glad. Du kunne ha alt du behøver for å leve, uten å behøve blomster og fugler, men Gud var ikke tilfreds med å gi deg bare det du behøver for å kunne eksistere. Han har fylt himmel og jord med alt som er vakkert, for å fortelle at han elsker deg. Likevel er alt det vakre vi ser, bare som et svakt glimt av hans egen herlighet. Men når han har ødslet slik med velformede, vakre ting i naturen for at du skal være lykkelig og finne glede, hvordan kan du da tvile på at han også vil sørge for deg med alt du behøver?

"Akt på liljene:" Enhver blomst som åpner seg mot solskinn, lyder de samme mektige lover som styrer stjernene på deres baner. Hvor enkelt og vakkert og godt er ikke dens liv! Gud bruker blomstene som eksempel på den vakre karakter en kristen skulle ha. Han som har gitt blomstene slik skjønnhet, er langt mer interessert i å kle vår sjel i Kristi vakre karakterer.

Jesus sier at vi skal akte på hvordan liljene vokser. De spirer frem fra den kalde, mørke jorden eller det grumsete slammet i elven, og folder seg ut i skjønnhet og med vellukt. Hvem kunne drømme om mulighetene for at slik skjønnhet kunne eksistere i den stygge blomsterløken? Men når Guds liv som skjuler seg i den, spirer frem i solskinn og regn, undrer menneskene seg over at noe så vakkert kan vokse frem. På samme måte vil Guds liv spire frem og folde seg ut i ethvert menneske som tar imot hans nåde, den som gis like fritt og er tillike stor velsignelse for alle som regn og solskinn. Det er Guds ord som skaper blomstene, og det samme ord vil utvikle Andens frukter i deg.

Guds lov er kjærlighetens lov. Han har omgitt deg med skjønnhet for å lære deg at han ikke har satt deg her i verden bare for at du skulle streve med å skaffe deg alt som hører med til livets opphold, men for at du med Jesu kjærlighet skulle gjøre livet lyst og godt og vakkert. I likhet med blomstene skal du glede andre ved at du i kjærlighet gjør godt mot dem. Fedre og mødre skulle la barna lære av blomstene. Ta dem ur i haven, ut på marken og ut under de skyggefulle trærne, og lær dem å lese i naturens bok om Guds kjærlighet. La tankene om ham bli knyttet til fuglene og blomstene og trærne. Lær barna å se Guds kjærlighet i alt som er godt og vakkert. Gjør din tro og din religion vakker og tiltalende for dem. La vennlighetens lov beherske din munn.

Lær barna å forstå at de ved Guds store kjærlighet kan bli til nye mennesker, komme til å ligne ham. Vis dem at han ønsker at deres liv skal være like vakkert som blomstenes. Når de plukker vakre blomster, bør dere fortelle dem at han som skapte blomstene, er enda vakrere. På den måten vil deres hjerte bli knyttet til ham. Han vil da bli for dem en daglig ledsager og en kjær venn, og deres liv vil bli rent som hans.

Søk først Guds rike

Jesu tilhørere ventet fremdeles spent på en eller annen kunngjøring om det riket Messias skulle opprette på jorden. Mens Jesus åpnet himmelens skattkammer for dem, var svært mange av dem mest opptatt av spørsmålet om sine fremtidsutsikter her i verden hvis de sluttet seg til ham. Jesus viser dem at hvis det som opptar dem mest, er det som hører denne verden til, da er de lik hedningene som lever som om det ikke finnes en Gud som har kjærlig omsorg for alt og alle han har skapt.

"For alt slikt søker hedningene etter, og eders himmelske far vet at I trenger til alt dette. Men søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal I få alt dette i tilgift." Jeg er kommet for å åpne kjærlighetens, fredens og rettferdighetens rike for dere. Du må åpne ditt hjerte og ta imot dette rike og la det som hører Gud til, være din største interesse. Det er riktignok et åndelig rike, men du behøver ikke å frykte for at du skal lide noen nød av den grunn. Hvis du overlater deg helt til Gud for å tjene ham, vil han som har all makt i himmel og på jord, sørge for deg med alt du trenger.

Jesus mener ikke å si at vi ikke skal arbeide, men at han skal være den største og den første i vårt liv. Vi må ikke søke noe arbeid eller ta del i noen fornøyelse som på noen måte skulle kunne hindre utviklingen av hans rettferdighet i vår karakter og vårt liv. Alt vi gjør, må vi gjøre helhjertet, som for Herren.

Da Jesus var her på jorden, helliger han dagliglivet ved at han alltid levde sitt liv til Guds ære, og i alle forhold underordnet seg Faderens vilje. Når vi følger hans eksempel, er hans løfte til oss at alt vi behøver i dette liv, skal vi få "i tilgift". Fattigdom og rikdom, sykdom og sunnhet, enfoldighet og klokskap - Gud vil i alle forhold i livet lede den enkelte av oss i sin nåde.

Gud kan hjelpe enhver som søker ham, hvor stor vår åndelige eller fysiske nød enn er. Himmel og jord skal forgå, men den som lever med Gud, skal i all evighet få være hos ham. "Verden forgår og den lyst; men den som gjør Guds vilje, blir til evig tid." I Guds stad er det porter av gull, og de vil åpne seg for den som her på jorden lærte å søke Gud om hjelp, som ble ledet av ham, og som fikk trøst og hjelp og nytt håp i alle livets vanskelige forhold. Englene vil hilse ham velkommen med sang, og han skal få nyte frukten av livets tre. "Fjellene kan vel vike, og haugene røkkes, men min miskunnhet skal ikke vike fra deg, og min fredspakt skal ikke røkkes, .sier Herren, han som forbarmer seg over deg."

Vær altså ikke bekymret for den dag i morgen. Hver dag har nok med sin egen plage

Hvis du har overgirt deg helt til Gud for å tjene ham, behøver du ikke å bekymre deg for morgendagen. Han som du tjener, kjenner enden fra begynnelsen. Det som skal skje i morgen, vet du ingenting om, men det ligger åpent for hans øyne, for han er allvitende.

Når vi påtar oss å ordne og styre med våre egne affærer og det ansvar vi har å bære, og stoler på at vår egen visdom skal gi oss fremgang, bærer vi en byrde som Gud ikke har lagt på oss, og vi forsøker å bære den uten hans hjelp. Vi tar da på oss et ansvar som hører Gud til, og setter oss faktisk i hans sted. Da har vi all grunn til å være bekymret, og vi bør regne med farer og tap, som da nødvendigvis må komme. Men når vi virkelig tror at Gud elsker oss og bare vil det som er godt for oss, da slutter vi med å bekymre oss for fremtiden. Vi kommer til å stole på Gud som et barn stoler på gode foreldre. Da vil våre vanskeligheter og plager forsvinne, for vår vilje vil være underlagt Guds vilje.

Jesus har ikke lovet oss hjelp til å bære morgendagens byrder i dag. Han har sagt: "Min nåde er deg nok." Det er som med mannaen i ørkenen. Nåden gis for dagen i dag, for dagens behov. Som Israels barn gjorde det på sin pilegrimsvandring, skal vi hver dag finne brødet fra himmelen etter som vi behøver det.

Bare en dag om gangen er vår dag, og vi må leve den dagen med Gud. For denne ene dagen må vi overlate til Jesus alle våre plager og alt som skal gjøres, legge all vår byrde på ham, for han har omsorg for oss. "Jeg vet de tanker jeg tenker om eder, sier Herren, fredstanker og ikke tanker til ulykke, å gi eder fremtid og håp." "Dersom I vender om og holder eder rolige, skal I frelses; i stillhet og i tillit skal eders styrke være."

Hvis du hver dag søker Herren og omvender deg til ham, hvis du selv velger å være fri og glad i Gud, hvis du hver dag med et villig hjerte tar imot hans innbydelse og bærer Kristi åk - lydighetens og tjenestens åk - vil alle dine klager forstumme og alle dine vanskeligheter forsvinne, alle de uløselige problemer du nå er stilt overfor, vil finne sin løsning.

Kapitel 5 - Herrens Bønn

Derfor skal I be såldes

To ganger ble Herrens bønn gitt av vår frelser, først til den store folkeskaren på fjellet, og så, noen måneder senere, til disiplene alene. Disiplene hadde for en kortere tid vært ute på egen hånd, og da de kom tilbake til Herren, fant de ham fordypet i en samtale med Gud. Han syntes ikke å ha lagt merke til at de var kommet, men fortsatte å be høyt. Frelserens ansikt lyste med himmelsk glans. Han syntes å være i selve Guds nærhet, og der var et liv og en kraft i hans ord som når en taler med Gud.

Disiplene ble dypt grepet da de hørte hvordan han ba. De hadde ofte lagt merke til at han tilbrakte mange timer alene i samtale med Gud. Hele dagen lang tjente han folket som trengte seg omkring ham, og han var også opptatt med å imøtegå rabbinernes farlige villfarelser. Han måtte ofte arbeide uten engang å kunne ta en pause, og hall ble ofte så sliten at hans mor og brødre og selv hans disipler var redde for at han skulle komme til å sette livet til. Men når han kom tilbake fra bønnestunden etter den strevsomme dagen, la de merke til at det hvilte fred over ansiktet hans, og hele mennesket syntes å ha fått ny kraft og styrke.

Etter slike bønnestunder med Gud sto han dag etter dag frem for å bringe menneskene lyset fra himmelen. Og disiplene hadde kommet til å se en sammenheng mellom hans bønneliv og den kraft det var i hans ord og gjerning. Og mens de nå lyttet til hans bønn, følte de seg små og ydmyke. De følte mer enn noen gang før hvordan de selv kom til kort, og da han var ferdig med å be, sa de til ham: "Herre, lær oss å be."

Jesus lærer dem ikke noen ny slags bønn. Han gjentar hva han før hadde undervist dem om. Det var som om han ville si at det de behøvde, var å forstå det han alt hadde gitt dem. I den bønningen var det en dypere mening som de ennå ikke hadde fått tak i.

Men det var ikke Frelserens hensikt at vi skulle begrense oss til å bruke bare de samme ordene han benyttet. Han hadde gjort seg til ett med menneskeheten, og han gir oss en mønsterbønn, med ord så enkle at et lite barn kan lære den, men med en mening så dyp at selv det største menneske aldri fullt ut vil kunne fatte den. Han lærer oss at vi skal komme til Gud med vår takk, at vi skal fortelle ham hva vi behøver, bekjenne vår synd og be om den nåde han har lovet oss.

Når I ber, skal I si: "Fader vår"

Jesus lærer oss at vi skal kalle hans far vår far. Han skammer seg ikke over å kalle oss brødre. Frelseren er så villig og så ivrig etter å by oss velkommen som medlemmer av Guds store familie, at han i selve åpningsordene - Fader vår - minner oss om dette inderlige forhold.

Han forkynner den vidunderlige sannhet som er så full av oppmuntring og trøst, at Gud elsker oss som han elsker sin egen Sønn. Dette er også hva Jesus sa i sin siste bønn for disiplene: Du har "elsker dem, likesom du har elsket meg".

Satan krever verden som sin egen eiendom, og han har hersket over den som en grusom tyrann. Men med en eneste mekkelig gjerning har Guds Sønn omsluttet den med sin kjærlighet og igjen forenet den med Guds rike. Kjeruber og seraffer, sammen med alle de utallige skarer på de syndfrie kloder, sang lovsanger til Gud og Lammet da denne seieren var sikret. De jublet over at en frelsesvei var blitt funnet for dem som hadde falt i synd, og over at jorden ville bli forløst fra syndens forbannelse. Hvor meget større årsak har vel ikke vi til å glede oss, vi som er gjenstand for en slik kjærlighet.

Hvorfor skulle vi la oss plage av tvil og usikkerhet og føle at vi ingen far har? Det var for å frelse dem som hadde overtrådt Guds lov, at Jesus ble menneske. Han ble som en av oss, for at vi skulle ha evig fred og ro. Vi har en talsmann i himmelen, og den som tar imot ham som sin personlige frelser, behøver ikke lenger å bære på syndebyrden.

"I elskede! nå er vi Guds barn." "Men er vi barn, da er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, såfremt vi lider med ham, for at vi også skal herliggjøres med ham." "Det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli; vi vet at når han åpenbares, da skal vi bli ham like; for vi skal se ham som han er."

Det første skritt på veien til Gud er å forstå den kjærlighet han har til oss, og å tro på den. Det er også hans kjærlighet som drar oss til ham.

Den som blir grepet av Guds kjærlighet, vil finne at egenkjærligheten blir rensket ut av hjertet. Når vi kaller Gud vår far, må alle andre Guds barn bli våre søsken. Vi hører alle med til den samme menneskehet, vi er alle medlemmer av den samme store familie. Når vi ber til Gud, skal vi be for andre like meget som for oss selv. Den som bare søker hjelp for seg selv, ber ikke rett.

Den evige Gud har gitt deg den forrett å kalle ham far når du kommer frem for ham i bønn. Du må forstå hva dette betyr. Ingen far og mor har noen gang tatt seg så kjærlig av et barn som kommer på villspor, som Skaperen tar seg av den som faller i synd. Intet menneske har noen gang søkt den villfarende med slik inderlig kjærlighet. Gud hor i ethvert hus. Han hører hvert ord som blir talt, og han lytter til hver bønn som blir bedt. Han lever med i hvert menneskes sorg og skuffelse, og legger nøye merke til hvordan far og mor, søster og bror, venn og nabo blir behandlet. Han sørger for oss med alt vi behøvet, og våre åndelige behov blir mer enn tilfredsstilt ved hans kjærlighet og nåde.

Men hvis du kaller Gud din far, erkjenner du at du er hans barn, at du er villig til å la deg lede av hans visdom, og være lydige i alt, og at du forstår at hans kjærlighet er en evig kjærlighet. Du vil godta hans plan for ditt liv. Som Guds barn vil hans ære, hans karakter, hans familie og hans gjerning være det viktigste for deg. Du vil med glede bekjenne deg til å

være hans barn, og vitne om det for alle som tilhører hans familie. Med glede vil du utføre enhver tjeneste, selv den ringeste, bare den kan ære ham eller gagne din neste.

"Som er i himmelen." Han som Jesus ber oss kalle "vår far", "er jo i himmelen; han gjør alt det han vil". Vi kan trygt overlate oss til hans omsorg og si med salmisten: "På den dag jeg frykter, setter jeg min lit til deg."

Helliget vorde ditt navn

Å hellige Guds navn ktever av oss at vi viser ærbødighet når vi tiltaler ham. "Hans navn er hellig og forferdelig." Vi må vokte oss vel for å bruke de navn og uttrykk som anvendes om Guddommen, på en uverdlig måte. Når vi ber, kommer vi direkte frem for den aller høyeste, og vi må nærme oss ham med hellig ærbødighet. Englene dekker sitt ansikt i hans nærvær. Kjerubene og de strålende, hellige serafene nærmer seg hans trone med høytidelig ærbødighet. Vi dødelige, syndige mennesker burde komme frem for Herren, vår skaper, med så meget større ærefrykt.

Men det å hellige Herrens navn betyr meget mer. Som jødene på Jesu tid kan vi godt vise den største utvortes ærbødighet for Gud, og likevel stadig vanhellige hans navn. Herren er en barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rik på miskunnhet og sannhet... han forlater misgjerning og overtredelse og synd." Om Guds folk heter det: "Dette er det navn det skal kalles med: "Herren, vår rettferdighet." Dette navn får enhver Jesu etterfølger. Det er Guds barns arv. Familien bærer farens navn. Da Israel befant seg i stor nød og trengsel, ba profeten Jeremias: "Vi er kalt med ditt navn; la oss ikke fare."

Dette navnet blir helliget av himmelens engler og av dem som bor på de syndfrie kloder. Når du ber: "Helliget vorde ditt navn," ber du om at det må bli helliget i denne verden også, helliget i deg. Gud har for mennesker og engler aner. kjent deg som sitt barn. Be om at du ikke må spotte "det gode navn I er nevnt med". Gud sender deg til denne verden som sin representant. Ved alt du gjør, skal Guds navn bli kunngjort. Denne bønner krever av deg at du får hans karakter. Du kan ikke hellige hans navn, du kan ikke være hans representant i verden, hvis du ikke i din karakter og i ditt liv representerer selve Guds liv og karakter. Dette kan du bare nå frem til når du tar imot Jesu nåde og rettferdighet.

Komme ditt rike

Gud er vår far, og han elsker oss og sørger for oss som sine barn. Han er også universets mektige konge, og det som angår hans rike, angår derfor oss. Vi må også gjøre en innsats for det.

Jesu disipler trodde at han var kommet for å opprette sitt herlighetsrike, og at det ville skje meget snart. Men Jesus lærte dem ved denne bønner at det ikke skulle opprettes på den tiden. De skulle be om rikets komme som noe som hørte fremtiden til. Men denne bønner var også et løfte til dem. Selv om de ikke skulle få oppleve at Guds rike kom i deres tid, var

selve den kjensgjerning at Jesus lærte dem å be om dette, et bevis for at det ville komme på den tid Gud bestemte.

Guds nåderike blir derimot opprettet nå. Dag for dag skjer det at hjerter som har vært fulle av synd og opprør, åpner seg for Guds kjærlighet. Men den fullstendige opprettelsen av hans herlighetsrike vil ikke finne sted før Jesus kommer tilbake til jorden. "Og riket og herredømmet og makten over rikene under hele himmelen skal gis til det folk som er den Høyestes hellige.. Da skal de arve "det rike som er beredt ... fra verdens grunnvoll ble lagt". Da vil Jesus selv ta makten og herske over denne verden.

Himmelens porter skal igjen åpne seg, og med tusen ganger tusen og ti tusen ganger ti tusen hellige ledsagere vil vår herre komme som kongenes konge og herrenes herre. Jehova Immanuel skal "bli konge over hele landet; på den dag skal Herren være en, og hans navn ett". "Guds bolig er hos menneskene, og han skal bo hos dem; og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud."

Men før han kommer igjen, skal dette evangelium om riket "forkynnes over hele jorderike til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og da skal enden komme". Hans rike vil ikke komme før budskapet om hans nåde er blitt forkynt over hele jorden. Når vi overgir oss til Gud og er med å vinne andre mennesker for hans sak, fremskynder vi hans rikes komme. Det er de som helliger seg til hans tjeneste og sier: "Her er jeg, send meg!" De er med i arbeidet "for å opplate deres øyne, så de kan vende seg fra mørke til lys og fra Satans makt til Gud, for at de kan få syndenes forlatelse og arvelodd blant dem som er helliget ved troen". Bare de kan av hjertet be: "Komme ditt rike."

Skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden

Guds vilje finner vi i de ti bud i hans hellige lov, og denne lovens prinsipper er himmelens prinsipper. Englene i himmelen kan ikke nå frem til høyere kunnskap enn den å kjenne Guds vilje. Å gjøre hans vilje er den høyeste tjeneste de kan vie sine krefter til. Men i himmelen blir ikke denne tjenesten utført fordi loven tvinger dem til det. Da Satan gjorde opprør mot Guds lov, kom tanken om at det eksisterte en slik lov, som noe de ikke før hadde vært opptatt av. Englene utfører sin tjeneste som barn, ikke som tjenere. Der er fullkommen harmoni mellom dem og deres skaper. lydigheten er ikke noen byrde for dem. De tjener Gud med glede fordi kjærligheten til ham er grunnlaget for deres rjenesre. Slik vil også erhverr menneske som Jesus, håper om herligher, bor i, kunne si med ham: "Å gjøre din vilje, min Gud, er min lysr, og din lover i mitt hjerte."

"Skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden," er en bønn om at der ondes herredømme her på jorden må ra slutt, at synden for evig må bli rilintetgjorr, og ar rettferdigherens rike må bli opprettet. Da vil der på jorden som i himmelen være en glede å tjene Gud.

Gi oss i dag vårt daglige brød

Første halvdel av den bønne Jesus lærte oss, gjelder Guds navn, hans rike og vilje for at hans navn må bli æret, hans rike komme og hans vilje skje. Når du på den måten har gjort der å rjene Gud til det høyeste i ditt liv, kan du tillitSfullt komme frem for ham og be ham om det du behøver for deg selv. Hvis du ikke lenger lever bare for dine egne interesser, men har gitt Jesus ditt hjerte, er du blitt medlem av Guds familie, og du har del i alt han eier. Alle Guds skatter, både i denne verden og i den kommende, blir også tilbydd deg. Englenes tjneste, Andens gave og Guds tjeners arbeid der gjelder deg alt sammen. Verden med alt den rommer, hører. deg til, så langt det er til gagn for deg. Selv menneskers fiendskap kan bli til velsignelse, for det oppdrar deg for himmelen.

Men du er som er barn som ennå ikke har fått råderert over arven. Gud overlærer ikke din dyrebare eiendom til deg, for at ikke Satan med sin list skal bedra deg, slik han bedro der førsre menneskepar i Edens have. Kristus holder den i sikker forvaring for deg, så ødeleggeren ikke kan komme til den. Som et barn skal du stadig få hva du behøver dag for dag. Hver dag må du be: "Gi oss i dag vårt daglige brød".

Du skal ikke være bekymret om du ikke har nok for I morgen. Du har fått et sikkert løfte om at han vil gi deg hva du behøver. David sier: "Jeg har vært ung og er blitt gammel, men ikke har jeg sett den rettferdige forlatt eller hans avkom søke etter brød." Den Gud som sendte ravnene med mat til Elias ved bekken Krit, vil ikke glemme en eneste av sine trofaste, selvoppofrende barn. Om den som vandrer i rettferdighet, er det skrever: "Sitt brød skal han få, vanner skal ikke slippe opp for ham." "De skal ikke bli til skamme i den onde tid, og i hungerens dager skal de mettes." "Han som ikke sparte sin egen Sønn, men ga ham for oss alle, hvorledes skal han .kunne annet enn gi oss alle ring med ham?"

Han som tok seg av sin mor da hun var blitt enke, som lettet hennes byrder og hjalp henne med å sørge for familien i Nasaret, han sympatiserer med enhver mor som strever med å skaffe sine barn der de trenger. Han som hadde medlidenher med folket fordi de var "ille medfarne og forkomne", han ynkes fremdeles inderlig over dem som er fattige og lider nød. Hans hånd er utstrakt mot dem alle til velsignelse, og i den bønne han ga oss gjennom sine disipler, lærer han oss at vi skal huske på de farrige.

Når vi ber: "Gi oss i dag vårt daglige brød," ber vi ikke bare for oss selv, men også for andre. Vi erkjenner at det Gud gir oss, ikke bare er for oss. Gud betror oss det for at vi skal gi de sultne mat. I sin godhet har han sørget for de fattige. Og han sier: "Når du gjør gjestebud middag eller aften, da innby ikke dine venner eller dine brødre eller dine frender eller rike granner. . . . Men når du gjør gjestebud, da be farrige, vanføre, halte, blinde! så er du salig; for de har ikke noe å gi deg igjen, men du skal få det igjen i de rettferdiges oppstandelse."

"Gud er mektig til å gi eder all nåde i rikelig mål, for at I alltid i alle ting kan ha alt det I trenger til, og således rikelig kan gjøre all god gjerning." "Men dette sier jeg: Den som karrig sår, skal karrig høste, og den som sår med velsignelser, skal høste med velsignelser."

Bønnen om daglig brød gjelder ikke bare det vi trenger rent fysisk for å oppholde det liv vi her lever, den gjelder også vår åndelige føde som er en forutsetning for å oppnå det evige liv. Jesus sier til oss: "Arbeid ikke for den mat som forgår, men for den mat som varer ved til evig liv." Han sier også: "Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himmelen; om noen eter av dette brød, skal han leve evindelig." Vår frelser er livets brød, og det er ved å grunne på hans kjærlighet, ved å åpne vårt hjerte for å ta imot den, at vi eter av det brød som er kommet ned fra himmelen.

Vi tar imot Jesus gjennom hans ord, og Den Hellige Ånd er gitt for å åpne vår forstand så vi kan forstå Guds ord, og for å åpne vårt hjerte til å ta imot dets sannheter. Når vi leser hans ord, må vår daglige bønn være at Gud må sende oss sin Ånd og veilede oss til sannheten, som vil gi oss den styrke dagen krever.

Gud har en bestemt hensikt med å lære oss hver dag å be om det vi trenger til kropp og sjel. Han vil vi skal forstå hvor avhengige vi er av hans stadige omsorg, og at vi må ha et stadig samfunn med ham. I dette samfunn med Jesus gjennom bønn og studium av de vidunderlige sannheter i hans ord vil vår hunger bli stillet med brødet fra himmelen, og vår tørst med vannet fra livets kilde.

Forlat oss våre synder, for også vi forlater hver den som er oss skyldig

Jesus lærer oss her at vi kan få tilgivelse av Gud bare når vi tilgir andre. Det er Guds kjærlighet som drar oss til ham, og denne kjærlighet skaper i våre hjerter kjærlighet til våre medmennesker.

Da Jesus hadde fullført bønnen, føyde han til: "For dersom ! forlater menneskene deres overtredelser, da skal eders himmelske Fader også forlate eder; men dersom I ikke forlater menneskene deres overtredelser, da skal heller ikke eders himmelske Fader forlate eders overtredelser." Den som ikke vil tilgi, stenger seg ute fra den eneste kilde som kunne gi ham selv nåde.

Vi har ingen reitt til å mene at vi bare skal tilgi når de som har gjort noe galt mot oss eller skadet oss, tilstår der de har gjort. Det er ingen tvil om at de har plikt til å ydmyke seg og angre og bekjenne hva de har gjort, men vi må selv være rede til å tilgi og ha medlidenhet med dem som har gjort noe galt mot oss, enten de nå tilstår og bekjenner det eller ikke. Hvor dypt de enn kan ha såret oss, må vi ikke gjemme på noen bitterhet, eller synes synd på oss selv av den grunn. Men likesom vi selv håper å finne tilgivelse hos Gud for vår synd mot ham, må vi være rede til å tilgi alle som har gjort noe galt mot oss.

Men det å tilgi omfatter mer enn mange tror. Når Gud gir oss det løfte at han skal "mangfoldig forlate", føyer han til, som om betydningen av dette løfte overgår alt hva vi kan fatte: "For mine tanker er ikke eders tanker, og eders veier er ikke mine veier, sier Herren; som himmelen er høyere enn jorden, således er mine veier høyere enn eders veier, og mine tanker høyere enn eders tanker."

Guds tilgivelse er ikke bare en juridisk handling som betyr at han frikjenner oss fra fordømmelsen. Den er ikke bare tilgivelse for synd, men også frelse fra synd. Den forvandler vårt hjerte fordi den kommer fra et hjerte fullt av kjærlighet. David hadde den rette oppfatning av hva Guds tilgivelse er, da han ba: "Gud, skap i meg et rent hjerte, og fornyen stadig ånd inneni meg!" Og videre sier han: "Så lange som øst er fra vest, lar han våre misgjerninger være lange fra oss."

I Kristus ga Gud seg selv for våre synder. Han led den fryktelige døden på korset, bar syndebyrden for oss, "den rettferdige for de urettferdige", for å åpenbare sin kjærlighet til oss, og dra oss til seg. Og han sier: "Vær gode mot hver andre, barmhjertige, så I tilgir hverandre, likesom Gud har tilgitt eder i Kristus." La Kristus, Guds liv, bo i dere, og gjennom dere åpenbare den guddommelige kjærlighet som vil gi den håpløse håp, og himmelens fred til hjerter som er plaget av synd. Når vi kommer til Gud, møter vi en betingelse. Vi som får nåde fra ham, må selv vise barmhjertighet.

Betingelsen for at vi skal kunne motta Guds nåde og meddele den videre til andre, er at vi har kjent og trodd den kjærlighet han hat til oss. Satan forsøker ved sine bedrag å skjule denne kjærlighet for oss, så vi ikke skal fatte at Gud elsket oss. Han får oss til å tenke på våre feil og vår synd, og forteller oss at dette er så fryktelig at Gud ikke kan høre våre bønner og frelse oss. Vi ser ikke noe annet enn elendighet i oss selv.

Det er ikke noe godt vi kan komme til Gud med, og Satan forteller oss at det ikke nytter. Vi kan ikke rette oss opp igjen, kan ikke rette på våre feil.

Når vi forsøker å nærme oss Gud, hvisker fienden til oss: Det nytter ikke å be. Tenk bare på hva du har gjort. Har du ikke syndet mot Gud og handlet mot din egen samvittighet? Men vi kan fortelle sjelefienden at "Jesu, hans Sønnns blod renses oss fra all synd".

Når vi føler at vi har syndet og ikke lenger kan be, da er det nettopp tiden til å be. Vi føler oss kanskje skamfulle og ydmyket, men vi må be og tro. "Det er et troverdig ord og fullt verd å motta at Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere, og blant dem er jeg den største." Tilgivelse og forsoning med Gud er ikke et resultat av noe godt vi har gjort, eller noe vi er. Det er en Guds gave til oss, og grunnlaget for den er Jesu plettfriske rettferdighet.

Vi må ikke forsøke å gjøre oss bedre enn vi er, ved å finne unnskyldninger for vår synd. Vi må akseptere hva Gud sier om synden, og han viser oss hvor uhyggelig den virkelig er. Korset alene kan vise oss hvor forferdelig og vemmelig synden faktisk er. Hvis vi skulle bære vår egen syndeskyld, ville den knuse oss. Men han som var uten synd og skyld, gikk inn i vårt sted. Han har båret vår synd. "Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renses oss fra all urettferdighet." Herlige sannhet, han er rettferdig i forhold til sin egen lov, og kan likevel rettferdiggjøre alle dem som tror på Jesus. "Hvem er en Gud som du, en Gud som tar bort misgjerning og går overtredelse forbi

for dem som er tilbake av hans arv? Han holder ikke til evig tid fast ved sin vrede, for han har lyst til miskunnhet."

Led oss ikke inn i fristelse,. men fri oss fra det onde

Fristelse er å bli lokket til synd, og dette er noe som ikke kommer fra Gud, men fra Satan og fra vårt eget onde hjerte. "Gud fristes ikke av det onde, og selv frister han ingen."

Satan søker å lede oss inn i fristelse, for at det onde i vår karakter kan bli åpenbart for mennesker og engler, og for at han kan ha det krav på oss at vi tilhører ham. I en symbolsk profeti viser Sakarias hvordan Satan står på høyre side av Guds engel og anklager Josva, ypperstepresten, som også står der, kledd i skitne klær. Satan søker å hindre Herrens engel i å utføre sin tjeneste for Josva. Det er et bilde på den innstilling Satan har til enhver som Jesus søker å lede til seg. Sjelefienden fører oss ut i synd, og så anklager han oss for Gud og engler, og erklærer at vi er uverdige til Guds kjærlighet. "Men Herren sa til Satan: Herren refse deg, Satan! Herren refse deg, han som har utvalgt Jerusalem! Er ikke denne mann her en rykende brann, revet ut av ilden?" Og til Josva sa han: "Se, jeg tar din misgjerning bort fra deg og kler deg i høytidsklær."

I sin store kjærlighet vil Gud søke å utvikle Andens himmelske karakteregenskaper hos oss. Han tillater at vanskeligheter, forfølgelse og andre prøver rammer oss, ikke som en forbannelse, men som den største velsignelse i vårt liv. Enhver fristelse vi overvinner, enhver prøve vi tålmodig bærer, gir oss en ny erfaring og bidrar til vår karakterutvikling. Det menneske som ved Guds kraft seirer over fristelsen, åpenbarer for verden og for hele himmelen at Jesu nåde gir oss seier under alle forhold.

Men selv om prøvene ikke må ta motet fra oss, hvor bitre de enn kan være, bør vi be Gud om at han ikke tillater det å gå så langt at vi lider nederlag på grunn av vårt eget hjertes onde tilbøyeligheter. Når vi ber den bønnen Jesus har gitt oss, overlater vi oss til Gud og hans ledelse og ber ham lede oss på en trygg vei. Vi kan ikke oppriktig be denne bønnen og samtidig velge å gå våre egne veier. Vi må la oss lede av hans hånd og lytte til hans røst som sier: "Dette er veien, gå på den."

Det er farlig å stanse for å overveie de fordeler det skulle kunne ha å følge Satans innskytelser. Synd fører alltid vanære og ulykke med seg for den som begår den, og den forfører og forblinder og gjør alt så tillokkende. Våger vi oss med vilje inn på Satans område, har vi ikke lenger noe løfte om beskyttelse mot hans makt. Så langt det står til oss, bøt vi stenge alle døtten kunne finne en vei igjennom.

"Led oss ikke inn i fristelse." Denne bønnen er et løfte. Hvis vi ovetgir oss til Gud, lovet han at han ikke "skal la eder fristes ovet evne, men gjøre både fristelsen og dens utgang, så I kan tåle den".

Det eneste vern mot det onde er at Jesus bot i vårt hjerte ved troen på hans tettefethet. Det er på grunn av egenkjærligheten i vårt hjerte at fristelsen har slik makt over oss. Men når vi fatter Guds store kjærlighet, vil vi oppdage hvor heslig og frastøtende egenkjærligheten er, og vi vil lengte etter å bli kvitt den. Når Den Hellige Ånd herliggjør Jesus, hjelper det oss til å bli små og ydmyke. Fristelsen har ikke lenger slik makt over oss, og Jesu nåde forvandler vår karakter.

Jesus vil aldri slippe den han ga sitt liv for. Et menneske kan forlate ham og bli overveldet av fristelse, men Jesus kan aldri vende seg bort fra den han har løskjøpt med sitt eget liv. Kunne vi åndelig sett få våre øyne åpnet, ville vi få se mennesket som er tynget av synd og sorg, på kniet til å gi opp og bukke under i kampen mot den onde. Men vi ville også få se engler som kom for å gi hjelp og trøst til dem som faktisk står på avgrunnens rand. Himmels engler driver de onde makter tilbake. De kamper som utkjempes mellom disse to makter, er like virkelige som de som utkjempes på verdens slagmarker, og utfallet av denne kampen bestemmer menneskers evige skjebne.

Til oss, som til Peter, blir det sagt: "Satan krevde å få eder i sin vold for å sikte eder som hvete; men jeg ba for deg at din tro ikke måtte svikte." Gud har ikke overlatt oss til oss selv. Han som elsker verden så høyt "at han ga sin sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv", vil ikke svikte oss i kampen mot Guds og menneskets fiende. "Se, jeg har gitt eder makt til å trå på slanger og skorpioner og over alt fiendens velde, og ingen ting skal skade eder."

Lev ditt liv i samfunn med den levende Jesus, så vil han holde deg fast med en hånd som aldri slipper taket. Forstå og tro på den kjærlighet Gud har til oss, og du vil være trygg. Denne kjærligheten er som en uinntagelig festning mot alle Satans bedrag og angrep. "Herrens navn er et fast tårn; til det løpet den rettferdige og blir berget."

For riket er ditt, og makten og æren i evighet

Både den første og den siste del av Herrens bønn minner oss om at vår himmelske far står over all annen makt og autoritet, og at hans navn er over alle andre navn. Frelseren så den tiden hans disipler skulle komme til å gjennomleve. De drømte om en tid full av verdslig ære og fremgang, men han så den som den virkelig ville bli, full av motgang og motstand fra onde mennesker og onde makter. Det ville bli nasjonal strid og ødeleggelse, en tid full av farer for disiplene, av engstelse og av uro. De skulle oppleve at Jerusalem ble ødelagt, tempelet lagt i grus og gudstjenesten der avsluttet for alltid. De ville få se jødene spredt over hele jorden, som vrak på en øde kyst. Jesus sa: "I skal høre krig og rykter om krig. . . . Folk skal reise seg mot folk, og rike mot rike, og det skal være hunger og jordskjelv både her og der. Men alt dette er begynnelsen til veene."

Men Jesu etterfølgere skulle ikke behøve å være redd for at deres sak var tapt eller at Gud hadde overlatt jorden til dens skjebne. Makten og æren tilhører ham, og han vil fullføre

sine planet med denne verden. I den bønne som nevnet disiplenes daglige behov, blir de minnet om å heve blikket høyere, opp over det ondes makt og herredømme, opp til Herren, deres Gud, han som hersker over alle ting og leder alt, han som er deres far og evige venn.

Jerusalems ødeleggelse var et symbol på den skjebne som skal ramme hele jorden. De profetier som delvis gikk i oppfyllelse ved Jerusalems ødeleggelse, har et direkte sikte på hele verden i dens siste dager. Vi står nå på terskelen til store og betydningsfulle begivenheter. Vi står foran en omveltning som verden aldri har opplevd før. Og den samme trøstefulle forsikring som de første disipler fikk, om at Gud styrer og leder alt, lyder også til oss. Det som skal skje, vil bli bestemt og ledet av vår skaper. Himmelen Gud holder både nasjonenes og menighetens skjebne i sin hånd. Til enhver som den guddommelige lærer bruker som et redskap til å gjennomføre sine planer, sier han det samme som han i sin tid sa til Kyros: "Jeg omgjordet deg, enda du ikke kjente meg."

I synet profeten Esekiel hadde, fikk han se en hånd under kjerubenes vinger. Det var for at hans tjenere skulle forstå at det er Guds kraft som kan gi dem fremgang. Når Gud velger noen til å være hans budbærere, behøver de ikke å tro at det hele avhenger av dem. Dette ansvaret er aldri blitt lagt på dødelige mennesker. Han som aldri sover, som stadig er i virksomhet for å gjennomføre sine planer, vil fullføre sitt eget verk. Han vil tilintetgjøre onde menneskers planer om å ødelegge hans folk og hans sak. Han som er kongers konge og herrers herre, som troner over kjerubene, vil fremdeles beskytte og bevare sine barn, selv under krigens larm og tummel. Himmelen hersker er vår frelser. Han kjenner og overvåker enhver prøve, han holder øye med den ild som skal rense hans barn. Når herskernes vern blir knust, når vredens piler gjennomborer Guds fienders hjerte, vil han holde sin beskyttende hånd over sitt folk.

Deg, Herre, tilhører storheten og makten og æren og herligheten og majesteten, ja, alt i himmelen og på jorden. . . . I din hånd er styrke og makt, og i din hånd står det å gjøre hva som helst stort og sterkt."

Kapitel 6 - Døm Ikke

Døm ikke, for at I ikke skal dømmes

Alle forsøk på å fortjene frelsen ved egne gjerninger fører til at menneskene stiller opp en rekke egne krav som vern mot synden. For når de finner at de ikke makter å holde loven, lager de seg selv egne bud og regler for å tvinge seg selv til å lyde. Resultatet blir at tankene ledes bort fra Gud, og man blir opptatt av det man selv kan gjøre. Kjærligheten til Gud drives ut av hjertet, og dermed forsvinner også nestekjærligheten. En slik systematisering av menneskebud og forskrifter vil føre til at de som går inn for systemet, vil dømmes alle som ikke lever opp til disse menneskebud. Atmosfæren i en slik egenkjærlig og sneversynt kritikk av andre, kveler det gode og edle i menneskene og gjør dem til selvopptatte, hovmodige dommere og smålige spioner.

Fariseerne var slike mennesker. De kom fra gudstjenesten uten noen følelse av at de selv kom til kort, og uten takknemlighet for den store forrett Gud hadde gitt dem. De var fylt av åndelig overmot, og de var selv målestokken som de bedømte andre etter. Iført sin egen selvrettferdighet satte de seg på dommersetet for å kritisere og fordømme.

Det var ikke så merkelig at hele folket mer eller mindre var av samme innstilling. De følte seg fri til å dømmes andre i forhold som bare angikk den enkelte og Gud. Det var denne innstilling og fremgangsmåte Jesus vendte seg imot da han sa: "Døm ikke, for at I ikke skal dømmes." Det vil si, gjør deg ikke selv til rettesnor for andre. Gjør ikke dine meninger, din oppfatning av hva plikten påbyr og din tolkning av Skriften til en norm for andre mennesker, og fordøm dem ikke, om de ikke når opp til dine idealer. Kritiser ikke andre, forsøk ikke å gjette deg til hva deres motiver kan være, og fell ingen dom over dem.

"Døm derfor ikke noe før tiden, før Herren kommer, han som også skal føre frem for lyset det som har vært skjult i mørket, og åpenbare hjertenes råd." Vi kan ikke lese andres hjerter. Vi som selv gjør feil, er ikke skikket til å sitte til doms over andre. Med våre begrensede evner kan vi bare dømmes etter det ytre. Bare han som kjenner menneskenes motiver, den dypere grunn til deres handlinger, som behandler alle hensynsfullt og med kjærlighet, bare han kan felle rett dom over hver enkelt.

"Derfor er du uten unnskyldning, menneske, hvem du enn er som dømmes. For idet du dømmes din neste, fordømmer du deg selv; for du gjør det samme, du som dog dømmes." De som dømmes og kritiseres andre, feller dom over seg selv, for de gjør selv de samme feil. Ved å dømmes andre dømmes de seg selv; og Gud erklærer at denne dommen er rettfærdig. Han godkjenner den dommen de feller over seg selv.

Hvorfor ser du splinten i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye blir du ikke var?

Selve ordene: "du gjør det samme, du som dog dømmer," dekker ikke på noen måte den store' synd det er å kritisere og dømme sin neste. Jesus sa: "Hvorfor ser du splinten i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye blir du ikke var?" Jesu uttalelse gjelder dem som er raske til å oppdage feil hos andre. Når de tror de har oppdaget en feil eller mangel i en annens karakter eller liv, er de meget ivrige i sitt forsøk på å påpeke dette. Jesus forklarer her at en slik fremgangsmåte utvikler karaktertrekk av en slik art at de, sammenlignet med den feil som blir kritisert, forholder seg som en bjelke til en splint. Det er mangel på toleranse og kjærlighet som får en til å gjøre en mygg til en elefant.

De som aldri har opplevd den anger som fører til hel omvendelse, åpenbarer ikke Frelserens kjærlighet i sitt liv. De gir et falskt inntrykk av evangeliet, som skulle skape vennlige, hensynfulle kristne mennesker. I stedet sårer de sin neste, som Jesus ga sitt liv for. Den som kritiserer og dømmer, er en større synder enn den han fordømmer, ifølge det bilde vår frelser bruker. Han begår ikke bare de samme synder som den andre, men han er også full av selvgodhet og dømmesyke.

Jesus er det eneste sanne forbilde på hva et menneske skal være, og den som gjør seg selv til et forbilde for andre, setter seg i Jesu sted, Enhver som gjør seg til dommer over andres motivet, påberopt seg en rett som hører Frelseren til, for "Faderen... har gitt Sønnen hele dommen". Slike selvbestaltede dommere og kritiske mennesker stiller seg på Antikristens side, "han som står imot og opphøyer. seg over alt som kalles gud eller hellighet, så han setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud".

Fariseerne var preget av kulde og kritikksyke. De kunne ikke tilgi, og det er en synd som har uhyggelige følger. Når det ikke er kjærlighet i kristenlivet, er Jesus ikke der, lyset og varmen fra rettferdighetens sol mangler. Intens virksomhet og iver hvor Jesu Ånd mangler, er verdiløs. Man kan ha en skarp evne til å oppdage andres feil, men til alle som drives av en slik ånd, sier Jesus: "Du hykler, dra først bjelken ut av ditt eget øye, så kan du se å dra splinten ut av din brors øye."

Den som selv har gjort noe galt, er den første til å mistenke andre. Ved å fordømme en annen forsøker han å skjule eller unnskyldte det onde i sitt eget hjerte. Det var da menneskene syndet, de fikk kunnskap om det onde, og ikke før hadde de første mennesker falt i synd, før de begynte å anklage hverandre. Og dette er noe alle som ikke har fått del i Jesu nåde, vil gjøre også i dag.

Mennesker som lar seg lede av dømmesyke, nøyer seg ikke med å påpeke feil hos sin neste. Hvis det ikke lykkes å overtale slike til å gjøre det de mener bør gjøres, vil de forsøke å tvinge sin vilje igjennom. Så langt de har makt og mulighet, vil de tvinge andre til å handle i overensstemmelse med det de mener er rett. Det var det jødene gjorde på Jesu tid. Det samme har kirken gjort hver gang den ikke lenger har hatt del i Kristi nåde. Når den fant at den ikke lenger hadde kjærlighetens makt, tydde den til statens sterke arm for å tvinge igjennom sine dogmer og få håndhevet sine påbud. Dette er bakgrunnen for alle religiøse

lover som ned gjennom tidene er blitt innført, og for all forfølgelse fra Abels dager til vår egen tid.

Jesus tvinger ikke mennesker, men han leder dem til frelsen. Den eneste tvang han anvender, et kjærlighetens tvang. Når kirken søker hjelp hos staten, er det et klart tegn på at den mangler Kristi kraft - den guddommelige kjærlighets dragende makt.

Men vanskeligheten ligger hos det enkelte medlem av menigheten, og det er her reformen må begynne. Jesus formaner den dømmesyke til først å dra bjelken ut av sitt eget øye, slutte med sin kritikk av andre og bekjenne og forsake sin egen synd, før han tar fatt på å reformere andre. "For det er ikke noe godt tre som bærer dårlig frukt, og heller ikke noe dårlig tre som bærer god frukt." Denne lyst til å anklage andre er en ond frukt som viser at treet er dårlig. Det nytter ikke at du forsøker å forsvare deg i selvtretferdighet. Det du behøver, er et nytt hjerte. Du må ha denne erfaringen før du er skikket til å rettlede andre, "for hva hjertet flyter over av, det taler munnen".

Når en person i sitt liv kommer i indre vanskeligheter, og du forsøker å hjelpe ham med råd og formaning, er det ditt eksempel og ditt gudsforhold som bestemmer hvilken vekt dine ord skal ha. Du må være god før du kan gjøre godt. Du kan ikke øve en innflytelse til det gode over andre før ditt eget hjerte er blitt ydmyket, rensset og mildnet ved den nåde Jesus alene kan gi. Når denne forandringen har skjedd hos deg, er det like naturlig for deg å leve til velsignelse for andre som det er for rosenbusken å bære velluktende roser eller for vinranken å bære herlige drueklaser.

Hvis Kristus, "håpet om herlighet", bor i deg, har du ikke noen trang til å granske andres liv for å finne noe å anklage dem for. I stedet for å anklage og fordømme vil du ha som mål å hjelpe, velsigne og frelse. Og når du forsøker å hjelpe dem som er kommet på avveier, vil du huske på formaningen: "Se til deg seiv at ikke du og blir fristet." Du vil huske de mange ganger du selv har feilet, og hvor vanskelig det var å finne tilbake til den rette veien når du først hadde gått deg vill. Du vil da ikke drive din neste enda lenger ut i mørket, men med et hjerte fullt av kjærlighet vil du fortelle ham om den fare han er i.

Den som ofte lar tankene være opptatt med det som hendte på Golgatas kors, vil ha klart for seg at det var hans synd som naglet Frelseren til korset, og han vil ikke være opptatt av å gjøre seg selv bedre enn andre. Han vil ikke sette seg på dommersetet for å fremføre anklager mot en annen. De som vandrer i skyggen av Jesu kors, vil ikke være fylt av kritikk og selvgodhet.

Når du føler at du er rede til å ofre din egen stolthet, ja ditt eget liv, for å redde en som er kommet på avveier, har du dradd bjelken ut av ditt eget øye, og er rede til å hjelpe din neste. Da kan du gå til ham med et berettiget håp om å kunne røre hans hjerte.

Ingen er noen gang blitt hjulpet ut av ulykke og villfarelse ved daddel og kritikk, men mange er blitt drevet bort fra Jesus og ledet til å lukke hjertet for ham. ømhet, godhet og en

vennlig fremgangsmåte kan frelse den villfarende og skjule en mangfoldighet av synder. Når Jesus blir åpenbart i din egen karakter, vil det bety en kraft til det gode for alle du kommer i berøring med. La Kristus daglig bli åpenbart i ditt liv, så vil han la sitt ords omskapende kraft virke gjennom deg - en mild, overbevisende, men mektig kraft som omskaper mennesker og gir dem en ren og god karakter.

Gi ikke hundene det hellige

Jesus sikter her til en klasse mennesker som ikke har noe ønske om å slippe ut av syndens trelldom. De har så lenge levd med det som er skittent og ondt at de er blitt helt gjennomsyret av det, og har ikke noe ønske om å bli kvitt det. Kristi tjenere bør ikke la seg hindre i sitt arbeid av slike som bare vil diskutere, og som håner evangeliet.

Men Frelseren gikk aldri forbi et eneste menneske som var villig til å ta imot himmelens dyrebare sannheter, hvor dypt sunket det enn var i synd og elendighet. For tollere og skjøger var hans ord innledningen til et nytt liv. Maria Magdalena, som han hadde drevet syv onde ånder ut av, var den siste ved Frelserens grav, og den første han møtte på oppstandelsesdagen. Saulus fra Tarsus, en av de mest innbitte motstandere av evangeliet, ble til Paulus, en av de mest gudhengitte tjenere Jesus har hatt. Bak en maske av hat og forakt, ja, endog av forbrytelse og nedverdiggelse, kan det skjule seg et menneske som ved Jesu nåde kan bli frelst og bli en strålende perle i Frelserens krone.

Be, så skal eder gis, let, så skall finne, bank på, så skal det lukkes opp for eder

For å forebygge at vantro mennesker skal misforstå og mistolke Herrens ord, gjentar han løftet tre ganger. Han vil at de som søker ham, skal tro på ham som formår alt. Han tilføyer derfor: "For hver den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, for ham skal det lukkes opp."

Herren nevner ikke noen andre betingelser enn den at du hungrer etter hans nåde, ønsker hans råd og lengrer etter hans kjærlighet. "Be." Bønnen gjør det klart at du forstår ditt behov, og hvis du ber i tro, skal du få. Herren har gitt sitt løfte, og han svikter ikke. Hvis du kommer til ham med sann anger og ydmykhet, behøver du ikke å føle at du ber om for meget, når du ber ham om det han har lovet. Når du ber om den velsignelsen du behøver for å kunne utvikle en karakter etter det forbilde Jesus har gitt, forsikter Herren deg om at det du ber om, er hva han har lovet å gi deg.

Når du føler og forstår at du er en synder, har du det rette grunnlaget for å be ham være nådig og barmhjertig. Gud fordrer ikke av deg at du skal være hellig for å komme til ham, men at du skal lengre etter å bli rensset fra all synd og urettferdighet. Det argumentet vi alltid kan bruke overfor ham, er vår store nød og vår absolutte hjelpeløshet. Det gjør ham og hans frelsende kraft til en nødvendighet.

"Let." Du skal ikke bare lengre etter hans velsignelser, men etter ham selv. "Forlik deg nå med ham, så vil du få fred." Let, og du skal finne. Gud søker deg, og selve lengselen du føler etter å komme til ham, viser at Guds Ånd er virksom i deg. Lytt til Andens stemme. Kristus selv ber inderlig for dem som er fristet, som er kommet på avveier og mangler tro. Han søker å dra dem til seg og gjøre dem til sine disipler. "Dersom du søker ham, skal han la seg finne av deg."

"Bank på". Vi kommer til Gud etter å ha fått en personlig innbydelse, og han venter på å kunne by oss velkommen. De første disipler som fulgte Jesus, var ikke tilfreds med en tilfeldig samtale med ham på veien. De spurte: "Rabbi... hvor har du ditt herberge?" "Da kom de og så hvor han hadde sitt herberge, og de ble hos ham den dag." Slik kan også vi komme til Gud og få et nært forhold til ham. "Den som sitter i den Høyestes skjul, som bor i den Allmektiges skygge, han sier til Herren: Min tilflukt og min borg, min Gud som jeg setter min lit til." ¹⁰ Den som søker Guds velsignelse, kan banke på nådens port og være trygg på å få svar, for Jesus sa: "Hver den som ber, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, for ham skal det lukkes opp."

Jesus så seg omkring på dem som var kommet for å høre ham tale, og han ønsket inderlig at den store folkemassen måtte kunne fatte Guds nåde og barmhjertighet. For å illustrere deres behov og Guds villighet til å gi, brukte han sammenligningen med et sultent barn som spør sin far om mat. "Hvilket menneske iblant eder er det vel som vil gi sin sønn en sten når han ber ham om brød?" Han minner om foreldrenes dype, naturlige kjærlighet til sine barn, og så sier han: "Dersom da I, som er onde, vet å gi eders barn gode gaver, hvor meget mer skal da eders Fader i himmelen gi dem gode gaver som ber ham om det?"

Ingen virkelig far vil vise sønnen bort når han er sulten og kommer og ber om mat. Kan man tenke seg at han ville holde gutten for narr, vekke falske forhåpninger, og så påføre ham skuffelse? Ville han love å gi mat, men i stedet gi ham en sten? Og skulle vi vanære Gud ved å tenke oss at han ikke er villig til å besvare sine barns bønner?

"Dersom da I, som er onde, vet å gi eders barn gode gaver, hvor meget mer skal da Faderen, som er i himmelen, gi dem Den Hellige Ånd som ber ham." Den Hellige Ånd, som er Jesu egen representant, er den største av alle gaver. Alle "gode gaver" innbefattes i denne ene. Skaperen selv kan ikke gi oss noe større eller bedre. Når vi i vår nød ber Herren om hjelp, at han vil lede oss ved sin Hellige Ånd, vender han seg aldri fra oss. Det hender at foreldre snur ryggen til sitt sultne barn, men Gud kan aldri avslå et lengtende hjertes inderlige bønn. Hvor vidunderlig ømt han skildrer sin egen kjærlighet! Til dem som i mørke dager føler at Gud har glemt dem, lyder dette budskapet fra vår himmelske far: "Sion sa: Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg. Glemmer vel en kvinne sitt diende barn, så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Om også de glemmer, så glemmer ikke jeg deg. Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg."

Ethvert løfte i Guds ord kan bli hovedinnholdet i en bønn hvor vi minner Herren om at han har lovet å høre oss. Gjennom Jesus er det vår forrett å kreve all den åndelige hjelp vi behøver. Så enkelt som et barn ville gjøre det, kan vi fortelle Herren hva vi behøver. Vi kan legge frem for ham våre rimelige behov som mat og klær, liksom vel som vår lengsel etter livets brød og Kristi rettferdighet. Vår himmelske far vet at vi behøvet alt dette, og han oppfordrer oss til å be ham hjelpe oss. Alle nådegaver blir bare gitt oss i Jesu navn. Gud vil ære dette navn og i sin godhet gi oss alt vi behøver.

Men glem ikke at når du kommer til Gud og kallet ham din far, erkjennet du samtidig ar du er hans barn. Du skal ikke bare glede deg over hans godhet, men også tette deg etter hans vilje i alle ting, idet du vet at hans kjærlighet er uforanderlig. Du forpliktet deg til å samarbeide med ham. Jesus formanet oss til først å søke Guds rike og hans rettferdighet. Og til dem som gjør dette, hadde han et løfte: "Be, og I skal få."

Han som har all makt i himmel og på jord, har rike gaver til sine barn. Det er gaver så dyrebare at bare Jesu blod kunne betale for dem. Det er gaver som kan tilfredsstille hjertets dypeste lengsler, og som er like varige som evigheten. Den som vil komme til Gud som et lite barn, kan ta imot disse gavene og glede seg over dem. Ta imot Guds løfter som noe som hører deg til. Legg dem frem for ham igjen, og du vil få oppleve den sanne glede.

Derfor, alt det I vil at menneskene skal gjøre imot eder, det skal også I gjøre imot dem

Samtidig som Jesus forteller oss om Guds ufattelige kjærlighet, pålegger han oss at vi skal elske hverandre. Dette altomfattende prinsipp, nestekjærligheten, dekker alle forhold mellom mennesker.

Jødene var alltid opptatt av hva de kunne få. De var ivrige etter å sikre seg den makt, anseelse og de tjenester de mente å ha krav på. Men Jesus lærer oss at det viktigste ikke må være hvor meget vi kan få, men hvor meget vi kan gi. Vi skylder andre nettopp så meget som vi selv gjerne ville ha fra dem.

I vårt forhold til andre må vi forsøke å tenke oss i deres sted. Vi må forsøke å sette oss inn i deres følelser, deres vanskeligheter, deres skuffelser, deres gleder og deres sorger. Vi må tenke oss i deres sted, og så være mot dem som vi gjerne ville de skulle være mot oss, om vi virkelig hadde byttet plass. Det er redelighet. Denne loven er også uttrykt slik: "Du skal elske din neste som deg selv." Det er hovedinnholdet i profetenes budskaper. Det er et himmelsk prinsipp, og det må bli et grunntrekk hos alle som skal få del i himmelen.

Den gyldne regel er grunnlaget for all sann høflighet og hensynsfullhet, og den fant sitt sanneste uttrykk i Jesu liv og karakter. Ingenting kunne være vakrere enn vår frelsers daglige liv. Det strålte godhet ut fra ham. Hans barn vil være, fylt av den samme ånd. Når Jesus tar bolig i menneskenes hjerter, vil de være omgitt av en guddommelig atmosfære. Karakterens rene, hvite klær vil dufte av den himmelske vellukt fra Herrens have. Deres ansikter vil gjenspeile lyser fra hans ansikt og gjøre stien for trette og snublende føtter

lysere. Den som setter et høyt mål for sin karakter og sitt kristenliv, vil vise den samme godhet og sympati som Jesus viste. Jesu nåde mildner menneskehjerret, renser og foredler følelsene og gir hans barn den hensynsfullhet og høflighet som kommer ovenfra.

Men den gylne regel har en enda dypere betydning. Enhver som har lært Guds ufattelige nåde å kjenne, er kalt til å bringe budskapet om denne nåde til mennesker som sitter i uvitenhetens mørke. Også når det gjeldet evangeliet, skal vi gjøre mot dem som vi ville ønske at de skulle ha gjort mot oss, om vi var i deres sted. Apostelen Paulus sa: "Jeg står i gjeld både til grekere og til barbarer, både til vise og uvise." Du har lært Guds kjærlighet å kjenne, du har mottatt så meget av hans nådes rike gaver, og nå står du i gjeld til dem som ikke på samme måte har lært ham å kjenne. Det er din plikt å dele disse rike gavene med dem.

Slik er det også med timelige gaver og velsignelser. Hva du enn eier som de andre mangler, gjør at din gjeld til dem som er mindre heldig stilt, blir så meget større. Er vi rike eller har god inntekt, har vi en høytidelig forpliktelse til å hjelpe dem som er syke, enker og foreldreløse på samme måte som vi ville ønske at de skulle hjelpe dersom det gjaldt oss.

Den gylne regel inneholder den samme sannhet som Jesus uttrykte også på annen måte i bergprekenen, at "med det samme mål som I målet med, skal eder måles igjen". Det vi gjør mot andre, både godt og ondt, vil virke tilbake på oss selv til velsignelse eller til forbannelse, til lykke eller til ulykke. Hva vi enn gir, vil vi få det samme tilbake. Gir vi andre hjelp med penger eller annet, får vi ofte selv samme slags hjelp. Hva vi enn gir, vil det ofte i nødens tid komme rikelig tilbake. Og alle gaver får sin belønning også i dette liv i form av en større fylde av Guds kjærlighet, det største himmelen kan gi oss.

Men også det onde vi gjør våre medmennesket, får vi igjen. Den som fordømmer andte ellet gjort dem mismodige, vil i sin egen erfaring måtte gå på den samme vei han fikk andre til å gå. Han vil få føle og oppleve hva de måtte gå gjennom som følge av hans mangel på vennlighet og sympati.

I sin kjærlighet til oss har Gud bestemt at det skal være slik. Han vil at vi skal få avsky for vår egen onde natur, så vi mer villig slipper Jesus inn i vårt hjerte, så han kan bo der. På den måten kan det onde vendes til det gode, og det som synes å være en forbannelse, kan bli til en velsignelse.

Grunnlaget for den gylne regel er et også den kristnes grunnlag, og alt som krever noe mindre, er bare et bedrag. En religion som gir deg rett til å forakte mennesker som Jesus satte så høyt at han ga sitt liv for dem, en religion som tillater oss å være likegyldige overfor menneskenes nød og lidelse og rettigheter, er en falsk religion. Når vi ikke bryr oss om de krav de fattige, lidende og syndige har, er vi forrædere mot Jesus. Kristendommen har så liten kraft i denne verden, fordi mange av dem som bekjenner seg til Jesu navn, forneker ham i sitt daglige liv og sin karakter. På grunn av dette blir Herrens navn spottet.

Om apostelmenigheten i denne tiden da den oppstandne frelsers herlighet strålte om dem, leser vi at "ikke en sa om noe av sitt gods at det var hans eget". "Det var heller ikke noen trengende blant dem." "Og med stor kraft bar apostlene frem vitnesbyrdet om den Herre Jesu oppstandelse, og det var stor nåde over dem alle." "Og idet de sandrektig hver dag stadig søkte tempelet og brøt brødet hjemme, nøt de sin mat med fryd og hjertets enfold, idet de lovet Gud og hadde yndest hos hele folket. Og Herren la hver dag dem som lot seg frelse, til menigheten."

Man kan gjennomforske himmel og jord, og man vil ikke finne noen sannhet mer tydelig åpenbart enn den som viser seg i gode gjerninger mot dem som trenger vår sympati og hjelp. Dette er sannheten som den er i Jesus. Når de som bekjenner Jesu navn, begynner å praktisere prinsippene i den gylne regel, vil den samme kraft ledsage evangeliet som på apostlenes tid.

På Jesu tid bodde folket i Palestina i befestede byer, som gjerne var anlagt på toppen av en høyde eller et fjell. Opp til portene, som ble lukket ved solnedgang, førte det bratte, ujevne veier. Når vandringsmannen var sent ute, og det nærmet seg solnedgang, måtte han skynde seg opp den bratte, stenete stien for å nå opp til porten før den ble lukket. Den som kom for sent, måtte overnatte ute.

Den smale, bratte veien som førte til hjemmet og hvilen, ble av Jesus brukt som et bilde på den kristnes vandring gjennom livet. Veien som jeg fører dere på, er smal, sa han, og porten er vanskelig å komme igjennom, for den gylne regel utelukker alt hovmod og all egenkjærlighet. Det er riktignok en bredere vei, men den fører til fortapelsen. Hvis dere ønsker å vandre på livets åndelige vei, må dere stadig høyere opp, for den fører oppover. Dere vil ikke få følge med så mange, for de fleste vil velge den brede veien som fører nedover.

På dødens vei kan hele menneskeheten gå, med all sin verdslighet, stolthet, egenkjærlighet, uærlighet og all sin moralske urenheter. På den veien finnes det rom for alle meninger og alle slags beklænnelser. Der vil enhver kunne gjøre som han har lyst, som egenkjærligheten dikterer ham. Hvis man ønsker å gå på fortapelsens vei, er den ikke vanskelig å finne, for porten er vid og veien er bred, og det faller så naturlig å gå på den veien som fører til døden.

Men veien til livet er smal, og porten er trang. Om det er noen synd du ikke vil gi slipp på, vil du finne at veien er så smal at du ikke kan komme inn på den. Vi må gi avkall på våre egne veier, vår egen vilje og våre onde vaner, hvis vi vil gå på Herrens vei. Den som tjener Jesus, kan ikke følge verdens meninger eller rette seg etter verdens standard. Himmels vei er for smal til at rang og rikdom kan finnes der. Den er for smal til at ærgjerrigheten kan få utfolde seg, og for bratt og ujevn til at de som er makelig anlagt, kan trives. Jesu lodd var slit, tålmodighet, selvpoffrelse, og hån og motstand fra dem som ikke ville gi slipp på sin synd. Dette må også bli vår lodd, hvis vårt mål er himmelen.

Men man må ikke av dette trekke den slutning at veien oppover er vanskelig, og at den som fører nedover, er lett. Langs hele den veien som fører til døden, er det lidelse og straff, sorger og skuffelser, og det er stadige advarsler mot å fortsette. Gud har i sin kjærlighet gjort det vanskelig for de likeglade og gjenstridige å ødelegge seg selv. Riktignok ser Satans vei tiltrekkende ut, men det er bare et bedrag. På syndens vei er det bitter anger og nagende bekymring.

Vi tror kanskje at det må være behagelig å følge de stolte og de ærgjerrige på deres vei, men ved enden av veien er det smerte og redsel. Egenkjærlige planer kan gi store løfter og forespeile oss en festlig tid, men vi vil finne at lykken er falsk og vår lodd bitter når vi bygger på egenkjærligheten. Porten til veien som fører nedover, kan smykkes med blomster, men den er full av torner. Det håpets lys som skinner ved inngangen til veien, forvandles til et fortvilelsens mørke, og det menneske som følger denne veien, stiger ned i den evige natts mørke.

De troløses vei er hard, men visdommens veier er fagre veier, og alle dens stier fører til lykke." Enhver lydighetshandling og all selvfornektelse for Jesu skyld, enhver prøve som blir båret på rette måte og enhver seier over synd er et skritt på veien mot den endelige, herlige seier. Hvis vi lar Jesus lede oss, vil han føre oss trygt mot målet. Selv den dypest falne behøver ikke å fare vill. Et svakt og skjelvende menneske kan vandre i rent og hellig lys. Stien er meget bratt, og så hellig at synd ikke blir tålt der. Likevel er det adgang for alle, og ikke en eneste behøver å fortvile og si: "Gud bryr seg ikke om meg.

Veien kan være ujevn og skråningen bratt, og det kan være fallgruber på begge sider. Det kan bli en meget slitsom ferd, og vi kan bli nødt til å streve oss videre, selv når vi føler at vi må ha en pust i bakken. Vi kan bli nødt til å kjempe når vi er utmattet, og selv i motløsheten må vi ha håp. Men med Jesus Som vår fører er vi sikre på at vi til slutt skal nå frem til målet. Jesus var selv den første som gikk på denne vanskelige veien, og han har jevnet stien for oss.

Langs hele den bratte veien som leder opp til evig liv, finnes det kilder til glede og forfriskning for den trette vandrer. De som vandrer på visdoms veier, er glade selv i trengselen, for han som de elsker, vandrer usynlig sammen med dem. For hvert skritt oppover merker de mer tydelig hans hånd som leder dem, og for hvert skritt blir stien klarere opplyst av strålene fra hans herlighet. Deres lovsang tiltar i styrke, for endelig å blande seg med englenes sang foran Guds trone. "De rettferdiges sti er lik et strålende lys, som blir klarere og klarere til det er høylys dag.,,"

Strid for å komme inn gjennom den trange dør

Vandringsmannen som var sent ute og skyndte seg for å nå byporten før solen gikk ned, hadde ikke tid til å stanse og betrakte severdighetene langs veien. Hele hans oppmerksomhet var rettet mot dette ene: å nå porten og komme inn før det ble for sent. Den samme

konsentrasjon kreves også i kristenlivet. Jeg har latt dere få se karakterens herlighet, som også er mitt rikes sanne herlighet, sa Jesus. Den gir dere ikke noe løfte om jordisk makt, men den er verd de største anstrengelser og de inderligste lengsler. Jeg kaller dere ikke til å kjempe for et verdensrike, men tro derfor ikke at det ikke er kamper å kjempe og seire å vinne. Dere må yte alt dere har i kampen for å få inngang i mitt åndelige rike.

Den kristnes liv er en kamp og et felttog. Men den seier som skal vinnes, krever mer enn menneskelig kraft. Kampen utkjempes på hjertets slagmark. Den kampen vi må kjempe - den største som noen gang er blitt utkjempet av mennesker - innebærer at vi helt underkaster oss Guds vilje og overgir vårt hjerte til ham som er kjærlighet. Det gamle menneske, født av blod og kjøds vilje, kan ikke arve Guds rike. Nedarvede anlegg og gamle vaner må vi komme bort fra.

Den som velger Guds rike, vil finne at alt det onde i ham og alt det onde utenom ham sammensverger seg imot ham. Egenkjærlighet og stolthet vil aldri gå med på den tanken at vi er syndere av naturen. Vi kan naturligvis ikke i vår egen kraft seire over drifter og vaner som har makten over oss. Vi kan ikke beseire den onde fienden som holder oss i trelldom. Bare Gud kan gi oss seier. Han ønsker at vi skal være herre over oss selv, vår vilje og vårt liv. Men han kan ikke virke dette i oss uten vårt samtykke og vårt samarbeid. Den Hellige Ånd utfører sin gjerning gjennom de evner og anlegg vi er utrustet med. Vi må derfor samarbeide med Gud med alt vi har.

Seieren kan ikke vinnes uten alvorlig bønn, eller uten at vi stadig ydmyker oss selv. Vår vilje skal ikke tvinges til å samarbeide med Herren, det må skje helt frivillig. Selv om Guds Ånds innflytelse på deg ble hundredoblet ville det ikke hjelpe deg til å bli skicket for Guds rike. Satans makt over deg ville ikke bli brutt. Du må stille din vilje på samme s,de som Guds vilje. Av deg selv kan du ikke legge dine planer, dine ønsker og dine drifter inn under hans vilje. Men hvis du er villig til å bli villig, vil Gud gjøre det for deg, så du. "omstyrter tankebygninger og enhver høyde som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og tar enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus". Da vil du arbeide på din egen frelse "med frykt og beven; for Gud er den som virker i eder både å ville og å virke til hans velbehag".

Men det er mange som er tiltrukket av Jesu kjærlighet og den himmelske herlighet, og likevel holder seg tilbake på grunn av de betingelser som er stilt. Det er mange på den brede veien som slett ikke er tilfreds med forholdene. De ville gjerne rive seg løs fra synden de er bundet av, og de forsøker på egen hånd å kjempe mot de onde vaner som har makt over dem. De er interessert i den smale veien og den trange porten men fornøyelser pengekjærhet, stolthet og ærgjerrighet skiller dem fra Frelseren. A gi slipp på sin egen vilje og sine egne interesser krever offer som de ikke er innstilt på å gi, så de betenker seg og drar seg tilbake. Mange skal søke å komme inn, og ikke være i stand til det." De synes om det gode og lengter etter det, og de forsøker å nå frem til det, men de treffer ikke noe avgjørende valg, de er ikke bestemt på å vinne det, uansett hva det koster.

Den eneste mulighet vi har, hvis vi vil seire over synden, er å forene vår vilje med Guds vilje og samarbeide med ham time for time og dag for dag. Vi kan ikke holde fast på våre egne interesser og samtidig regne med en plass i Guds rike. Om vi noen gang oppnår frelsen, vil der være fordi vi fornekter oss selv og får Jesu sinnelag. Stoltheren og selvgodheten må bli korsfestet. Er vi villige til å betale prisen som kreves? Er vi villige til å bøye vår vilje i full lydighet inn under Guds vilje? Før vi er villige til dette, kan Guds nyskapende nåde ikke utrette sitt verk i oss.

Den kamp vi skal føre, er "troens gode strid". "For dette arbeider jeg og, idet jeg strider ved hans kraft, som virker i meg med styrke."

Da Jakob kom til det store vendepunkt i sitt liv, gikk han avsides for å be. Han hadde da et eneste stort mål - å bli til et helt nytt menneske. Men mens han ba inderlig til Gud, kom det en som han trodde var en fiende, og han kjempet for livet hele natten igjennom. Men selv da han var i livsfare, glemte han ikke hvorfor han var der. Da Jakobs krefter nesten var uttømt, åpenbarte engelen sin guddomskraft. Da engelen rørte ved Jakob, forsto han hvem han hadde kjempet med. Såret og hjelpeløs klynget han seg til Frelseren og bønnfaldt ham om en velsignelse. Han ville ikke la seg avvise, og han fortsatte med å be. Jesus hørte og besvarte det hjelpeløse og angrende menneskes bønn i overensstemmelse med løftet om at den som søker ham, skal finne fred.

Jakob slapp ikke sitt store mål av syne: "Jeg slipper deg ikke, uten du velsigner meg." Den han kjempet med, inspirerte ham til å vise utholdenhet. Det var han som ga ham seier, og han endret hans navn fra Jakob til Israel, idet han sa: "Du har kjempet med Gud og med mennesker og vunnet." Det Jakob forgjeves hadde kjempet for i sin egen kraft, vant han nå ved urokkelig tro og ved å overgi seg til Frelseren. "Dette er den seier som har seiret over verden: vår tro."

Vokt eder for de falske profeter

Falske lærere vil stå frem og lede menneskene bort fra den smale veien og den trange porten. Vi må ta oss i vare for dem, for selv om de er kledd i fåreklær, er de innvendig som glupende ulver. Jesus gir oss rettleiding om hvordan vi skal kunne skjelne mellom sanne og falske lærere. "Av deres frukter skal I kjenne dem; kan en vel sanke vindruer av tornebusker eller fiken av tistler?"

Han sier ikke at deres ord eller stilling skal være prøven på hva de er. De skal dømmes etter Guds ord. "Til ordet og til vitnesbyrdet." Stemmer ikke deres tale eller lære overens med dette, er det fordi de ikke har noen "morgenrøde", eller noe lys. "Hold opp, min sønn, med å høre på formaning, når du likevel bare forviller deg bort fra kunnskaps ord! " Hvilket budskap forkynner disse lærere? Leder det deg til å frykte og elske Gud? Fyller det deg med lengsel etter å åpenbare din kjærlighet til ham ved trofast å etterleve hans bud? De mennesker som ikke innser den store betydning den moralske lov har, som ringeakter Guds

bud og overtrer om bare det minste av dem, og lærer menneskene å gjøre det samme, blir aktet for ingenting i Guds øyne. Da vet vi at deres lære ikke har noen livsrett. De fortsetter da den samme gjerning som mørkets fyrste begynte, han som er Guds fiende.

Ikke alle som bærer kristennavnet, tilhører derfor Jesus. Mange som har lært i mitt navn, sa Jesus, vil til sist bli funnet for lette.

"Mange skal si til meg på hin dag: Herre! har vi ikke talt profetisk ved ditt navn, og utdrevet onde ånder ved ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger ved ditt navn? Og da skal jeg vitne for dem: Jeg har aldri kjent eder, vik bort fra meg, I som gjorde urett."

Det finnes mennesker som tror de har rett når de tar feil. Samridig som de hevder at Jesus er deres herre, og påstår at de gjør store gjerninger i hans navn, gjør de i virkeligheten det som er ondt. "Så kommer de til deg i store skarer, og de setter seg foran deg som mitt folk og hører dine ord, men de gjør ikke etter dem; for det som er etter deres smak, det gjør de, og til vinning står deres hu.,"

Bare å gi seg ut for' å være en kristen er nytteløst. Den tro på Kristus som frelser et menneske, er ikke hva noen mennesket utgir den for å være. Bare tro, sier de, så behøver du ikke å holde loven. Men en tro som ikke leder til lydighet, er formastelse.

Apostelen Johannes skriver: "Den som sier: Jeg kjenner ham, og ikke holder hans bud, han er en løgner, og i ham er ikke sannheten." Ingen har rett til å mene at mirakuløse helbredelser eller åpenbaringer kan stå som bevis for at det de tror og lærer, er sannhet. Når en person Uttrykker tvil om påliteligheten av Guds ord og dets forfattere, og setter sine egne inntrykk, følelser og handlinger over Guds rettesnor, kan vi vite at det ikke er noe lys i ham.

Lydighet er beviset på at man er en disippel. Det er når vi holder Guds bud, vi beviser at vi mener det alvorlig med vår bekjennelse. Når den lære vi bekjenner oss til, dreper synden i vårt hjerte, renses oss fra urenheter og bærer frelsens frukt, da kan vi vite at vi har tatt imot Guds sannhet. Når vi i vårt daglige liv viser godhet, vennlighet og sympati, når det er vår glede å gjøre det vi vet er Guds vilje, når vi opphøyer Jesus og ikke oss selv, da kan vi vite at vår tro er av det rette slag. "Derav vet vi at vi kjenner ham: om vi holder hans bud."

Det falt ikke; for det var grunnlagt på fjell

Folkemengden var dypt grepet av Jesu ord, De følte seg tiltrukket av de opphøyde sannheter som stammet fra Gud selv, og Jesu høytidelige advarsler hadde kommet som et budskap fra den Gud som ransaker hjertene. Hans ord hadde angrepet selve grunnlaget for deres egne ideer og oppfatninger, Dersom de skulle følge hans lære, ville det kreve en fullstendig omstilling i tanke og liv, Det ville føre til at de kom i konflikt med sine tidligere lærere i religion, for det ville bety at hele den lærebygning rabbinerne møysommelig hadde bygget opp gjennom generasjoner, ville bli slått i stykker. Selv om hans budskap fant dyp

gjenklang i folkets hjerter, var det få som kunne tenke seg å godta det som rettesnor for sitt liv.

Jesus endte sin tale med en illustrasjon som på en slående måte viste tilhørerne betydningen av å rette seg etter det budskap han hadde kommet med. Det var mange i den store tilhørerskaren som hadde tilbrakt hele sitt liv ved bredden av Galilea-sjøen. Som de satt i fjellskråningen og lyttet til Jesu ord, kunne de se bekkene som fant veien til sjøen gjennom fjellkløfter og daler. Om sommeren var disse bekkene ofte helt uttørket, og elveleiet lå der tørt og støvet., Men når vinterstormene brøt løs over fjellene, ble bekkene til ville, fossende elver, som somme tider gikk over sine bredder og rev med seg alt som kom i deres vei. Da hendte det ofte at hyttene som bøndene hadde bygget ute på sletten, og som syntes så langt utenfor all fare, ble feiet bort av vannmassene.

Men høyt oppe i fjellskråningen lå det hus som var bygget på fast grunn. I noen delet av landet var husene bygget helt av sten, og noen av dem hadde i et helt årtusen trosset stormenes raseri. Det hadde vært et slitsomt og vanskelig arbeid å få bygget disse husene. Veien opp til dem var ikke lett, og beliggenheten var ikke så innbydende som nede på den åpne sletten. Men de var bygget på fast grunn, og vind og skyllregn og storm slo forgjeves imot dem.

Den som hører disse mine ord, og gjør dem til grunnvollen for sitt liv og sin karakter, sa Jesus, han er lik den forstandige mannen som bygget sitt hus på fjell. Århundrer i forveien hadde profeten Esaias skrevet: "Vår Guds ord står fast til evig tid." Og da Peter, lenge etter at bergprekenen ble holdt, siterte disse ordene, føyde han til: "Dette er det ord som er forkynt eder ved evangeliet., " Guds ord er det eneste urokkelige som finnes i verden. Det er den sikre grunnvoll. "Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå."

Jesu bergpreken inneholder lovens store grunnprinsipper, og er et uttrykk for Guds egen natur. Den som bygger på dem, bygger på Jesus Kristus, den evige klippe. Når vi mottar Ordet, tar vi imot Jesus, og bare de som på den måten mottar hans ord, bygger på ham. "For ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus." For det er heller ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, ved hvilket vi skal bli frelst. Kristus, Ordet, Guds åpenbaring - åpenbaringen av hans karakter, hans lov, hans kjærlighet, hans liv, - det er den eneste grunnvollen, og på den kan vi bygge en karakter som skal bestå.

Vi bygger på Kristus ved å lyde hans ord. Ikke den som bare gleder seg over rettferdighet, er rettferdig, men den som gjør rettferdighet. Hellighet består ikke av vidunderlige følelser. Den er resultatet av full og hel overgivelse til Gud, den består i å gjøre vår himmelske fars vilje.

Da Israels barn hadde slått leir ved grensen tilløftets land, var det ikke nok for dem at de hadde et visst kjennskap til Kanaan, eller at de kunne synge Kanaans sanger. Det alene ville

ikke gjøre dem til eiere av vingårdene og olivenlundene. For at det virkelig skulle bli deres eiendom, måtte de kjempe for det, de måtte oppfylle betingelsene, de måtte ha en levende tro på Gud, de måtte tilegne seg hans løfter, og hele tiden måtte de rette seg etter hans undervisning.

Kristendom består i å gjøre det som Jesus har sagt, ikke for å fortjene frelsen, men fordi vi helt ufortjent har mottatt denne vidunderlige gaven, hans kjærlighet. Jesus gjør menneskets frelse avhengig, ikke bare av en bekjennelse, men av en tro som åpenbarer seg i rettferdige gjerninger. Gjerninger, ikke bare ord, er hva Jesus venter av sine etterfølgere. Gjennom handling utvikles karakteren. "Så mange som drives av Guds Ånd, de er Guds barn." Ikke de som føler Andens påvirkning, og ikke de som av og til gir etter for dens innflytelse, er Guds barn, men de som drives av Ånden.

Vil du gjerne bli en Jesu Kristi tjener, men vet ikke hvordan du skal begynne? Er du i mørket og vet ikke hvordan du skal finne frem til lyset? Følg det lyset du har. Bestem deg for å lyde Guds ord så langt du kjenner det. Hans kraft og selve hans liv finnes i hans ord, og i den grad du tar imot Ordet, skal det gi deg kraft til å lyde ham. Når du lever etter det lyset du har, vil du få stadig større lys. Da bygger du på Guds ord, og din karakter vil bli bygget opp etter Jesu forbilde.

Jesus, den sanne grunnvoll, er en levende sten, og han gir av sitt liv til alle som bygger på ham. "Bli også 1 oppbygget som levende stener til et åndelig hus." "Hjørnesteinen er Kristus Jesus selv, i hvem hver bygning føyes sammen og vokser til et hellig tempel i Herren." Stenene blir ett med grunnvollen, for det samme liv bor i dem alle. Denne bygningen kan ingen storm ødelegge, for den som har del i Guds liv, vil med ham overleve alt.

Men enhver bygning som er oppført på en annen grunn enn Guds ord, vil falle. Den som i likhet med jødene på Jesu tid bygger på et grunnlag av menneskelige ideer og meninger, på former og seremonier som mennesker har oppfunnet, eller på gjerninger han kan utføre, uten å være avhengig av Jesu nåde, reiser sin karakterbygning på løs sand. Fristelsens harde stormer vil feie bort den løse grunnvollen og gjøre huset til et vrak på tidens kyst.

Derfor sier Herren: "Jeg vil gjøre rett til målesnor og rettferdighet til lodd, og hagl skal rive bort løgnens tilflukt. og skjulet skal vannene skylle bort."

Men ennå kaller Guds nåde på synderen. "Så sant jeg lever, sier Herren, Israels Gud, jeg har ikke behag i den ugudeliges død, men i at den ugudelige vender om fra sin ferd og lever. Vend om, vend om fra eders onde veier! Hvorfor vil I dø?" Stemmen som i dag taler til synderen, tilhører ham som i hjerteangst ropte ut da han så den byen han elsket: "Jerusalem! Jerusalem! du som slår i hjel profetene, og stener dem som er sendt til deg! hvor ofte jeg ville samle dine barn, likesom en høne samler sine kyllinger under sine vinger! og I ville

ikke. Se, eders hus skal lates eder øde." Jesus så i Jerusalem et symbol på den verden som hadde foraktet og forkastet hans nåde. Han gråt over deg, du hårde hjerte.

Da Jesus gråt over byen, kunne Jerusalem ennå ha omvendt seg og unngått ødeleggelsen. Ennå en kort stund ventet himmelens gave på å bli mottatt. På samme måte taler Jesus i dag til deg med kjærlighetens røst: "Se, jeg står for døren og banker; om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg." "Se, nå er en velbehagelig tid, se, nå er frelsens dag!"

Du som bygger ditt håp på deg selv, du bygger på sand. Men det er ennå ikke for sent å slippe unna ødeleggelsen som truer. Fly til den sikre grunnvoll før stormen bryter løs. "Se, jeg hat lagt i Sion en grunnsten, en prøvet sten, en kostelig, fast hjørnestein; den som tror, haster ikke." "Vend eder til meg og bli frelst, alle jordens ender! For jeg er Gud, og ingen annen." "Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd." "I skal i all evighet ikke bli til spott og skam."

I Påvente av Slutten

